

கரைசேராப் படகுகள்

திருநகர் நடராசா

கரைசேரப் பட்குகள்

திருநகர் நடராசா

கீவநதி வெளிமீடு
&
கரைச்சி கலாசாரபேரவை
2015

கரைசேராய்டுகள்

(சிறுகதைத்தொகுப்பு)

ஆசிரியர் : திருநகர் நடராசா

முதற் பதிப்பு : வைகாசி 2015

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கு

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : க.பரணிதரன்

வெளியீடு : கரைச்சி கலாசாரப் பேரவை &

ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்

பக்கம் : x + 82

அச்சு : பரணி அச்சகம், நெல்லியடி.

Karaisera padakukal

(Short stories)

Author : Thirunagar Nadarasa

First Edition : May 2015

Copy Rights : Author

Cover design : K.Bharaneetharan

Publication: Karaichi Kalasara peravai & Jeevanathy, Kalaiahnam, Alvai

Pages : x + 82

Printers : Bharanee Printers, Nellyady

ISBN : 978-955-4676-26-8

ஜீவநதி வெளியீடு - 45

வெளியீட்டுரை

எமது கலாசாரப் பேரவையானது பிரதேசத்தினுடைய கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக பல பணிகளை ஆற்றி வருகின்றது. அந்த வகையில் இப்பிரதேசத்தில் இருக்கின்ற எழுத்தாளர்களின் ஆக்க இலக்கிய படைப்புக்களை எது பேரவை நூலுருவாக்கி வெளியிட்டு வருகின்றது. சென்ற வருடம் மூன்று எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களை வெளியிட்டிருந்தோம்.

இந்த வருடத்துக்கான எமது பணிகளில் திருநகர் நடராசா அவர்களின் இரண்டாவது தொகுப்பான “கரைசேராப் படகுகள்” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிடுகின்றோம். இவர் சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சிறுகதை எழுதி வருபவர். இந்த எழுத்தாளரது படைப்புக்களை முதன் முதலாக 2012ம் ஆண்டில் “ஓய்வு” எனும் சிறுகதைத்தொகுப்பாக எமது கலாசார பேரவை வெளியிட்டிருந்தது பெருமைக்குரியது. தொடர்ந்து அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியினையும் வெளியிடும் வாய்ப்பு எமக்கு கிடைத்தமையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

வடக்குமாகாணசபை பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் கலாசார அபிவிருத்தி செயற்திட்டங்களுக்காக ஒதுக்கப்படும் நிதியிலிருந்து இவ்வாண்டும் இந்த எழுத்தாளரது படைப்புக்களை எமது கலாசார பேரவை வெளியிடுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அந்தவகையில் தனது படைப்புக்களை எமது வெளியீடாக வருவதற்கு அனுமதியளித்த இதன் ஆசிரியருக்கும், நூலினை சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு ஒரு இலக்கிய பணியாக இந்தப்பணியினைச் செய்து வரும் ஜீவந்தி ஆசிரியர் க.பரணீதரன் அவர்களுக்கும் இந்த வெளியீட்டிற்கு உதவி புரிந்த பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்திற்கும் எமது நன்றியறிதலை தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

- திரு .கோ.நாகேஸ்வரன்
பிரதேச செயலர்/ தலைவர்,
கலாசார பேரவை, கரைச்சி

என்னுரை

நான் யார் என்பதை எனக்கு உணர்த்திக் கொண்டிருக்கும் ரமண பகவானுக்கே இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

ஆரம்ப காலத்தில் க. இரத்தினசிங்கம் அவர்களின் தூண்டுதலோடு இனம் காட்டாது ஒரு மூலையில் இரந்து பத்திரிகைகளுக்கு எழுதி வந்த என்னை பின்னாளில் மதிப்பிற்குரிய புண்ணியாமீன் ஐயா அவர்களும் பெருமைக்குரிய கருணாகரன் அவர்களும் வணக்கத்திற்குரிய யேசுவா அவர்களும் அன்புக்குரிய கலாசார உத்தியோகத்தார் கு.றஜீவன் அவர்களும் என்னை வெளி மண்டபத்திற்கு கூட்டி வந்தவர்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும். அவர்களுக்கெல்லாம் என் இதய வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக சைவப்புலவர் கு.றஜீவன் அவர்கள் என்றும் எனக்கு ஆற்றிவரும் பேருதவிகளை எழுத்துக்களால் எழுதி விட முடியாது அவர் அன்போடும், பண்போடும், பணிவோடும் கலைஞர்களை அணுகும்முறை எதற்குமே ஈடாகாது. அவருடைய பெருந்தன்மையான குணஇயல்புகள் அவர் கற்ற கல்வியின் சிறப்பைச் சான்று பகிர்கின்றன. அவருக்கும் கரைச்சிப் பிரதேச கலாசாரப் பேரவைக்கும் கடமைப்பாடுடைய நான் என் நன்றி வணக்கத்தைத் தெரிவித்து கொள்கிறேன்.

இந்நூலில் காணப்படும் சிறுகதைகள் யாவும் கற்பனையால் மட்டும் மலர்ந்தவை அல்ல. இதன் கதாபாத்திரங்களும் கருத்துப் படர்வுகளும் ஆங்காங்கே பெற்ற அனுபவ ஆய்வுகளில் சிக்குண்டு பக்கச்சார்பற்று எழுந்தவை. வளர்ந்தவை. மலர்ந்தவை. *அகமுகச் சிந்தனையும் பகிர்வாழ்க்கையும் கலந்தவை.

உலக வாழ்க்கையில் புலர்வதும் உதிர்வதும் புதியது அல்ல

புதுமையும் அல்ல. அது இயற்கையின் நிகழ்வு, இறைவனின் நியதி. பணம், பட்டம், பதவி, புகழ் போன்றவைகளையே காரணியாகக் கொண்டிருக்கின்றோம். நம்மை ஆராய ஒரு வினாடியைக் கூட நாம் பயன்படுத்துவதில்லை. இது ஒரு காத்திரமான வாழ்க்கையா, இதையே சிலகதைகள் தொட்டுக்காட்டுகின்றன. என் வாழ்வியலை பற்றி அறிந்து கொள்ள பலரும் ஆர்வப்படுவதால் அதில் சிறு துளியை மட்டும் உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்கின்றேன்.

“நான் யார்?”

என்னை ஒரு எழுத்தாளன் என்று சொல்லுகிறார்கள். என் பூர்விகத்தை அறிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறார்கள். எதுவரை படிதிருக்கிறாய் என்று கேட்கிறார்கள்! இவற்றிற்கெல்லாம் பதில் கூற வேண்டுமானால் சொற்பநேரத்தில் சொல்லிவிட முடியாது. எனது வாழ்வியல் கனதியான பரிணாமத்தைக்கொண்டது. இனிப்புப்பூளிப்பு கயர்ப்பு துவர்ப்பு கசப்பு எல்லாச்சுவைகளும் கலந்தவை.

நான் பிறந்து வளர்ந்தது வாழ்ந்தது. வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது இந்த வன்னி மண் கிளிநொச்சியில் தான்.

இரண்டாவது உலகயுத்தம் ஆரம்பமான காலகட்டத்தில் ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் பதினோராம் திகதி பரவிப் பாஞ்சான் என்னும் குக்கிராமத்தில், தனு லக்கினத்திலும் விசாக நட்சத்திரத்திலும் துலா ராசியிலும் இளையதம்பி பார்வதி தம்பதியினருக்கு இரண்டாவது மழலையாக இந்த மண்ணில் வந்து விழுந்தேன்.

இலங்கை பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் இருந்த காலம் அது இரணைமடுக்குளக்கட்டுவேலைகள் முடிவடையும் தருவாயில் மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்து இவ்வன்னி மண்ணில் குடியேறிய குடும்பங்களில் எங்கள் குடும்பமும் ஒன்று.

நான் குழந்தையாக இருந்தபொழுது தற்செயலாக எங்கள் வீட்டுக்கு வருகை தந்த சுவாமி ஒருவர் இவனுக்கு நடராசா என்னும் பெயரை வையுங்கள் என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றதாக பின்னாளில் என் அம்மா எனக்குச்சொன்னார். அதே பெயர்தான்

எனக்கு இன்றுவரை நிலைத்து நிற்கின்றது.

நான் பிறந்த பொழுது அம்மா நெருப்புக்காய்ச்சலால் பீடிக்கப்பட்டிருந்ததால் தாய்ப்பால் எனக்குச் சரியாக ஊட்டப்படவில்லை. பசுவின் பாலே என் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தது. அம்மாவின் பராமரிப்புக்குறைந்தும் அம்மாவின் தாயான பேத்தியாரின் அரவணைப்புக் கூடுதலாகவும் இருந்தது, பேத்தியாரின் செல்லப்பிள்ளையாக வளரத்தொடங்கினேன்.

பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டிய பருவம் வந்தும் சாட்டுப்போக்குச் சொல்லி பேத்தியாரை ஏமாற்றி வந்து ஏழாவது வயத்தில் அம்மாவின் கண்டிப்பான வற்புறுத்தலால் பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டேன். எங்கள் வாழ்வில்லமானது பரவிப்பாஞ்சான் பகுதியில் தான் தமிழ் சிங்களக் கலவன் பாடசாலையாக ஒன்று. இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. வேண்டாவெறுப்போடு பாடசாலைக்குள் கால் வைத்த நான் காலம் செல்லச்செல்ல கல்வியில் ஆர்வம் காட்டத்தொடங்கினேன். ஒரு மனிதனின் கவலையற்ற வாழ்வு கல்வி கற்கும் காலந்தான் என்பதை இன்று என் அனுபவம் உணர்த்துகின்றது. ஒரே பாடசாலைக் கட்டிடமும் ஆசிரியர் தங்கியிருக்க ஒரு வீடுந்தான் அந்தக்காணியில் இருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்த ஒரு ஆசிரியர் மட்டுமே அப்போது கற்பித்தலுக்கு இருந்தார். அவருடைய பெயர் அரசரட்ணம் என்பதாக ஞாபகம். விடுமுறை நாட்களில் ஊருக்குப்போய் விடுப்பு முடிந்ததுந் திரும்பி வருவார் அதுவரை இலைச் சருகுகள் குவியப் பட்டு பாடசாலை வெறிச்சோடிக்கிடக்கும்.

கொஞ்சக் காலத்தால் அவர் மாற்றலாகிப் போக பொன்னையா என்பவர் ஆசிரியராக வந்தார் என்பதும் என் ஞாபகம். நான் மூன்றாம் வகுப்பில் கற்றுக்கொண்டிருந்த நிலையில் அங்கு ஒரு இளம் சிங்கள ஆசிரியை அங்கு கடமை ஆற்றினார். ஒரு பாடமாக அதையும் கற்றேன் தமிழைப்போலவே சிங்களமும் இலகுவாகத்தோன்றியது.

அந்தப்பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புவரைதான் கற்பித்தல் இருந்ததால் நான் ஐந்தாம் வகுப்பில் சித்தி பெற்றதும்

வேறு பாடசாலையைத் தேடிப்போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதே சமயம் ஏழாம் வாய்க்கால் என்னும் பகுதியில் ஒரு வயல் நிலப் பரப்பில் கிடுகினால் வேய்ந்து அடைக்கப்பட்ட சைவப்பாடசாலை ஒன்று சில பிரமுகர்கள் கூடிய சங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்டு அரசினால் பொறுப்பேற்கப்படாமல் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதில் சேர்ந்து ஆறாம் வகுப்பைத் தொடர்ந்தேன். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து நாற்பத்தைத்திலிருந்து ஐம்பத்தைந்தாம் ஆண்டுக் குள் கல்வியை பெறுவதற்கு இந்த வன்னிப்பிரதேசத்தில் எவ்வளவு சிரமம் இருந்தது என்பதற்கு இது ஒரு சான்று. மூன்று வருடங்களின் பின்னர் இப்பாடசாலையை அரசு பொறுப்பேற்று இடமாற்றம் செய்யப்பட்டு எட்டாம் வாய்க்கால் என்னும் பகுதியில் இந்து மகாவித்தியாலயம் என்னும் பெயரில் இயங்கத் தொடங்கியது. அங்குதான் ஆங்கில சுருக்கத்தில் சொல்லப்பட்ட J.C என்னும் எட்டாம் வகுப்புப் பரீட்சை நடந்தது. அதிலும் சித்தியடைந்து S.S.C என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்பதாம் வகுப்போடு என் கல்வி நிறைவடைந்து விட்டது.

அன்று பேராதனையில் மட்டுமே பல்கலைக்கழகம் இயங்கி தால் அன்றைய மாணவர்கள் அதிகமானோர் பட்டப்படிப்புக்கு செல்லவில்லை. இருப்பினும் அன்றைய படிப்பாளிகள் அரசு உத்தியோகங்கள் செய்தார்கள். பின்னர் உயர் நிலைக்கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்று இன்சினியராகவோ டொக்டராகவோ ஆனார்கள். அன்றையக் கல்வி நிலைக்கும் இன்றைய கல்வி நிலைக்கும் சில வித்தியாசங்கள் உண்டு அன்றைய எட்டாம் வகுப்பை J.C என்றும் ஒன்பதாம் வகுப்பை SSC என்றும் OL வகுப்பை அன்றைய எட்டாம் வகுப்பாகவும் இன்றைய AL வகுப்பை அன்றைய ஒன்பதாம் வகுப்பாகவும் கருதப்படுகிறது. இரண்டுமே பாடசாலைக்குரிய இறுதிப்படிப்பாகும். அன்றைய நிலையில் பேராதனையில் மட்டுமே பல்கலைக்கழகம் இருந்ததால் எல்லோராலும் அங்கு போகமுடியாமல் இருந்தது. இன்றைய நிலையில் பல இடங்களிலும் பல்கலைக்கழகம் இயங்குவதாலும் படிப்பாளிகள் பெருக்கத்தாலும் புள்ளி அடிப்படையில் பல்கலைக்கழகம் போகிறார்கள். இன்று

படிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள் உண்மையான அனுபவ ரீதியாக எழுதப்பட்டவை. இன்று படிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்படும் நூல்கள் சரித்திர மாற்றம் கலந்த விஞ்ஞான ரீதியாக எழுதப் படுபவை. அன்று கல்வியே முக்கியத்துவம் பெற்றது. இன்று புள்ளியே முதலிடம் பெறுகின்றது.

எது எப்படி இருப்பினும் தான் கற்ற கல்வியைத் தராதரத்தில் உயர்ந்ததாகக் காட்டிக்கொள்வதிலும் பார்க்க, தான் பெற்ற கல்விக்குத் தக்கவாறு தன்னை நல்வழிப்படுத்தி நடந்து கொள்வது தான் தான் கற்ற கல்விக்குச் சிறப்பானது என்பது என் அனுபவம்.

அடுத்து எழுத்துத்துறைக்குள் நான் புகுந்த காரணத்தைச் சொல்லுவதானால்.

ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே கதைகளை வாசிக்கும் பழக்கம் என்னிடம் குடிகொண்டிருந்தது. அதிகமாக தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் சஞ்சிகைகளையும் நூல்களையும் வாசிக்கும் வாய்ப்புத்தான் எனக்குக் கிட்டியது. என்னைக் கவர்ந்தன. டொக்டர் வரதராசன், ராபி சேதுப்பிள்ளை, அறிஞர் அண்ணா, அப்துற்கிம், அகிலன், ஜெகசிற்பியன் போன்றோரின் நூல்களையே தேடிவாங்கி வாசிப்பேன். படிப்படியாக வாசிப்புப் பெருகப்பெருக நானும் எழுதிப் பார்க்கலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. மாணவராக இருந்த பொழுது பூண்டிலோயோவில் இருந்து வெளிவந்த மாணவ சஞ்சிகையான வெற்றிமணிப்பத்திரிகையைப் படித்துப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதில் மாணவ அங்கத்தவனாகச் சேர்ந்து சிறுசிறு கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுதி வந்திருக்கின்றேன். அப்போது தினகரன், வீரகேசரி பிரதான பத்திரிகைகளாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. வீரகேசரிக்கு சிறுகதைகளை எழுதினேன் வெளியிடப்படவில்லை. அதற்காக நான் துவண்டு போகவில்லை எழுதுவதை நிறுத்திவிட்டு வாசிப்பைத் தொடர்ந்தேன் அதே நேரம் வாசிப்புப் பிரியரான க.இரத்தினசிங்கம் அவர்களுக்கும் எனக்கும் நெருங்கிய பழக்கம் ஏற்பட்டது. அவர் தான் தினப்பத்திரிகையாக கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்த தினபதிப் பத்திரிகையை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி அதற்கு என்னை எழுதும்

படி வற்புறுத்தினார். சிங்களச் சக பத்திரிகையான தினபதிக்கு எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்கள் தான் ஆசிரியராக இருந்தார். இன்று அவர் மறைந்து விட்டாலும் இளம் எழுத்தாளர்களை வளர்த்து விட்ட பெருமை என்றென்றும் மறையாது. முதன்முதலாக நான் தினபதிக்கு எழுதிவெளிவந்த சிறுகதை “வாடாமல்லிகை” அது இன்று வரை வாடாத மல்லிகையாக என் இதயத்தில் இருக்கிறது. அது வெளிவந்ததும் எனக்குத் தெரியாது. அதை எங்கோ தேடிப்பிடித்து வாங்கிவந்து என்னிடம் கொடுத்தவர் க.இரத்தின சிங்கம் அவர்கள் தான். தினம் ஒரு சிறுகதை தினபதியில் வெளிவந்து கொண்டே இருக்கும். நானும் தொடர்ந்து எழுதிவந்தேன். கொஞ்ச காலத்தால் தினபதி நின்றுவிட்டது. அதன்பின் என் பார்வை சுதந்திரன் பத்திரிகை மேல் பதிந்தது. அதற்கும் தொடர்ந்து எழுதினேன். கோவை மகேசனை ஆசிரியராகக்கொண்டு இயங்கி வந்த பத்திரிகை அது. அதைத்தொடர்ந்து வீரகேசரி, மித்திரன், மல்லிகை, தினக்குரல் சமீபத்தில் ஆரம்பித்த வண்ண வானவில் போன்ற பத்திரிகைகளிலும் எல்லாம் குறிப்பாக என் படைப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளன. குறிப்பாக என் வளர்ச்சிக்கு தினக்குரல் பத்திரிகையும் பெரும் பங்காற்றி இருக்கின்றது.

இடம் பெயர்வால் நான் முன் வேலிமுகாமுக்குள் இருந்த சமயம் அங்கிருந்து நான் எழுதியதை தாமப்படுத்தாமல் நினைவுகள் சுமக்கும் நெஞ்சமாக வெளியிட்ட பெருமை தினக்குரலுக்கு உண்டு.

“இவர்கள் நம்மவர்கள்” என்னும் தலைப்பில் தினக்குரல் பத்திரிகையில் என்னை அறிமுகப்படுத்தி அதை நூல் வடிவத்திலும் சுவடுபதித்த புண்ணியாமீன் ஐயாவும் என் வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றார்.

ஆரம்ப காலத்தில் சிறுதொழிலையாவது அரசாங்கத்தில் பெற்று என் வாழ்வாதாரத்தைக்கொண்டு நடத்தியிருக்கலாம். அப்போது நான் அதை விரும்பவில்லை. அதை அடிமைப்பட்ட தொழிலாகக் கருதினேன். சுதந்திர மனிதனாக வாழவே விரும்பினேன். சிவசுந்தரம் என்னும் இன்சினியரோடு ஆறுவருடம் தாக்குப்பிடித்து, தொழிலைப் பழகி ஒரு கட்டிடத் தொழிலாளியாக

வெளியே வந்தேன். எத்தனையோ பேர்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுத்து அவர்கள் சீர்சிறப்போடு வாழ நான் பார்த்துச் சந்தோசப்பட்டிருக்கின்றேன். செய்தொழில் தெய்வமாக மதித்தேன்

தொழில் செய்து கொண்டும் எழுதுவதை விடவில்லை. 2010 ஆம் ஆண்டில் கலாபூஷணம் விருதும், 2011 ஆம் ஆண்டில் கரை எழில் விருதும், 2012 ஆம் ஆண்டில் கலைக்கிளி விருதும் எனக்கு மாவட்ட மட்டத்தில் வழங்கப்பட்டன. அது என் வளர்ச்சியே தவிர முதிர்ச்சியல்ல. 2012 ஆம் ஆண்டு “ஓய்வு” என்னும் நூல் தொகுதியை பிரதேசச் செயலகமும் கலாசார பேரவையும் வெளியிட்டு என்னைக்கெளரவித்தது. அந்த வகையில் எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியையும் அவர்களே மனமுவந்து வெளியிடுவது மகிழ்சிக்குரியது. கலாசாரப்பேரவைக்கும், பிரதேச செயலருக்கும் இந்நூல் அச்சிடுவதற்கு நிதி உதவி அளித்த பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்திற்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

மாலை போட்டு பொன்னாடை போர்த்தி எத்தனை விருதுகள் வழங்கப்பட்டாலும் அத்தனை பெருமையும் என் வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றவர்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்குமே அது உரியது.

வறுமை என்னை வாட்டினாலும் முதுமை என்னைத் துரத்தினாலும் நேர்மையாக அஞ்சாமல் பக்கச் சார்பற்று பேருக்கும் புகழுக்கும் ஆசைப்படாமல் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன். எழுதி எழுதி இனிமையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். இதுவே என் யதார்த்தம் அப்படியானால் நான் யார்?

நன்றி

திருநகர் நடராசா
761 திருநகர் வடக்கு
கிளிநொச்சி.

சமூகம்

முற்றத்தில் கிடந்த வாங்கில், மனைவி கொடுத்த கோப்பியைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த மணிவாசகருக்கு பழக்கமான சண்முகம் வெளிக்கேட்டைத் திறந்து கொண்டு வருவது தெரிந்தது.

“வா தம்பி சண்முகம் வாங்கில இரு. என்ன காலங்காலத்தால இந்தப் பக்கம் வெளிக்கிட்டீ”

“இரண்டு நாளாய் எங்களின் ரபசுவைக் காண இல்லை. அண்ணா எல்லா இடமும் தேடிப்போட்டான் கண்ணுக்கு எத்துப்படவே இல்லை. பெரிய சுவலையாய்க் கிடக்கு பிள்ளையைப் போல் வளர்த்த மாடு அண்ணா”

“தம்பி சண்முகம் ஒருநாள் கழிஞ் சிட்டா அடுத்த நாள் மாடு எங்களின்ற கைக்கு வருமோ என்றது சந்தேகம்தான்”

“என்ட நாலு மாட்டையடா தம்பி புடிச்சு அழிச்சுப் போட்டான்கள். கன்று ஈனுற மாடு மேய்ச்சலுக்குக் கட்டியிருந்தன். பட்டப் பசுவில் கடத்திக் கொண்டுபோய் இறைச்சி

ஆக்கிப் போட்டார்கள். இந்த ஊருக்க கொஞ்ச கொலைஞர்கள் இருக்கிறார்கள். இரவில மாட்டு வேட்டை பகலில பகட்டு வாழ்க்கை. வேலைக்கு போகாமாட்டார்கள் வெளியில பெரிய ஜென்றில்மேன். அதுமாத்திரமே பெரிய பட்டைநாமம் தீட்டிக் கொண்டு கோயிலுக்கு வருவான்கள். பெரிய பக்தர்கள் மாதிரி கும்பிடுவான்கள். பொக்கட்டில் காசு காசாய் வைத்துக் கொண்டு மினுமினுப்பாய் திரிவான்கள். சண்டித்தனத்திற்குப் போவினம். இறைச்சி மலிவாய் வந்திட்டுதே என்று வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவனுக்கும் பெரிய கொண்டாட்டம். இறைச்சிக் கறியையும் கொண்டு கள்ளுத்தவறணைக்கு போவினம். கள்ளு வாங்கி அடிப்பினம் கதை கதையாய் கதைத்துக் கொண்டு கறியையும் சுவைத்துப் போட்டு தவறணை பூட்ட, எழுந்து வருவினம். புலால் உண்ணுகிறவன் இருக்கும் வரை கொலைஞனுக்கும் வேட்டைதான். தம்பி சண்முகம் எங்களின்ர இந்து மதம் எவரையும் கட்டுப்படுத்தாத சுதந்திரமான மதம். ஆதிகாலத்து மதம் அதின்ர பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது சொன்னாலும் இன்றைய சமூகத்திற்குப் புரியாது. கோபப்படுவார்கள் கொந்தளித்துச் சண்டைக்கு வருவார்கள். தம்பிசண்முகம் புல்பூண்டு முதற்கொண்ட ஜீவராசிகள் எல்லாவற்றிலும் இறைசக்தி ஓடிக்கொண்டு தான் இருக்குது. அந்த உயிர்களைக் கொன்று நாம் ஏன் சாப்பிட வேண்டும்? எல்லா ஜீவராசிகளும் எங்களுக்குத் துணைக்காகவும் உதவிக்காகவும் இறைவனால் படைக்கப்பட்டவை. எங்களின்ர சாப்பாட்டுக் கென்று எவ்வளவோ தாவரங்கள் இருக்கு. அவைகளில் உயிர்ச்சத்து இல்லையா? இருக்குத்தானே! ஜீவராசிகளின் பயன்பாட்டைச் சொல்லப் போனால் அது ஒரு பெரிய சரித்திரம்.”

சண்முகம் இடைமறித்தான்.

“தாவரங்களிலும் இறைசக்தி இருக்குத்தானே அதைச் சாப்பிடுவதும் பிழைதானே என்று சிலர் கேட்கினமே” தன்னைச் சம்பந்தப்படுத்தாமல் மற்றவரை முன்னிலைப்படுத்தி கேட்டான் சண்முகம்.

“ஓமடா தம்பி ஆனால் ஒன்றை நீ விளங்கிக் கொள்ள

வேண்டும். மின்சாரத்தைப் போன்றதுதான் இறைசக்தி. அந்த மின்சாரம் இயங்க நிலைச்சக்தி தேவைப்படுகிறதே தவிர அது மின்சாரத்திற்கு இணையாகாது. தாவரங்கள் எல்லாம் நிலத்திலிருந்து தான் உற்பத்தியாகின்றன. இதைப் பொருத்திப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கும் என்றார் மணிவாசகர். மணிவாசகர் ஒரு ஆத்மீக வாதி அவர் பேசுவார்த்தைகள் முதிர்ந்து கொட்டும் சொல்ல மறந்திட்டன் மணி அண்ணா! இன்னொரு செய்தி உங்களின்ற காதுகளுக்கு எட்டினதே” என்று கேட்டான் சண்முகம்.

“இல்லையடா தம்பி என்ன சங்கதி சொல்லு”

“ஆட்டோக்காரர் சந்திரனைத் தெரியுமே! அவனை இரவு வீடு பூந்து வெட்டிக் கொன்று போட்டான்கள். பெண்சாதிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் படுகாயம்”

“அட சண்டாளா! ஆரடா தம்பி இந்த அசுரத்தனமான வேலையைச் செய்தவன்?”

“பத்மினி பலசரக்குக் கடைக்காரன் மோகன், நல்லாத் தண்ணி அடிச்சுப்போட்டு ஆறேழு ஆட்களையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் இந்த வேலை செய்திருக்கிறான். விடிய நான் மாடு தேடிக்கொண்டு அந்தப்பகுதிக்குப்போனாற் போலத்தான் எனக்குத் தெரியும்” என்றான் சண்முகம்.

“ஒருவன் இன்னொருவனைக் கொன்றுவிட்டு அவன்ர கதையை முடித்துப்போட்டன் என்று கொக்கரிகின்றான் ஒரு நாளைக்கு என்கதையும் முடியத்தானே போகிறது என்பதை ஏன் உணருகிறான் இல்லை. என்ன கேடு கெட்ட சமூகம் இது.

“ஏன் சந்திரனைக் கொன்றவங்களாம்”

“மோகன்ர தங்கச்சியை சேகர்... என்றவன் விரும்பி களவாய்க்கூட்டிக்கொண்டு போய் ஓடிட்டானாம் ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு அவை இருக்கிற இடத்தைக் கண்டுபிடிச்ச மோகன் ஆட்களோட போக சேகர் பயந்து மறைஞ்சிட்டான் பத்மினியைக் கூட்டிக்கொண்டு மோகன் வந்திட்டான். கொஞ்ச நாள் செல்ல பத்மினி திரும்பவும் சேகரோடு ஓடிவிட்டாள். ஒரு குறைஞ்ச சாதிக் காரன் எங்களின்ர சமூகத்தில் பெண் எடுக்கவோ இப்படி நடக்க

விடவோ சந்திரனின்ர ஆட்டோவை பிடிச்சுத் தான் போனவை என்ற உண்மை தெரிஞ்சதும் சந்திரனர உதவி இல்லாட்டா போயிருக்க மாட்டினம் அவனும் இதற்கு உடந்தை என்று நினைச்சு மோகன் இந்த வேலை செய்திருக்கிறான் சந்திரனும் சேகரின் சமூகத்தவனாம் இதுதான் சந்திரனைக்கொல்லக்காரணம்” என்று விளக்கினான் சண்முகம்.

“ஒடிப்போனவளை போனவழியே விட்டிருக்கலாம் ஏன் திரும்ப கூட்டிவந்தவையாம் இதில் ஆருக்கு இழிவு மோகன் ஒரு ஊத்தையன் ஒரு சமூகம் தங்களின்ர உயர்வைக் காட்டிக்கொள்கின்ற பொழுது அதற்கு மேன்மையான குணம் வேண்டும் செயல் வேண்டும். இப்படிப்பட்ட கொலைஞனை உயர்ந்த சமூகத்தவன் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமே? ஒரு அந்தணனோடை சண்டைக்குப் போனாலும் அவன் நம்மோடு எதிர்த்துச் சண்டைக்கு வரான். எடுத்தவுடன் வாளும் தடியும் தூக்கமாட்டான் ஏன்? அவனுடைய சமூகஅமைப்பு அது அதனால்தான் அவன் எல்லோருடைய மதிப்புக்கும் உரியவனாக இருக்கிறான் சில சமூகத்தவரின் குத்து வெட்டு, கொலைகளால் அச்சமுகம் புறக்கணிக்கப்படுகின்றது. அதற்காக அது உயர்ந்த சமூகம் இது தாழ்ந்த சமூகம் என்று சொல்லி விடவும் முடியாது. கல்வியில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டு அறிவு வளர்ச்சி பெற்று உயர்ந்த சமூகத்தாரின் தொடர்பால் அசுரகுணங்கள் படிப்படியாக குறைந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறதே தவிர முற்றாக அழியவில்லை. ஒரு சமூகம் உயர வேண்டுமானால் அந்தச்சமூகத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் குணத்தால் கொள்கையால் அறிவால் செயலால் உயரவேண்டும் அதுதான் ஒரு சமூகத்தின் உயர்ச்சி. ஒடுக்கப்பட்ட சமூகம் ஒன்று ஒங்கி ஒலிப்பதாலோ உயர்ந்து விடமுடியாது. உயர்ந்த சமூகத்தில் உள்ள ஒருவன். இப்படிப்பட்ட பாதகத்தைத் துணிந்து செய்ய மாட்டான். தம்பி சண்முகம் இந்தச் சமூகத்தில் எவ்வளவோ படிக்கவேண்டிக் கிடக்கு. பலசம்பங்களையும் பங்கிட்டுப்பார்த்தால் சமூகமும் ஒரு பல்கலைக்கழகந்தான். உலகச்சார்போடு சமூகத்தை ஊன்கண்ணால் பார்க்கிற எங்களுக்குப்

பிழையாகத்தான் தெரியும், ஆனால் ஞானக்கண்ணால் பார்க்கிறவர்களுக்கு அது சரியாகவே தெரியும். இதையே அடிபிடி, குத்து, வெட்டு, கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, இறப்பு பிறப்பு, சிரிப்பு அழுகை எல்லாம் உள்ளடக்கப்பட்டது தான் உலகம் என்பதை ஞானக்கண்ணால் கிருஸ்ணர் அருச்சுனனுக்கு விளக்குகிறார். அப்பாவியான சந்திரன் வீணாகத் தண்டிக்கப் பட்டான். இப்படியான சம்பவம் என் வாழ்க்கையிலும் நடந்திருக்கு நன்மை செய்யப்போய் மறியல் வீடுவரை போய் வந்த நான். என்ர கதையைக் கேட்கப்போறியே” என்று சண்முகத்தைப் பார்த்தார் மணிவாசகர். “ஓம் அண்ணை சொல்லுங்கோ” என்றான் சண்முகம்.

“இரு தம்பி வாரன்” என்று எழுந்து போன மணிவாசகர் சற்று நேரத்தால் கோப்பியும் வெற்றிலைப் பெட்டியும் கொண்டு வந்தார். கோப்பியைச் சண்முகத்திடம் கொடுத்து விட்டு வெற்றிலைப் பெட்டியுடன் உட்கார்ந்தார். பாக்கு வெட்டியால் பாக்கைவெட்டி வாயில் போட்டுவிட்டு வெற்றிலையைக்கிழித்து சுண்ணாம்பும் தடவி வாயில் போட்டுக்கொண்டார். சண்முகம் கோப்பியைக் குடித்து முடித்தான். கேட்டியே “தம்பி பார்வையாளனாக இருக்கப் போகலாமே தவிர பங்காளனாகப் போகக்கூடாது. என் சோகக் கதையைக் கேட்டுப்பார் என்று ஆரம்பித்தார்” மணிவாசகர்.

“அப்போதுதான் நான் கட்டிடப்பகுதியில் சப் ஓவசியராக வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எனக்கு நாலு பிள்ளைகள் கடைசிமகனுக்கு எட்டு மாதம் மூத்தவளுக்கு ஐஞ்சு வயசு. எங்களின் வீட்டுக்கு நாலு வீடுதள்ளி மைலப்பர் குடும்பம் இருந்தது. மைலப்பாவின்ர மூத்தமகள் பார்வதியை வேறு ஊரவனான காந்தன் கலியாணம் செய்திருந்தான் அவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் மூத்த பொடியனுக்கு பத்து வயதிருக்கும் காந்தன் பெரிய சோம்பேறி வேலை வெட்டிக்குப்போகான் இரண்டு பிள்ளைகளையும் தாயையும், அவனையும் வயதான மைலப்பாவால் எத்தனை நாளைக்குத்தான் வைத்துப் பார்க்கமுடியும்? எல்லாரையும் வெளியில் பிடித்து விட்டுப்போட்டார் மைலப்பா. அந்தக்குடும்பம் பேரவலப்பட்டு நிர்க்கதியாக என்வீட்டுக்கு வந்தது. என்ன செய்ய

இரண்டு மூன்று நாள் வைத்துப்பார்த்துவிட்டு பக்கத்து வீட்டுக் காணிக்கார கோபாலைக் கேட்டு அங்கிருந்த கொட்டில் ஒன்றை ஒழங்கு படுத்திக்கொடுத்தேன். அங்கு குடியேறினார்கள். காந்தன் காலையில் போனால் இரவுதான். வெறி போட்டுக்கொண்டு வெறும் கையோடு வீடு வருவான். பகலில் பார்வதியும் பிள்ளைகளும் பட்டினி பார்வதி களைபிடுங்க நாற்று நட அரிவி வெட்டு வயல் வேலைகளுக்குப்போறவள் இந்தச் சமயத்தில் அந்த வேலைகளும் இருக்க இல்லை. என்ற மனுசிபவானி இருக்கிறாளே அவளுக்கு இளகியமனம் அரிசி சாமான்கள் கொடுத்து உதவி வந்தாள். நான் வேலை பார்த்த கட்டிட பகுதிக்கு கூலி ஆட்கள் தேவைப்பட்டதால் காந்தன், பார்வதி, மகன் மூன்று பேரையும் வேலையில் சேர்த்தேன். காந்தன் சரியாக வேலைக்கு வரமாட்டான். அப்போதுதான் பார்வதிக்கும் மேசன் குமாருக்கும் நெருக்கமும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் மூன்று மாதத்தில் கட்டிட வேலைகள் முடிவடைந்து விட்டது. மேசன் குமார் பார்வதி வீட்டுக்கு வந்து படுகிடையாய்க் கிடக்க ஆரம்பித்தான் குமாருக்கு நாற்பது வயதிருக்கும். ஒருநாள் மேசன் குமார் பார்வதியை இரண்டு பிள்ளைகளோடு கூட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணப் பக்கம் ஓடி விட்டான். ஆறுமாதம் கழித்து பார்வதி மேசன் குமாரோடு பெற்றோர் வீட்டுக்கே வந்து விட்டாள் குமார் வேலைகளுக்குப் போய் குடும்பத்தைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததால் மைலப்பா ஒன்றும் கதைக்க இல்லை.

மனுஷியும் தாய்வீட்டுக்கு வந்திருப்பதை எப்படியோ அறிந்து கொண்ட காந்தனும் இந்தப் பகுதிக்கு வந்து உலாவத் தொடங்கினான்.

ஒரு நாள் இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும் வெளியில் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. படுத்திருந்த நானும் பவானியும் வெளிக்கதவடிக்கு வந்து பார்த்த போது மேசன் குமாரும் இரண்டு பிள்ளைகளோடு பார்வதியும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். “எங்களினர் வீட்டுக்குச் சொந்தக்காரர் வந்திருக்கினம் படுக்க இடம் பத்தாது இரவுக்கு இஞ்சகிடந்திட்டுப்போறம் என்று பார்வதி கெஞ்சிக்கேட்டதும்

வெளிக்கதவைத் திறந்து உள்ளே கூட்டிக்கொண்டு போய் ஒரு அறையில் படுக்கவிட்டாள் பவானி. நான் கதவைப் பூட்டிவிட்டு வந்தேன். சற்று நேரம் கழித்து மேசன் குமார் எழுந்து வந்து “பத்த வீடி இல்லே கேட்டைத்திறந்து விடுங்கோ வாங்கி வாரன்” என்று கேட்டான். நான் கதவை திறந்து விட்டேன். அன்று பூரணை நாள். நிலமெல்லாம் வெளிச்சமாய் இருந்தது. அரைமணிகழித்து மேசன் குமார் வந்ததும் வெளிக்கதைப்பூட்டி விட்டு எல்லோரும் படுத்து விட்டோம். நான் நல்லாய் கண் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டேன்.

நடுச்சாமம் ஒரு மணியிருக்கும் வீட்டுக்கதவை ஆரோ தட்டினார்கள் பவானி என்னை எழுப்பினாள். கதவைத் திறந்தேன். டோர்ச்சலைட்டை என் கண்ணுக்கு அடித்தார்கள். நான் ஆர் என்று கேட்டபடி வெளியே வந்தேன். அடக்கடவுளே வீட்டைச்சுற்றி பொலிஸ்காரர்கள் நின்றார்கள். குமாரின் இரு கைகளையும் சேர்த்துப்பிடித்தபடி ஒரு பொலிஸ்காரர் “குமார் ஏனடா காந்தனைக் குத்தினாய்” என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை குமாறைக்கையில்ப் பிடித்த படியே கூட்டிப்போய் பொலிஸ் வாகனத்தில் ஏற்றினார்கள். வெறும் மேலோடு நின்ற என்னை சேட்டைப்போட்டுக் கொண்டு வரும்படி சப் இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னார். பவானி சேட்டைக் கொண்டு வந்து தர, போட்டுக்கொண்டு அவர்களோடு போனேன் பொலிஸ் நிலையம் போனதும் குமாரோடு என்னையும் மறியல் கூண்டுக்குள் விட்டு அடைத்தார்கள். என்னை விசாரித்துப் போட்டு வீட்டுக்கு விடுவார்கள் என்ற எண்ணத்தில் போன எனக்கு நெஞ்சுக்குள் திகீர்! என்றது. கூண்டுக்குள் வேறு, நாலைந்து கைதிகள் இருந்தார்கள். குமாறை முறைப்பாடு எடுக்க வெளியே கூட்டிப்போனார்கள். ஏன் இங்கே கொண்டு வந்து அடைத்திருக்கிறார்கள். நான் ஒரு குற்றமும் செய்ய இல்லையே என்று கேட்டேன். என் பரிதாப நிலையைப் பார்த்துவிட்டு அவர் நடந்த சம்பவத்தைச் சொன்னார்.

இரவு பத்துமணி இருக்கும் போட்டிருந்த சேட்டால் விலாப் புறத்தைப் பொத்திக்கொண்டு ஒருவன் ஓடிவந்து மணிவாசகர் கட்டிப்பிடிக்க குமார் கத்தியால் குத்திவிட்டான் என்று சொல்லி

விட்டு மயங்கி வாசலில் விழுந்துவிட்டான். உடனே அவனை பொலிசார் ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போனார்கள். அவனுடைய நிலை கடுமை என்று டொக்டர் போன் பண்ணிச் சொன்னதால் உடனடியாக வந்து உங்களை...

ஒரு பாம்பைக் கூட அடிக்காத எனக்கா இந்த நிலை? எண்ணி எண்ணி அழுதேன் குமாருக்குப் பிறகு என்னைக் கூட்டிப்போய் முறைப்பாடு எடுத்தார்கள் என் வீட்டில் படுக்க விட்டேனே தவிர எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று உண்மையாகச் சொல்லி கெஞ்சினேன், பயன் இல்லை. மறியல் கூண்டினுள் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் நித்திரையாகி விட்டார்கள் குமார் குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தான். நான் குந்திக்கொண்டு விடியும் வரை அழுதேன். விடிந்ததும் என்னைப் பார்க்க பவானி இடியப்பத்தோடு வந்தாள். விபரத்தை அவளுக்குச் சொன்னேன். அவள் அப்படியே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருக்கிறாள். காந்தனைப் பார்த்திருக்கிறாள். சாப்பாடு வாங்கிக்கொடுத்திருக்கிறாள். உண்மையைச் சொல் என்னுடைய மனுஷனும் அங்கே நின்றாரா? ஏன் அப்பிடியொரு பொய்யைச் சொன்னாய் என்று ஏசியிருக்கிறாள். நான் அப்பிடிச் சொல்லவில்லை என்று காந்தன் மழுப்பி விட்டான்.

அப்போதைய நடைமுறைச் சட்டத்தின் படி குற்றவாளி யாகப் பிடிபட்டவர்களை ஒரு நாளைக்கு மேல் பொலிசார் வைத்திருக்க முடியாது. கோட்டில் ஒப்படைக்க வேண்டும் பருத்தித்துறையில் தான் அன்று கோர்ட் நாளாக இருந்ததால் விலங்கு போட்டு பருத்தித்துறைக்குக்கொண்டு போக பஸ்ஸில் ஏற்றினார்கள் இரண்டு பொலிசார் எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு. தம்பி சண்முகம் என் நிலை எப்படி இருந்திருக்கும் கொஞ்சம் யோசித்துப் பார் அந்த அவமானத்தைத் தாங்கமுடியாமல் செத்து விடலாம் என்று நினைத்தேன் அழுகையாய் அழுது கொண்டே போனேன். பருத்தித்துறை நீதவான் விளக்க மறியலில் வைக்க உத்தரவு போட்டார். கோட்டைச் சிறைச்சாலைக்கு எங்களைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க, அங்கே உள்ள அதிகாரிகளுக்கு குமாரைத் தெரியும் குமார் ஒரு நிரந்தரக் குற்றவாளி என்பதும் அடிக்கடி அங்கே போய்

வாறவனும் என்பதும் எனக்குத் தெரிய வந்தது. அறுபது பேர் கொண்ட அறை ஒன்றில் எங்களைப் போட்டுப்பூட்டினார்கள் அங்கே போனதும் முதலில் ஒரு பாய் ஒரு அலுமினியக் கோப்பை ஒரு அலுமினியக் குவளை தந்தார்கள்.

அன்றைய இரவு அழுகையோடு முடிந்தது. விடிய ஆறு மணிக்கு இஞ்சி கலந்த தேத்தண்ணி வந்தது. ஏழுமணிக்கு கம்பிக்கு கதவைத்திறந்தார்கள். எல்லோரும் வெளியில் போனார்கள். தொட்டிகளில் இருந்த தண்ணீரில் கை கால் முகத்தைக் கழுவினார்கள். நானும் அவர்களோடு பின் தொடர்ந்தேன். அங்கே இந்து புத்தம் முஸ்லிம் வேத கோயில்கள் எல்லாம் அமைத்திருந்தார்கள். அவரவர் விருப்பப்படி கும்பிடலாம். ஏழுமணிக்குக் காலைச் சாப்பாடு கால் றாத்தல் பாணும் சம்பலும். மத்தியானம் சரியாக பன்னிரெண்டு மணிக்குச் சாப்பாடு. குறிப்பிட்ட அளவுச்சோறும் இறைச்சியோ மீனோ பெரும்பாலும் துண்டுகளாக வெட்டிப் போட்ட குழம்புக்கறியும். துவரம் பருப்பு இறுக்கமாக கட்டிக்கறியாகச் சுவையாக இருக்கும் நேரம் தவறாத சாப்பாடு. கழிவறைப்பின் பக்கந்தான் நாங்கள் சாப்பிடும் இடம். அப்போதைய நடைமுறையில் கழிவறைகள் வாளி மயமாகத்தான் இருந்தது. வாளியில் இருந்து மலம் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருக்கும் மலத்தை வெளியேற்றுகிறவர்கள் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட கைதிகள் தான் சிலவேளை அவர்களும் எங்களுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து சாப்பிடுவார்கள். அவர்களிடமிருந்து மலவாடை அடிக்கும் என்ன செய்ய அவைகளை எல்லாம் சகித்துக்கொண்டு சாப்பிட வேண்டியதுதான். அங்கு சில சட்ட ஒழுங்குகளும் இருந்தது. முழுக்கை சட்டை போட்டிருந்தால் மடித்து விடக்கூடாது. வேட்டியோ சரமோ போட்டிருந்தால் மடித்து கட்டக்கூடாது. சட்டைப்பொத்தான்கள் முழுவதும் பூட்டியிருக்க வேண்டும். அங்கே திருடர்களை ஆரும் மதிக்க மாட்டார்கள் கொலையாளிகளுக்குத் தனியான மதிப்பும் மரியாதையும். மாலை ஆறுமணி ஆனதும் அவரவர்களுக்கான அறையில் விட்டு கதவைப் பூட்டிவிட்டு அதிகாரிகள் அப்பால் போய்விடுவார்கள் இரவுச் சாப்பாட்டோடு கால் றாத்தல் பாண் வரும்.

இரவு பத்துமணி வரைக்கும் கைதிகளில் கொண்டாட்டத்தைக் கேட்கத் தேவை இல்லை. டாம் விளையாடுவார்கள். கரம் போட் அடிப்பார்கள். இன்னும் என்ன என்னவோ நடக்கும் அங்கே அடிக்கடி போய் வந்தவனும் பணவசதி உள்ளவனுக்கும் மறியல் வீடு சொர்க்கமாக இருக்கும். நம்மைப்போன்ற அப்பாவிகளுக்கு நரகமாகத் தெரியும். இப்படி யெல்லாம் இந்தச் சமூகத்தில் இருந்து கொண்டு அனுபவித்தவன் நான் தம்பி” என்று பெருமூச்சு விட்டார் மணிவாசகர்.

“பிறகு வழக்கு என்னமாய் அலைந்து வழக்குப் பேசி விடுபட்டுடேன்”

“குமார்தான் காந்தனைக் குத்தினவன்?”

“ஓமடா தம்பி குமார் படுத்திருந்துட்டு வீட்டுக்கடைக்கு வீடி வாங்கப்போனான் இல்லையா அவன் வீடிவாங்கிக்கொண்டு திரும்பிவரைக்க வேலி ஓரமாய்ப் பதுங்கி இருந்து காந்தன் தடியால் தலைக்கு ஓங்கி அடித்திருக்கிறான். நிலவொளி இருந்தபடியால் குமார் கண்டு விட்டான். தடியைக்கையால் தடுத்து விட்டு கையிலிருந்த வில்லுக்கத்தியால் காந்தனின் விலாவில் குத்தியிருக்கிறான். காந்தன் கத்திக்கொண்டு ஓடிவிட்டான். குமார் வந்து பேசாமல் படுத்து விட்டான். ஏற்கனவே பார்வதி குமாரோடு மைலப்பா வீட்டுக்கு வந்திருந்ததை அவதானித்த காந்தன். இரவு மைலப்பா வீட்டடியில் நின்று கண்டபடி ஏசி அட்டகாசம் செய்திருக்கிறான். அதற்குப் பயந்துதான் குமார் குடும்பம் எங்கள் வீட்ட படுக்க வந்திருக்கிறார்கள். வீடிவாங்கி கடைக்குப் செல்லும் போது தன் பாதுகாப்பிற்காக கத்தியை விரித்தபடி கையில் கொண்டு போயிருக்கிறான் குமார். அவன் அடித்ததால் இவன் குத்திவிட்டான். இது தான் நடந்தது. என்று கதையைச் சொல்லி முடித்தார் மணிவாசகர்.

“அடைக்கலம் கொடுத்த குற்றத்திற்காக நல்லா அவலப் பட்டிருக்கிறியன், கவலைப்பட்டிருக்கிறியன் அண்ண”

“கவலைப்பட்டு என்ன செய்ய யோகர் சுவாமி சொன்னது போல்” இது எப்பவோ முடிந்தகாரியம்” என்றார் மணிவாசகர்.

தெளிவு

வேலாயுதம், கோயில் அறையை விட்டு வெளியே வந்த போது, பக்கத்து வீட்டுப்பெண் நீலா முற்றத்தில் நிற்பதைக் கண்டார்.

“நீலா வா, உள்ளே வாம்மா” என்று உள் விறாந்ததைக்கு கூப்பிட்டு உட்கார வைத்துவிட்டு, எங்கே வெளிக்கிட்டாச்சு” என்று கேட்டார்.

ஐயா இன்றைக்கு எங்களின்ற மாதர் சங்கத்து வருடாந்த விழா அதுக்குச் சரோசினி அம்மாதான் தலைவி அவவோடு சேர்ந்து போகலாம் என்று தான் வந்த நான்.” என்றாள் நீலா.

“அம்மாவே தலைவி” சரி சரி அவ உள்ளே நிற்கிறா வெளிக்கிடுறா போல தான் கிடக்கு வரட்டும் இரம்மா” என்ற வேலாயுதம் உங்களின்ற மாதர் சங்கத்திலே என்ன என்ன தீர்மானங்களை எடுக்கிறியள்.” என்று கேட்டார். விதவைகளுக்கு புனர்வாழ்வளிக்கக் கூடிய திட்டங்கள், சீதனக் கொடுமைகளை ஒழிக்கும் திட்டம், ஆண்களுக்கும் பெண்கள்

அடிமைப்பட்டுவாழக்கூடாது, பெண்களுக்குத் சம உரிமை தரப் பட வேண்டும் இன்னும் மாதச் சந்தாவாகச் சேர்த்து கடன் வழங்கும் திட்டம்” இப்படிப் பல தீர்மானங்களை வகுத்து அதற்கான வழி வகைகளைச் செய்வதே மாதர் சங்கத்தின் நோக்கம்” என்றாள் நீலா.

“சரி அம்மா நீலா உன்னோட கோபித்துக் கொண்டு போன உன்ர புருஷன் திரும்பி வந்திட்டாரா? என்று புன்சிரிப்போடு கேட்டார் வேலாயுதம்.

“இல்லை ஐயா அவர் போய் ஒரு மாதமாகுது. பிள்ளைகளை விட்டுப்போட்டு நிற்கமாட்டார்” என்ற நீலாவின் கண்கள் கலங்கின.

“ஏன் போனவர்?” வேலாயுதம் கேட்டார்.

“என்ன அலுவல் இருந்தாலும் பிள்ளையளுக்கு நேரத்திற்கு சாப்பாடு கொடுக்க வேணும். அன்றைக்கு நான் மாதர் சங்கத்திற்குப் போய் கூட்டம் முடிய நேரம் போட்டுது. என்று தான் என்னோடு தர்க்கப்பட்டு விட்டுப் போனவர்.”

“அடிக்கிறவரே?”

“சே...சே...” அப்படி ஒரு நாளும் கிடையாது. அன்றைக்கு எனக்கும் பசிக்களை கொஞ்சம் கூடுதலாய் எதிர்த்துக் கதைச்சுப் போட்டன்”

நீலா சொல்லி முடிக்கவும் சரோசினி வெளிக்கிட்டு ஆயத்தமாக அங்கு வந்து நின்றாள்.

“நீலா எப்ப வந்தனீ”

“இப்ப தானம்மா”

“நீலா! இவ்வை மாதர் சங்கத்தலைவியாய் ஆர் தெரிஞ்சவை” என்று நீலாவைக் கேட்டார் வேலாயுதம். சிரித்தபடி.

நாங்கள் தான் ஐயா, அம்மாதான் எங்களைக் கொண்டு நடத்திறா. கூட்டத்தில நல்லாப் பேசுவா. அம்மாவின்ற பேச்சை நீங்க கேட்க வேணுமே!

“ஓ அப்படியே அவ நல்லாய் பேசுவா என்று எனக்குத் தெரியுந்தானே! முப்பத்தைந்து வருடமாய் என்னோட பேசிப் பேசிப் பழக்கப்பட்டவ இல்லையா சரோ என்று மனைவியைப் பார்த்துச் சிரித்தார் வேலாயுதம்.

“வாயை மூடிக்கொண்டு இருங்கோ பார்ப்பம்” கணவனைச் சினப் பார்வையாகப் பார்த்தாள் சரோசினி. “சரியப்பா சரி” மௌனச் சிரிப்போட வேலாயுதம் பேசாமல் இருந்து விட்டார்.

“நீலா வா போவம்” என்று கிளம்பிய சரோசினி எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளாய் “இன்றைக்குப் பின்னேரந்தான் வருவேன் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்யப்போறியள்?” என்று கணவனைக் கேட்டாள். வேலாயுதம் சிரித்துக் கொண்டே “இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமைதானே முருகன் கோயிலில் அன்ன தானம் குடுப்பினம் நான் போய் சாப்பிட்டுக் கொள்ளன். நீ போயிட்டு வா” என்றார். சரோசினிக்குப் பொறுக்க முடியாத கோபம் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. நீலா நின்றதால் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“நீலா பார்த்தியே இந்த ஆளின்ற பிச்சைக்காரப் புத்தியை ஒரு டாக்டரின்ற தகப்பன் அப்படிப் போய்ச்சாப்பிடலாமா, ஆக்கள் என்ன சொல்லுவினம். நீலா நீயே சொல்லு அது சரியா என்று” நீலாவைப் பார்த்தாள் சரோசினி.

“ஓம் ஐயா அம்மா சொல்றது சரி ஒரு டாக்குத்தரின்ற தாய் என்ற படியால் அம்மாவுக்கு இவ்வளவு மதிப்பும் மரியாதையும் இருக்கு அப்படித்தான் உங்களையும் மதிக்கினம்” என்று நீலாவும் சரோசினியின் பேச்சுக்கு அழுத்தம் கொடுத்தாள்.

“இந்தப் பேய் மனுஷனுக்கு விளங்குதில்லையே இப்படித் தான் என்னோடு முரண்பட்டு நிற்குது. கௌரவம் தெரியாத மனுஷன். நாலு முழ வேட்டியும் தோளில் சால்வைத் துண்டையும் போட்டுக் கொண்டு கோயில், கடவுள் என்று வெளியில திரியுது. நானும் கத்திக் குழறி நெஞ்சில் நோய்ப்பிடிச்சிட்டுது” என்ற சரோசினி தன் கைப்பையில் இருந்து இருநூறு ரூபா நோட்டுக்களை எடுத்து வேலாயுதத்தின் கையில் கொடுத்து கடையில் சோறு எடுத்துச் சாப்பிடுங்கோ” என்று சொல்லி விட்டுக் கிளம்பிப் போய் விட்டாள்.

வேலாயுதம் சரோசினியை மணமுடித்து முப்பத்தைந்து வருடங்கள் ஓடிவிட்டன. அப்போது வேலாயுதத்தின் தந்தையும் சரோசினியின் தந்தையும் நெருங்கிய நண்பர்கள் விவசாயத்தில்

பெரும் புள்ளிகள். பெற்றோர்களின் நெருக்கம் பிள்ளைகளின் நெருக்கத்தையும் உண்டு பண்ணி கலியாணத்தில் முடிந்தது. சரோசினி பெற்றோருக்கு ஒரே பிள்ளையாக இருந்து செல்லமாக வளர்ந்தவள்.

வேலாயுதம் குடும்பத்திலும் அவரும் தங்கை சுபத்திராவும் செல்வச்சிறப்போடு தான் வளர்ந்தவர்கள். குடும்பத்தில் ஒரே பிள்ளையாக வளர்ந்த சரோசினிக்கு பிடிவாதக் குணமும் தான் என்ற கர்வமும் தலை தூக்கி நின்றது. வேலாயுதத்திடம் பணிந்து போகும் குணமும் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மையும் இருந்தது. அதனால் அவர்களுக்குள் குடும்பப் பிளவுகள் தோன்றவில்லை. வேலாயுதத்தின் தங்கை சுபத்திரா விஜயனை மணம் முடித்து, விஜயனுக்குப் படித்த வாலிபர் திட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்ட திருவையாறு காணிக்கு அவனோடு குடியிருக்கப் போய்விட்டாள். வேலாயுதத்திற்கு கீதனும் சுபத்திராவுக்கு கீதாவோடு இன்னும் இரண்டு பிள்ளைகளும் பிறந்திருந்தனர். உள் நாட்டுப் போரில் சுபத்திராவின் கணவன் விஜயன் குண்டுக்கு இரையாகி விட்டான்.

கீதன் படித்துப்பட்டம் பெற்று ஒரு டொக்டராக வெளியே வந்தான். கீதா புள்ளிகள் போதாமையினால் பல்கலைக்கழகம் போக முடியாமல் வீட்டோடு இருந்து விட்டாள்.

கீதனின் கலியாணக் காலம் கடந்து போவதை எண்ணி பார்த்த சரோசினி கணவரோடு கீதனின் கலியாணப் பேச்சை எடுத்தாள்.

“என்னப்பா ஒரு யோசனையும் இல்லாமல் திறியிறியள். கீதனுக்கு ஒரு நல்ல இடமாய் பாருங்கோவன்.”

வேலாயுதம் மௌனமாக இருந்தார்.

“கீதனுக்கு வாறவள் வடிவான வசதியானவளாய் இருக்க வேணும்” என்ற தன் உணர்வை வெளிப்படுத்தினாள் சரோசினி.

“ஏனப்பா அங்க இங்க தேடுவான் அவனுக்கென்று கீதா இருக்கிறாளே. சுபத்திராவோடு கதைச்சுப் போட்டுச் செய்வம்” என்றார் வேலாயுதம்.

“என்ன பேய்க்கதை பேசுறியள். பஞ்சம் பசியோட கிடக்கிற

குடும்பத்தைக் கொண்டு வந்து எங்களோட சேர்க்கிறியள். தங்கச்சியின்ர உருக்கம் வந்திட்டுதாக்கும். இப்போதையக் காலத்தை எண்ணிப் பாருங்கோ இப்போ காகதான் முன்னுக்கு நிற்குது. முன்னத்தைய காலத்தை இப்ப கொண்டு வந்து புகுத்திறியள். அவையிற்ற இப்ப என்ன கிடக்கு. கீதன்ற படிப்புக்கும் உத்தியோகத்திற்கும் கீதா ஒரு தோதான பொம்பிளையே! நாளைக்கு அவன் வெளியில கூட்டிக் கொண்டு போறதில்லையே” என்றாள் சரோசினி. “ஏன் அவளின்ற அழகென்ன அறிவுக்கென்ன? அவள் சொத்தியாகுருடா”

அழகைக் கரைச்சிக் குடிக்கிறதே. கீதன்ற உத்தியோகத்திற் கேற்ற சீதனம் கொடுக்க அவையிற்ற என்ன இருக்கு? உங்களின்ற தங்கச்சியின்ற பிள்ளை என்றதிற்காக இப்படி உருக்கப்பட்டு பேசுறியள். எங்களின்ற பிள்ளையினுடைய வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் பேசுறியள்”. “நான் நல்லாச் சிந்தித்துத் தான் பேசுறன்; மனத் தெளிவோடுதான் பேசுறன். நீதான் போலியான ஆசைகளுக்கு அடிமைப்பட்டு மனம் குழம்பிப்போய் பேசுகிறாய். ஒரு மாதர் சங்கத்தலைவி பேசுகிற பேச்சா இது. சீதனக் கொடுமையை ஒழிக்க வேண்டும். பெண் அடிமையை அகற்ற வேண்டும் என்றெல்லாம் மேடை ஏறிக்கத்திறியள் நீங்கள் செய்வதென்ன? உங்களுடைய ஆவேசப் பேச்சும் அர்த்தமற்ற வாழ்க்கையுந் தான் உங்களையும் குழப்பி மற்றவர்களையும் குழப்புது. நீலாவின் குடும்பத்தில் நடந்ததென்ன! வழக்கத்திற்கு மாறான வாழ்க்கையை மாற்றியதால் குடும்பப் பிரிவினையைக் கொண்டு வந்தது. புரிந்துணர்வுதான் குடும்ப ஒற்றுமைக்கு முக்கியமானது. நான் அவள் கணவனைச் சந்தித்து உண்மைநிலையைத் தெளிவுபடுத்தின பின்னர் தான் அவன் வந்து வீட்டோடு சேர்ந்திருக்கிறான். உங்களைப் போன்ற பெண்களால் தான் சீதனக் கொடுமையும் பெண் அடிமையும் இன்னும் ஒழியாமல் இருக்கு. நீ கேட்டியே என் மகன்ர தகுதிக்குச் சீதனம் கொடுக்க அவையிற்ற என்ன இருக்கு என்று. இப்படி ஒவ்வொரு தாய்மாருந்தான் சீதனத்தைக் கேட்கிறார்கள். தகப்பன் கேட்கவில்லை. மகன் கேட்கவில்லை. பெண்தான் பெண்களிடமிருந்து

கீதனம் கேட்கிறாள். மகனுக்கு வந்தவளை மகளாக எண்ணாமல் வேறுபடுத்தி நடத்துவதால் குடும்பப்பிரிவினை ஏற்படுது. இவை களுக்கெல்லாம் முக்கிய காரணிகள் பெண்கள் தான். கீதா உன் பிள்ளையாக இருந்து கீதன் சுபத்திரா பிள்ளையாக இருந்தால் இப்படியெல்லாம் பேசுவியா?" என்று வேலாயுதம் சரோசினியைப் பார்த்துக்கேட்டார்.

"சரி சரி கதையை விடுங்கோ ஒரு தகப்பன் என்றதால் உங்களிட்டச் சொன்ன நான். என்ற பிள்ளைக்கு நல்ல இடமாய்ப் பார்த்து நான் செய்து வைப்பேன்" என்று கோபம் பொங்கச் சொன்னாள் சரோசினி. சரோசினியோடு கதைப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட வேலாயுதம் மௌனமாகி விட்டார். அதேசமயம் கீதனும் மோட்டார் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான்.

அவன் வந்ததும் வராததுமாக "தம்பி கீதன் உன்ர அப்பா சொல்றதுக்கு என்னால் கட்டுப்பட முடியாது. உனக்கு ஒரு நல்ல இடமாய்ப் பார்த்துக் கலியாணம் செய்து வைப்பேன் என்று ஆவேசமாகச் சொன்னாள் சரோசினி. கீதனுக்கு ஒரு திகில் அதிர்ச்சி தோன்றி மறைந்தது. அம்மா என்னம்மா சொல்லுறியள். விளக்கம் தெரியாமல் கேட்டான் கீதன்.

"தங்கச்சியின்ர பாசத்தில பின்யோசனை இல்லாமல் கொப்பா கீதாவை உனக்கு கட்டி வைக்கப் பார்க்கிறார். அவையிற்ற பெரிய வசதி ஒன்றும் இல்லை. கீதாவுக்கு ரெண்டு இளைய சகோதரிகளும் இருக்குதுகள். அதுகளுக்கும் கலியாணம் காட்சி என்று வரேக்க நீயல்லா அதையும் சுமக்க வேண்டி வரும். அதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது"

அம்மாவுக்கு இரத்தக் கொதிப்பு இருப்பதால் பெரும் அதிர்ச்சியை தாங்கமாட்டாள் என்பது கீதனுக்குத் தெரியும். அதனால் மறுத்து அவனால் எதையும் பேசமுடியவில்லை.

"சரியம்மா அவசரப்படாதேயுங்கோ எனக்கு இப்ப அவசரம் இல்லை. ஆறதலாகப்பாருங்கோ" என்று சமாளித்து விட்டு விடை பெற்றுக் கொண்டான் கீதன்.

மகனுக்கேற்ற மருமகளைத் தேடி ஆறுமாதமாக அலைந்தாள் சரோசினி. தன் விருப்பத்திற்கேற்ற பெண்ணை அவளால் தேர்ந்தெடுக்க முடியவில்லை. கலியாணப் புரோக்கர்களும் கைவிரித்து விட்டனர். ஒரு டொக்டருக்கு மணமகளைத் தேடுவது இலகுவானது என்னால் அதைச் செய்து முடிக்க முடியும் என்று இறுமாப்பு கொண்டிருந்த சரோசினியால் அதைச் செய்து முடிக்க முடியவில்லை. மனம் சோர்ந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளுடைய மனம் ஏகாந்த சிந்தனையில் மூழ்கிக் கிடந்தது.

வீட்டு வாசலுக்கு நேரே கார் ஒன்று வந்து நின்றது. அதிலிருந்து கீதன் இறங்கி வந்தான். அம்மா என்று தாயைக் கூப்பிட்டான். சிந்தனை கலைந்து மகனைப் பார்த்தாள் சரோசினி. “கலியாண விடயம் என்ன மாதிரி அம்மா” என்று மெல்லக் கேட்டான்.

“உனக்கேற்ற மாதிரி இன்னும் ஒன்றும் சரி வர இல்லை தம்பி” என்று பெருமூச்சு விட்டாள் சரோசினி.

“அம்மா உங்களுக்கு ஏற்ற மாதிரி நான் ஒரு பெண்ணை விரும்பியிருக்கிறேன் அதுவும் நீங்கள் விரும்பினால் மட்டுமே அவளைக் கலியாணம் செய்வேன் உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லை என்றால் எனக்கு இனி கலியாணமே வேண்டாம். அவளைக்கூட்டி வரட்டே. பார்க்கப் போறியளே!” என்று கேட்டான் கீதன்.

“ஆர் தம்பி?”

கீதா என்று குரல் கொடுத்தான் கீதன். காரில் இருந்து இறங்கி வந்தாள் கீதா. சரோசினியால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. சிலையாக நின்றாள். பக்கத்தில் வந்ததும் மாமி என்று பணிவோடு கூப்பிட்டாள் கீதா. “கீதா வாம்மா என்று சரோசினியின் குரலும் கனிவாகக் கலந்து கொண்டது.

அம்மா என்னை மன்னிக்க வேண்டும். கீதா பற்றி அப்பா ஏற்கனவே என்னோடு கதைத்து வைத்திருந்தார். அதை எப்பவோ உங்களுக்குச் சொல்லியிருப்பேன். நீங்கள் பிடிவாதத்தில் இருந்ததால் சொல்லவில்லை. இருதய நோயாளியான நீங்கள் அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள மாட்டீர்கள் என்பதாலும் சொல்லவில்லை” என்றான் கீதன்.

மௌனமே பேசு

புரட்டாதி மாதம் சூரிய தேவன் பூமித் தாயை சுட்டெரித்துக் கொண்டிருந்த மையப் பொழுது அது. சாய்வான பின்னல் நாற்காலியில் சரிந்து படுத்திருந்தபடி மௌனப் பார்வை யாக எதிரே உள்ள வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார் சிவலிங்கம். அந்த வீதி, திருநகர் கிராமத்திற்கு பிரதான வீதி. வடக்கையும் தெற்கையும் ஊடறுத்து கிழக்கு மேற்காகச் செல்லும் வீதி. வீதிக்கு ஓரமாகத் தான் சிவலிங்கத்தின் வீடும் அமைந்திருந்தது. விடிந்து பொழுதுபட்டு விடிந்தாலும் வாகனங்கள் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். மக்கள் நடமாட்டம் குறைந்தாலும் வாகன ஓட்டம் குறைவதில்லை.

என்னை விடு நான் சாகப் போகிறேன். என்று தலைதெறிக்கும் வேகத்தில் பறக்கும் மோட்டார் சைக்கிள்களும், உன்னை விட நான் என்ன குறைவா என்று கூவிக்கொண்டு போகும் ஆட்டோக்களும் தண்ணி குடித்த உற்சாகத்தில் உறுமிக்கொண்டு ஓடும் டிப்பர்களும் பெரும் கனரக வாகனங்களும்

பேருந்துகளும் பெருவாரியாக மாறிமாறி எப்பொழுதும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கின்றது.

மக்களைப் பொறுத்தவரை பணமுடைவந்தோரின் பரிதவிப்பும் பணம் பெருகி வாழ்வோரின் பகட்டுமாக அந்த வீதியில் அங்குமிங்குமாக உலாவந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

வீதியின் இரு மருங்கையும் பல்பொருள் வாணிபம் தபால் நிலையம், கோயில்கள், கட்டிடப்பொருள் வாணிபம், உணவகம் ஒட்டுத் தொழிற்சாலை, மோட்டார் சைக்கிள் திருத்தும் நிலையங்கள், அரைக்கும் ஆலை, சிகை அலங்கரிப்பு நிலையங்கள், சலவைத் தொழிலகம், போட்டோ பிடிக்கும் நிலையம், இராணுவச் சாவடிகள், கண்ணி நிலையம், கொல், தச்சுத் தொழிற்சாலைகள், கிராம அலுவலர் அலுவலகம், வெளிநாட்டு நிறுவனம், மணப்பந்தல் சேவை மாதர் சங்கம் கிராம முன்னேற்ற சங்கம், போன்றவைகள் எல்லாம் வீதியை அலங்கரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. திருநகர் கிராமத்திற்கு இத்தனை சிறப்புக்கள் இருந்தாலும் கூட வறுமைப் பட்டோரின் வாழ்க்கை வழமையாகத்தான் வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றது. அநேகமானோர் வங்கியிலே கடன் வாங்கி வர்த்தகத்தைப் பெருக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். சந்தைப்படுத்த முடியவில்லை விற்பனையாளர் தொகை பெருகி வாங்குவோர் தொகை குறுகிவிட்டது. கிளிநொச்சி மாவட்டம் முழுவதும் இதே நிலை ஏன் இந்த நிலை. இங்குள்ள மக்களுக்குத் தொழில் வாய்ப்பு இல்லை, வறியவர்களுக்கு வசதியான வீடு இல்லை. வசதியானவர் களுக்கு வாழ்க்கை இல்லை. பொருளாதாரம் முழுவதும் வேறு மாவட்டங்களுக்கு இழுக்கப்படுகின்றது. பிற மாவட்டங்களின் வர்த்தக வாகனங்களின் வருகையும், கிணறு தோண்ட யந்திரம், அரிவு வெட்டிச்சுடு மிதிக்க இயந்திரம், இப்படி எல்லாம் இயந்திர மயமாகிவிட்டது. மக்களும் இயந்திரமயமாகி விட்டார்கள். அது மாத்திரமா? பொருட்களின் விலை பொழுதொரு வண்ணமாக ஏறிக்கொண்டு போகின்றது. செலவு கட்டுப்படுத்த முடியாமல் ஆலாப்பறக்கிறார்கள். பொருளாதார முன்னேற்றத்தில் முன்னணி யில் நின்ற கிளிநொச்சி மாவட்டம் இன்று

ஜீவாதாரத்திற்கே வழியில்லாமல் போகும் அபாயத்தில் பின்தள்ளப் பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. இதை நாட்டு வளர்ச்சி என்கிறார்கள் அப்படியானால் வருங்காலம் கிளிநொச்சி மாவட்டத்தின் நிலை என்ன? காலம் பதில் தருமா?

1960 ஆம் ஆண்டில் இந்த திருநகர் கிராமம் ஒரு வழிப்பாதை கூட இல்லாத காடாய்க்கிடந்த போது பன்றி வேட்டை, மான் வேட்டை, மரைவேட்டை முயல்வேட்டை என்று வேட்டை ஆடப் பட்ட இடமாகவும், சிறுத்தைப் புலிகள் மேய்ச்சலுக்கு வரும் மாடுகளை சிறுத்தைப்புலிகள் பலிகொண்ட இடமாகவும் இருந்தது. இந்தக்காட்டை மக்கள் பலாத்காரமாக வெட்டித்திருத்தி குடியிருந்தார்கள் அரசு எதிர்ப்பு வந்த போதும் போராட்டங்களை நடாத்தி பின்னர் அரசால் அவர்களுக்கே காணிகள் வழங்கப்பட்டு வெற்றி கண்டார்கள். இன்று அதே இடம் தான் இருந்த நிலையை மறந்து புதுப்பொலிவோடு காட்சிகொடுக்கின்றது. இப்படி மனித வாழ்க்கையிலும் எத்தனையோ மாற்றங்கள் நடந்தேறியிருக்கின்றன. நடந்தேறிக் கொண்டும் வருகின்றன. உள்நாட்டு யுத்தங்கள் எத்தனையோ இடம் பெயர்வுகள் எத்தனையோ! இழப்புக்கள் எத்தனையோ! அப்பப்பா நினைத்துப்பார்க்க முடியாத சம்பவங்கள்! அவை எல்லாம் இன்று மனிதற்குள் மறைக்கப்பட்டு விட்டன. மறைக்கப்பட்டும் வருகின்றன.

இவையெல்லாம் சிவலிங்கத்தின் மௌனத்துள் அடக்கப் படுகின்றன. மனைவி புனிதத்தின் குரல் கேட்டு சிவலிங்கத்தின் மௌனம் கலைந்து “என்னப்பா கோயிலுக்குப்போயிட்டு வந்திட்டியே பூசைமுடிஞ்சிதே” மனைவியைப் பார்த்தார் சிவலிங்கம்.

“ஓமப்பா இன்றைக்குச் சரியான சனம் குஞ்சு குரும னெல்லாம் கௌரிகாப்பு எடுக்க வந்ததுகள் காலம் மாறிப் போச்சு தப்பா பத்து வயது பிள்ளைகளும் வந்து காப்புக்கட்டுதுகள்” என்றாள் புனிதம்.

“அப்பியே காலம் மாறிப்போன சங்கதி உனக்கு இப்பதான் தெரியுதோ! புனிதம் எல்லாச் சமயமும் எங்களை நல்வழிக்குப் போகத்தான் வழிகாட்டுதுகள் ஆனால் நாங்கள் அல்லோ குறுக்கு

வழிக்குப்போறம். இன்று கோயில்களும் விரதங்களும் வியாபார மாகவும் வேடிக்கை விளையாட்டாகவும் மாறிவிட்டுது. ஒழுக்கந் தான் ஒழுங்கைப் படிப்பிக்குது ஒழுக்கம் இல்லை என்றால் ஒழுங்குவராது. ஏறும்புக் கூட்டத்திற்கு உள்ள ஒழுங்கும் எங்களுக்கு இல்லை. இதுகள் எவ்வளவு ஒழுங்காக, ஒற்றுமையாக அமைதியாக ஊர்ந்து போகுது என்றதை நல்லா கவனிச்சுப்பார் ஒழுக்கம் ஒழுங்கு ஒற்றுமை அமைதி அவைகள் நம்மிடையே குறைந்து விடக் கூடாது என்றதற்காகத்தான் கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று எம்மை, முன்னமே உணர்ந்து வைத்திருந்த நம் முன்னோர்கள் சொன்னார்கள் அங்கங்கே கோயில்களையும் அமைத்தார்கள் எல்லா மதத்தினரும் ஒரே குணம் குறிக்கோளுடன் இருப்பதில்லை. அதே மாதிரி தெய்வங்களும் அதற்கேற்றமுறையில் கோயில்களும் அமைந்து விட்டுது. இறைவன் பரிபூரணன் ஆடு மாடு நாய் பூனை கோழி கொக்கு அனைத்துக்குள்ளும் அவன் இருக்கின்றான். ஆனால் தெய்வம் ஒன்று தான் அவனை நேரடியாக கண்டவர் ஒருவரும் இல்லை இயல்புகளால் வேறு வேறாய் இருந்தாலும் மின்சாரம் ஒன்றுதானே! அகங்காரம் எனும் மாயை நம்மை மூடி இருப்பதால் உண்மையை உணர்வு பூர்வமாக தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருக்கு. அதிகமானோர் வெறும் உலகத்தை மட்டும் பார்க் கிறார்கள். ஒரு சிலர் மாத்திரம் தான் உலகத்தைத் தன் உள்ளே வைத்துப் பார்க்கிறார்கள். வெளிப்பார்வை வேறு உள் பார்வை வேறு உள்ளே நுழைந்து பார்க்கிறவனுக்கு உண்மை விளங்கும் அவனுக்கு கொலை, களவு கோபம் வராது பொறாமை வராது அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆசைவராது பயம்வராது அன்று கருணை பணிவோடு எவன் உலாவுகின்றானோ அவன் மூலமாகத் தான் இறைவன் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறான். உலகத்தை வைத்து உருவத்தை எடை போடக்கூடாது உருவத்தில் மாற்றம் இருக்கும் வேடதாரியாய் இருப்பவன் கபடதாரியாய் இருக்கலாம். பரதேசி யாய் இருப்பவன் படுமஞானியாக இருக்கலாம். கோபக்காரன் போல் இருப்பவன் குணசாலியாய் இருக்கலாம்” உள் உணர்வோடு பேசிக்கொண்டே போனார் சிவலிங்கம் சிவலிங்கத்தின் பேச்சைக்

கேட்கத் கேட்க புனிதத்திற்கு எரிச்சல் எரிச்சலாய் இருந்தது.

“இப்படியே விழல் கதை பேசிக்கொண்டு வேதாந்தியாய் வீட்டுக்குள்ள இருந்துகொள்ளுங்கோ வெளிக்காரியத்திற்கு நான் போய் முகம் குடுக்கிறன். எங்களுக்குபின் பொறுப்பாக ஒரு பிள்ளை இருக்கே அதின்ற வாழ்க்கையைப் பற்றி கொஞ்சமாவது சிந்தித்துப் பார்க்கிறியள் இல்லையே!” என்று அலுத்துக்கொண்டாள் புனிதம்.

“நான் சிந்தித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறன். உனக்குத்தான் சரியாய் சிந்திக்கத்தெரிய இல்லை. புரொக்கர் மாரிட்டை எல்லாம் மகள் கீதாவின்ர சாதகத்தைக் குறித்து கொடுத்திருக்கிறன் தெரிஞ்சவையிட்ட விட்டுச் சொல்லி வச்சிருக்கிறன். அவசரப்படக் கூடாது. எல்லாம்நல்ல மாதிரி நடக்கும் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே” “இப்படியே சொல்லிக்கொண்டு நீங்கள் இருங்கோ ஏலாக்காலத்தில நான் கோயில் கோயிலாய் அலைஞ்சு கொண்டு திரியிறன்”

“புனிதம் நீயும் நானும் கலியாணம் செய்வம் என்று ஆரும். நினைச்சவையோ ஏன் நானும் நீயுந்தான் நினைச்சோமா எங்களுக்கு அவரவர் தாய் தகப்பன், பேசி வந்த கலியாணங்கள் சரிவந்துதா இல்லையே எங்கோ பிறந்தவள் நீ நான் எங்கோ வளர்ந்தவன். ஒருவரையொருவர் சந்தித்தோம் பார்த்தோம் சிரித்தோம் சேர்ந்தோம் பிள்ளைகளைப் பெற்றோம் வளர்த்தோம் ஐம்பது வருஷ மாகப் பிரியாமல் நடக்கும் எல்லாம் அவரவர் பிராப்தபடிதான் நடக்கும். முயற்சிக்கலாமே தவிர முடிவை நம்மால் தீர்மானிக்க முடியாது புனிதம்” என்றார் சிவலிங்கம்.

“எங்களின்ர காலம் போட்டுது பிள்ளைக்கு ஒரு நல்ல வாழ்க்கையைத் தா என்று தானே கடவுளிட்ட கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்கிறன் கண் கெட்ட கடவுள் கண் திறந்து பார்க்கிறான் இல்லையே” பெரியதொரு பெருமூச்சைவிட்டாள் புனிதம்.

“காரியம் நிறைவேறினால் கடவுளை வாழ்த்துறதும் காரியம் தவறினால் கடவுளைத் திட்டிவதும் நமக்கெல்லாம் இயல்பாகி விட்டுது. இன்றைய நிலையில் கோயிலுக்குப்போறவை எல்லாம் தங்களுக்குள்ள ஏதாவது தேவையை நிவர்த்தி செய்ய வேணும் என்றதிற்குத்தான் போகினம் நாம் முதலில் தெரிந்து கொள்ள

வேண்டியது கடவுள் எங்கே இருக்கிறார் என்பதைக் கண்டு பிடிப்பதுதான். நீ கோயிலுக்குப்போய் சிலைக்கோ சின்னத்திற்கோ முன்னால் நின்று கொண்டு கைகுவித்துக் கும்பிட்டு உன்தேவை களைச் சொல்லி அழுகிறாய் இல்லையா நீ ஆரை கும்பிடுகிறாய்? உன்னைக் கும்பிடுகிறாய் அதுக்கு என் தேவைகளைச் சொல்லுறாய் எனக்குத் தான் சொல்லுறாய் இப்படியா சங்கதி எல்லாம் இருக்கு இதை ஆர் சிந்தித்து உணருகினம் ஒருவரும் இல்லை என்ன செய்ய ஆருக்கு ஆர் உபதேசம் செய்வது” என்று சிரித்தார் சிவலிங்கம்.

“உங்களோடு கதைச்சால் விஷர்ப்பேச்சுப் பேசுவியள் எனக்கும் விஷர் பிடிச்சிடும்” என்று சினப்பட்டுக்கொண்டே உள்ளே போனாள் புனிதம்.

மௌனமாகச் சிவலிங்கம் வீதியைப் பார்க்க முற்பட்ட போது “ஐயா” என்று குரல் கேட்டது. “ஆரப்பா! வாங்கோ” என்று அவர்வாய் மூடுவதற்குள் எதிரே வந்து நின்றான் சீலன்.

“அட்டா சீலனா வா தம்பி வா” என்று வரவேற்றார் சிவலிங்கம். அவருக்குப் பக்கமாக இருந்த திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டான் சீலன்.

சீலன் அந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவன். ஒரு கத்தோலிக்கன். உள்நாட்டுப்போரில் இடம்பெயர்வின் போது ஷெல் வீச்சுக்கு தன் மனைவியைப் பறிகொடுத்து விட்டுத்தான் கட்டடையாக மீள் வந்து குடியமர்ந்திருக்கிறான். நீண்ட காலம் தொட்டு சிவலிங்கம் குடும்பத்தோடு நெருங்கிப் பழகிவருபவன் அவன்.

“தம்பி வயல் நிலவரங்கள் எல்லாம் என்ன மாதிரி? விளைச்சல் எப்படி?” என்று விசாரித்தார் சிவலிங்கம்.

சென்ற போகம் நல்ல விளைச்சல் ஐயா! ஒரு லட்சத்திற்கு மேல் லாபம், இந்தப்போகம் நல்ல நடப்படுத்திப்போட்டுது, உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே வெட்டுக்காலத்தில் விடாப்பிடியாக மழை பெய்து வெள்ளாமை எல்லாத்தையும் அழிச்சுப்போட்டது.

“ஓம் தம்பி ஓம் மாசி மாதத்தில் பனிதான் மோசமாய்ப் பெய்யும் இப்படி மழை கொட்டினதை என்ர வயதுக்கு நான் கண்டதே இல்லை அதிகாரங்களும் ஆக்கிரமிப்புக்களும் கொலை

எல்லாம் கூடிக்கொண்டு போவதால்தான் இயற்கை கோபம் கொண்டு எச்சரிக்கை செய்திருக்கு. இதை எல்லாம் நாங்கள் எங்க கவனிக்கப்போறம். ஆனால் நீதி என்றைக்கும் அழியாது, சட்டத் தால் மறைக்கப்படலாம். இன்றைய காலகட்டத்தைப் பார்த்தால் அதிக மான மனிதருக்குக் கெல்லாம் ஐந்தறிவு மிருகத்தை விட ஒரு அறிவு குறைவாகத்தான் எனக்குத் தெரியுது. போலிக்கௌரவத் திற்காக பணம் பதவி புகழ் என்றெல்லாம் ஆசைவயப்பட்டு அலை கிறார்கள் மனித நேயமே இல்லாதவர்களாக மாறிவருகிறார்கள். எது சரி எது பிழை என்று வவருக்கும் ஆராயத்தெரிவதில்லை சிலர் சட்டத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அட்டகாசம் செய் கிறார்கள். அதால சாதி மறைக்கப்படுது”

“உதுகளை ஆர் ஐயா கேட்கப்போகினம்” என்று பேச்சை இடைமறித்தான் சீலன்

“சரி தம்பி அது போகட்டும் கீதாவைபற்றி நான் அன்றைக்கு உன்னோடு கதைச்ச விஷயம் என்ன மாதிரி என்று மகளின் திருணமப்பேந்நுக்கு வந்தார் சிவலிங்கம்

“உங்கள் எல்லோருக்கும் விருப்பமெண்டால் எனக்கும் சம்மதந்தான்”

“சரி ஒரு நல்ல நாளில் ஆடம்பரம் ஆரவாரம் ஒன்றும் இல்லாமல் கலியாணத்தை நடத்துவம் சரிதானே”

“சரி ஐயா!”

சீலன் கிளம்பினான்

சிவலிங்கம் புனிதத்தைக் கூப்பிட்டு விடயத்தைச் சொன்னார்.

“அவன் வேதக்காரப்பொடியன் நாங்கள் சைவம் அதுவும் தாரம் இழந்தவன் ஊருக்கை எப்படி எல்லாமோ கதைக்குதுங்கள்” என்று முணுமுணுத்தாள் புனிதம்

“மடக்கதையள் கதைக்காதே புனிதம் எங்களின்ர துன்பத்தை ஊரே கமக்குது?”

“மனைவி செத்தவன் மறுமணம் செய்யக்கூடாதா? மகளின்ர வயதுக்கேற்ற மாப்பிள்ளை மதம் வேறு இருந்தால் என்ன, எங்களுக்கு ஒரு கடவுள் அவனுக்கு ஒரு கடவுளா? இப்போ காலம் மாறிக்கொண்டு போகுது உந்த மூட நம்பிக்கைகளைக் கைகழுவிப் போட்டு வெளிச்சத்திற்கு வா” புனிதத்தால் ஒன்றும் பேசமுடிய வில்லை மௌனமாக நிற்கின்றாள்.

நீரில் யடரும் நிழல்கள்

மாதவனைப் பார்ப்பதற்காக பார்வை யாளர் நேரத்திற்கு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். அங்கு விசாரித்த போது ஆள் எட்டாம் வார்ட்டில் என்றார்கள். ஒவ்வொரு அறையாகத் தேடிக் கொண்டு அவன் படுத்திருந்த அறைக்குச் சென்றேன். ஆளே அடையாளம் தெரியாமல் எலும்புந் தோலுமாகக் கிடந்தான். சேலன் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. பக்கத்தில் வைத்திய தாதியின் நடமாட்டத் தைத் தவிர யாரையும் காணவில்லை. என்னுடைய அன்பு மனைவி என்று அடிக்கடி போற்றுவானே அவளையும் காணவில்லை. நான் பக்கத்தில் போய் கவலையோடு நின்றேன். சேலன் ஏறி முடிந்ததும் கண்களைத் திறந்து என்னைப் பார்த்தான்.

“இப்ப எப்படி இருக்கு” என்று கேட்டேன்.

“ஒரு முன்னேற்றத்தையும் காண இல்லை அப்படித்தான் கிடக்கு. சாப்பிட முடியாது. தண்ணிச் சாப்பாடுதான் படமெல்லாம் எடுத்துப் பார்த்திட்டினம். இன்றைக்கு

வீட்டை போகச் சொல்லிச்சினம். அதிக சோர்வு வரும்போது இங்கே வந்து சேலன் ஏற்றிக் கொண்டு போங்கோ என்று சொல்லி இருக்கினம்” தன் இயலாமையைக் கண்ணீர் விட்டுச் சொன்னான் மாதவன்.

“ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே நோய் படிப்படியாகத்தான் குணமாகும். இப்பதான் நவீன காலமாச்சே. நோயை சுகமாக்கி போடுவினம்” பயப்படக்கூடாது என்று ஆறுதல் சொல்லி விட்டு பார்வையாளர் நேரமும் முடிந்து விட்டதால் நான் வந்து விட்டேன்.

மாதவனின் நோயைப் பற்றி விசாரித்து அறிந்ததில் அவனுக்கு கேன்சர் என்றும் ஈரல் முழுமையாக கருகி விட்டது ஒரு வாரந்தான் அவனால் உயிரோடு இருக்க முடியும் என்றும் அதனால் தான் வைத்தியர்கள் அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பியதாக அறிந்தேன்.

ஒரு வாரம் கழித்து மாதவனைப் பார்க்க அவன் வீட்டுக்குப் போனேன். மாதவன் அறை ஒன்றில் சுருண்டபடி பாயில் படுத்திருந்தான் பக்கத்தில் ஒருவரையும் காணவில்லை. அவன் படுத்திருந்த அறையை மட்டும் காட்டிவிட்டு அவன் மனைவி அப்பால் போய் விட்டாள். உறக்கத்தில் கிடந்த அவனை பக்கத்தில் உட்கார்ந்து மெல்லத்தட்டி எழுப்பினேன். கண்விழித்துப் பார்த்தான்.

“இப்ப எப்படி இருக்கு?” என்று கேட்டேன்

“வரவர மோசமாய் இருக்கு எழும்பி இருக்கவே முடியாமல் கிடக்கு இன்றைக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் சேலைன் ஏற்றிப் போட்டுத்தான் வந்து கிடக்கிறன். ஆட்டோக்காரனுக்கு ஐந்நூறு ரூபாய் எண்ணவேணும் கொஞ்சக் காசே போகுது மூன்று நாளைக் கொடுக்கால் சேலைன் ஏற்றாவிட்டால் என்னால ஒன்றும் செய்ய முடியாது. இதுவரைக்கும் எழுபதினாயிரத்துக்கு மேலே செலவாகி விட்டுது” என்று கவலையோடு சொல்லி பெருமூச்சு விட்டான் மாதவன்.

“வேறு ஆருக்குமே செலவழிக்கிறாய் உனக்குத்தானே அதைவிடு” என்றேன்

மனைவி வள்ளி நாயகியை அனுங்கல் குரலில் கூப்பிட்டான்

மாதவன்.

சற்று நேரம் கழித்து வந்த வள்ளி நாயகி என்ன அடிக்கடி கூப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறியள், என்ன சொல்லுங்கோ” சினம் கொந்தளித்தது அவள் வார்த்தையில்.

“இவருக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டுவந்து குடுமென்” கெஞ்சாக்குறையாய் சொன்னான் மாதவன்.

“அடுப்பு மூட்ட விறகொண்டும் இல்லை சமைக்க என்ன செய்யிறதோ தெரிய இல்லை நீங்கள் சுகமாய் இருக்கேக்கை கொத்தித் தருவியள், விறகு கொத்திறவன் ஒருவனைக் கேட்டன் அவன் கூடுதலாய்க் காசு கேக்கிறான் என்ன செய்ய” என்று முனங்கினாள் வள்ளி நாயகி

“நான் இப்பத்தான் டு குடிச்சிப்போட்டு வாரன் அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம் நீங்கள் வீணாய்ச் சிரமப்படாதையுங்கோ” என்று வள்ளி நாயகிக்குச் சொன்னேன். “ஐயோ எனக்கும், முட்டு வருத்தம் குறை நினையாதையுங்கோ” என்று வள்ளி நாயகிக்கு இப்போது ஒரு மனச்சந்தோசம். மாதவன் சோர்வோடு கண்மூடி உறங்கிட்டான்.

“நீங்களும் முட்டு வருத்தம் என்கிறியள் ஆஸ்பத்திரியை மட்டும் நம்பியிராமல் பிறைவேட்டாப் போய் மருந்து எடுங்கோ. காசைப் பார்க்கதையுங்கோ” என்று வள்ளி நாயகிக்குச் சொல்லி விட்டு கிளம்பிவந்தேன்.

நாட்கள் உருண்டோடிக்கொண்டிருந்தன. இடையிடையே மூன்று மாதங்கள் கடந்தும் ஒரு வித மாற்றமும் நிகழவில்லை. சேலன் ஏற்றுவதும் தண்ணீர் சாப்பிட்டுவந்தான். அவனுக்குத் தஞ்சமாக இருந்தது. இவன் மீது அனுதாபப்படுவதைத் தவிர வேறு என்ன தான் செய்யமுடியும் அவனுக்கு போதிய பணவசதி இருந்தது. ஒரு கோடிக்கு மேல் வங்கியில் அவன் கணக்கு இருந்தது வட்டி வளர விட்டு வைத்திருந்தான். வெளிச்செலவுக்காக வைத்திருந்த பணந் தான் செலவாகிக்கொண்டிருந்தது.

அவனுக்குப் வயது எழுபத்தைந்து இருக்கும். நாலு பிள்ளைகள் வெளிநாட்டிலே வாசகம். அவர்கள் இங்கே குடியிருக்க

கரைசேராப்படுகள்

27

வரமாட்டார்கள் இவனுக்கு இங்கே நாலு இடத்தில் காணிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு மாளிகை கட்டிவைத்திருக்கின்றான். இருப்பது அவனும் அவன் மனைவியுந்தான். வாடகைக்கு இருத்தி காசு பறிக்க கொஞ்ச நாள் ஓடித்திரிந்தான். எவரும் வரவில்லை. காணிகாக்கும் பூதமாக அங்கும் இங்கும் அலைந்தான். அதுவும் அவனுக்கு ஒரு கவலை. காணியை விலைக்குக் கேட்டும் விற்க மனம் வரவில்லை.

அவனுடைய சகோதர சகோதரிகள் இருந்தும் அவர்கள் யாரையும் அண்டி அணைத்து வாழவில்லை. வருத்தம் பார்க்கவும் அவர்கள் வரவில்லை பணம் பணமாய்ச்சேர்த்தான் புகழுக்காக ஓடிஓடி அலைந்தான். கை நிரம்பக் காசு இருந்தும் கருணை இல்லாத கருமியாக வாழ்ந்தான்.

குறைந்த சம்பளக்காரனாத் தெரிந்து, தன் வேலைக்கு ஆள்பிடிப்பான். அவன் சம்பளத்தையும் ஒழுங்காகக் கொடுக்க மாட்டான் ஒரு நேரச்சாப்பாடு கொடான்.

கொஞ்சப் பிரமுகர்களைத் தன்கைக்குள் வைத்திருந்தான் அவர்கள் நடத்தும் கூட்டத்துக்கு மட்டும் போவான் அதுவும் மாலை போட்டு பொன்னாடை போர்த்துவதாக மட்டும் இருந்தால் போவான். படம் எடுத்துப் பத்திரிகைக்கு அனுப்புவான். அதற்குப் பணம் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் செலவழிப்பான். மேடை ஏறிப்பேசத்தெரியாது சாட்டுச்சொல்லித் தப்பிவிடுவான்.

மதுவை மணந்து கூடப் பார்ப்பதில்லை என்று பகலில் மற்றவருக்குச் சொல்லுவான். இரவில் மது போதையில் மிதப்பான். அதுவே அவன் ஈரலைத் தின்று தீர்த்து விட்டது.

முட்கம்பி முகாம்களுக்குள் இருந்து அவலப்பட்ட மக்களில் ஒருவனாக இருந்து ஒரு நேரச் சாப்பாட்டுக்கு கையேந்தியதைக் கூட மறந்து விட்டான். அயலவர்களோடு அண்டி வாழ்ந்தானா அதுவும் இல்லை.

காலம் அவனுக்கு வாதியாக நிற்கும் வரை சந்தோசப் பட்டான். இன்று விரோதியாக மாறி நிற்பதால் சஞ்சலப்படுகின்றான்.

அடுத்தவரைக் கணிப்பீடு செய்த அவன் தன்னைக் கணிப்பீடு செய்ய மறந்து விட்டான்.

தன்னை மீளாய்வாவது செய்து பார்த்தானா அதுவும் இல்லை.

சேற்றிலே வளர்ந்து சேற்றுக்குள்ளேயே அழிந்து போகும் முள்ளிச்செடியைப்போல் அவனுடைய வாழ்க்கை முடியப்போகிறது.

தானே வரவேண்டிய புகழை இவன் தானே தேடி அலைந்தான்.

கடவுள் கொடுக்கும் கடைசிச் சந்தர்ப்பம் மனிதப்பிறப்பு அதை அவன் பயன்படுத்தவில்லை. நான் என்றால் யார்? நான் எதற்காகப் பிறந்தேன் என் செயல்பாடு என்ன? என்பதை அவன் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. கிணற்று நீரில் தன்நிழலைக்கண்டு அதை நிசம் என்று நம்பி கிணற்றுக்குள் பாய்ந்து உயிர்விட்ட சிங்கத்தின் கதையை, பள்ளிப்பருவத்தில் பாடசாலைப்புத்தகத்தில் படித்திருக்கிறேன் அதைப்போலவே அவனும் போலிப் புகழையும் பணத்தையும் நிலையானவை என்று நம்பி தன் கடைசிக்காலத்தை மறந்து விட்டான்.

இதுவரை ஈயாத லோபியாக இரக்கமற்ற பாவியாக புகழுக்கு அடிமையாக, உருவத்தில் மின்ன வாழ்ந்தானே தவிர அறவடைக் காலம் வந்தால் நாள் வெட்டப்போவது என்ன? நெல்லா புல்லா என்று யோசித்தானா?

இந்தக்காயாம்புரிக் கோட்டையை கற்கோட்டையாய் எண்ணினான். ஈரல் இல்லாதவன் இத்தனை நாள் இருக்கமுடியுமா, முடியாது

வைத்தியர்கள் சொன்னது பொய்யா? இல்லை அப்படியானால் ஒரு வாரத்திற்குள் சாகவேண்டியவன் மூன்று மாதங்களுக்கு உயிரோடு இருக்கிறானே! எப்படி?

ஆசை! அளவு கடந்த ஆசை!! அந்த ஆசை தான் அவன் ஆத்மாவை வெளியேற விடாமல் தடுத்து நிற்கின்றது. ஆசைகள் ஒடுங்க ஆத்மா பறந்து விடும். அவனோ எவருக்கும் ஈயாத படு கஞ்சனாக அவன் மனைவி அவனைவிடக்கருமி. இவர்கள் இருந்

தென்ன செத்தென்ன. இரண்டும் ஒன்றுதான் என் மனத்தராசில்
அவனின் நன்மை தீமைகளை எடைபோட்டுப்பார்த்த போது நான்
கண்ட பகுதி இவை தான்.

மாதவன் வீட்டுத்திசையிலிருந்தும் சா ஒலி கேட்கிறது. காது
கொடுத்துக் கேட்கின்றேன். ஆம் மாதவன் செத்துவிட்டான்.

தாங்கள் செய்த நன்மை தீமைகளுக்கு ஏற்றவாறு மறைந்தும்
மறையாத கல்வெட்டுக்களாகச் சிலர் நிலைத்து நிற்க மாதவன் நீரில்
படர்ந்த நிழலாக மறைந்து போனான்.

•

தெளிவு இல்லாத உண்மைகள்

மல்லாவிக்குச்சென்று யோகாவைச் சந்தித்து விட்டு திரும்பினான் பாஸ்கரன், பாஸ்கரனுக்கும் யோகாவுக்கும் ஏற்பட்ட உறவு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. ஏழு வருடங்களுக்கு மேலாக தொடர்ந்த உறவு.

அசுர யுத்தம் காரணமாக கிளி நொச்சியை விட்டு, இடம் பெயர்ந்து ஓடிய பாஸ்கரன் குடும்பம் மல்லாவியில் தஞ்சம் புகுந்தது. ஆறு வருடங்களாக தொடர்ந்த இவர்களுடைய நட்பு, கனிந்து காதலாக மலர்ந்தது.

புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட பின்னர் பாஸ்கரன் குடும்பத்தினர் மீண்டு மீளக்குடியமர கிளிநொச்சிக்கு வந்தனர்.

அவர்களின் காணி காடாய்க் கிடந்தது. வீடு தரைமட்டம், கிணறு இருந்த இடமே இல்லை காணியைக் குறுக்கறுத்து உயர்ந்த பெரிய மண் அணை, பதுங்கு குழிகள், மிதிவெடிகள் இப்படி எத்தனையோ பேரழிவுகள், இவற்றை எல்லாம் ஓரளவு ஒழுங்காக்கி எடுக்க ஒரு வருடம் பிடித்தது.

வேலைப்பளுவால் வெகு நாட்களுக்குப் பின் யோகாவைச் சந்திக்கும்வாய்ப்பு கிட்டியது.

யோகா, கலியாணம் பற்றியே வற்புறுத்திக்கேட்டாள். அம்மாவோடும் கதைத்துப் போட்டு இன்னம் ஒரு மாதத்துக்குள் ஒழுங்கு செய்வதாக வாக்குறுதி கொடுத்தான் பாஸ்கரன். அவனை முழுமையாக நம்பிய அவள் தன்னை முழுமையாக அவனிடம் அர்ப்பணித்தாள்.

மல்லாவியிலிருந்து மிதமிஞ்சிய சந்தோசத்தோடு திரும்பினான் பாஸ்கரன். யோகாவைப்பற்றி தன் அம்மாவுக்குச் சொல்லமுன்னரே அம்மாவே அவன் கலியாணப்பேச்சுக்கு வந்தாள்.

“தம்பி! வெளியில இருந்து அப்பாவின்ர கடிதம் வந்து கிடக்கு உன்ர கலியாணத்தைப் பற்றித்தான் எழுதியிருக்கிறார். தர்மினி படிக்கிறாள் அவள் படிக்கட்டும் அவளுக்கு இப்ப அவசரமும் இல்லை உனக்குத் தான் ஒரு நல்ல இடமாய்ப் பார்க்கட்டு மாம். இவ்வளவு நாளும் அப்படி இப்பிடி என்று கடத்திப்போட்டாய். இனியும் தட்டிக்கழிக்காமல் உன்ர முடிவைச்சொல்லு”

அம்மாவிடம் சொல்ல வந்த விஷயத்தை அவளே கேட்ப தென்றால்!

“மல்லாவியில் யோகாவை உங்களுக்கும் தெரியும் தானே அம்மா” பாஸ்கரன் மெல்ல ஆரம்பித்தான்

“ஓம் அவளுக்கென்ன?”

“அவளும் நானும் ஒருவரையொருவர் விரும்பிட்டம் அவளும் எனக்கா காத்திருக்கிறாள்”

“என்ன விஷர் கதை சொல்லுறாய் தம்பி குறைஞ்ச சாதிக்க போய் விழப்போறன் என்கின்றாய்.!” தாய் தங்கம்மாவின் முகம் ஓடிக்கறுத்தது. பொல்லாத கோபமும் எழுந்தது கோபத்தை வெளியில் கொட்டினால் காரியம் கெட்டுவிடும் என்பதை உணர்ந்தாள் தங்கம்மா.

“அவையள் சாதியில என்னம்மா குறைவு, யோகாவின்ர அக்கா சஜூன் காரரோடு விரும்பி போயிட்டா என்றதிற்காக யோகாவையும் தள்ளி வைக்கமுடியுமா. அதுவும் அதுகள் யோகா

வீட்டுப்பக்கம் வாரதும் இல்லையே”

“எங்கே சூத்தை இருக்கு எண்டு குத்திப் பார்க்கிற ஊர்ச் சணங்கள் சொட்டை சொல்லாமல் சும்மா விடுத்துகளோ” தம்பி நாங்கள் எந்தச் சாதி சணங்களோடும் புழங்கலாம் அவையின்ற மனதை முறிக்காமல் ரகசியமாய் தண்ணி வெந்நீரைக்குடிக்கலாம். ஆனா கலியாணம் என்டது காலம் காலமாய் நிலைச்சு நிற்கும். இது இப்ப உனக்குந் தெரியாமல் இருக்கலாம் துடியாட்டமாய் பேசலாம் கொஞ்ச காலம் போனால்தான் தெரியவரும். ஊரெல் லாம் உன்னை ஒரு மாதிரியாகத்தான் பார்க்கும். உன்னைப் போக விட்டு பின்னால கேவலமாய்க் கதைக்கும். அது மட்டும் போகாது பின்னிட்ட காலத்தில உன்ர பிள்ளையளையும் பாதிக்கும்”

“அம்மா நீங்கள் கொஞ்சம் படிச்ச நீங்கள் பழைய சம்பிரதாயங்களை வைச்சுக்கொண்டு வருங்காலத்தைக் கற்பனை செய்யிறியள் இப்பவே அந்தச் சாதிப்பிரச்சினை மாறிக்கொண்டு வந்திட்டிடுது. இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில இந்த சாதிப் பிரச்சினையே இருக்காது சாதி சாதி என்று கத்திறியள் அதில் என்னம்மா இருக்குது?”

“எவ்வளவே இருக்கு அதைப்பற்றி எனக்கு விளங்கப்படுத்த இப்ப நேரமில்லை. சரி உன்ர பின்னிட்ட காலத்தைவிடு. நாளைக்கு உன்ர தங்கச்சி தர்சினிக்கு ஒரு நல்ல சாதி மாப்பிள்ளை வருவானோ சொல்லு பார்ப்பம்! சாதி ஒழிப்புப் பற்றி எல்லோரும் எழுதலாம். பேசலாம். அந்த நிலைமை தங்களுக்கு வரைக்க நடைமுறைப்படுத்து வினமோ? இல்லை. கந்தசாமி வாத்தியாரைப் பாத்தியே சாதி ஒழிப்புப்பற்றி மேடைமேடையாய்ப் ஏறிப்பேசினார். இரகசியமாக எல்லாம் சம்போசனமும் செய்தார். இப்ப இவரின்ட மகள் ஒருத்தி லோன்றி கடைப்பொடியனை விரும்பிட்டாள். இவனோடு கூடிக் கொண்டு போகப்போறாள் என்று, குந்தியிருக்க நேரமில்லாமல் அவசர அவசரமாக நல்ல சாதி மாப்பிள்ளையைத் தேடுகிறார். நீ நினைக்கிற மாதிரி சாதிப்பிரச்சினை முற்று முழுசாய் அழிஞ்சு போக இல்லை தம்பி. சாம்பல் மூடின நெருப்பு மாதிரி புகைஞ்சு கொண்டுதானிருக்கு. நீ ஒரு வாத்தி. பிள்ளையளுக்கு உபதேசிக்கிற

மாதிரி வாழ்க்கை இல்லை. நல்லா யோசிச்சு ஒரு முடிவுக்குவா”

தன் அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் எட்டியவற்றைச் சொல்லி முடித்தாள் தங்கம்மா.

அம்மா சொன்னவைகள் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவோ அதற்காக அம்மாவுடன் சண்டைபோடவோ முடியாத ஒரு இக்கட்டான நிலைக்கு தள்ளப்பட்டான் பாஸ்கரன்.

அந்தச் சமயத்தில் சீவல்காரக் கந்தையா வீட்டு முற்றத்தில் மெல்ல மெல்ல வந்துவிட்டதால் இருவரினதும் பேச்சும் நின்று விட்டது.

“என்ன கந்தையா அண்ண இண்டைக்கு சீவலுக்கு வேளைக்கே வந்திட்டியள்” தங்கம்மாவின் பேச்சு கந்தையாப் பக்கம் திரும்பியது.

“ஓம் பிள்ளை போன கிழமை பெய்த மழைக்கு மரம் எல்லாம் மரத்துப்போச்சு கள்ளுவடியிதில்லை. இன்றைக்குத் தட்டிப் பார்ப்பம் எண்டு தான் வேளைக்கு வந்த நான் என்றார் கந்தையா.

“இந்த வயசில மரம் ஏறி இறங்க வேண்டும் என்று உங்களுக்கும் ஒரு விதி”

“என்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு மட்டுந்தான் தம்பி. டாக்குத்தருக்குப் படிக்கிற என்ற மகன் படிப்பு முடிஞ்சு வரப் போறார். பிறகும் இதை நான் செய்ய முடியுமே இப்பவும் நான் சீவிய விஷயம் அவருக்குத் தெரியாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே தென்னைகள் நின்ற அடிவளவை நோக்கி நடந்தார் கந்தையா.

“நாளைக்கு அவரின்ர மகள் ஒரு டாக்ராக வந்தால் அவருக்குப்பின்னால் ஐயா ஐயா என்று எத்தனை பேர் அலையப் போகிறமோ தெரியாது. அப்போ அந்தச் சாதி எங்கே போய் சரணடையப் போகுதோ?” என்றான் பாஸ்கரன்.

அதைக் காதில் வாங்கிகொள்ளாமலே அடுக்களைப்பக்கம் போனாள் தங்கம்மா.

வெளித்திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு நீண்டு கிடந்த கிறவல் வீதியையே பார்த்தபடி இருக்கிறாள் யோகா. அவளது குழந்தை அரங்கள் மெல்ல நடந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்

கிறான். அடித்த கைக்கு என்ன வலி! அடிபட்ட உடம்புக்கல்லவா வலி. ஒரு மாதத்தில் வருவேன் என்று பாஸ்கரன் போய் வருடங்கள் இரண்டு கழிந்துவிட்டன.

ஒரு பகுதி கசப்பையும் ஒரு பகுதி இனிப்பையும் கொண்ட நெல்லிக்கனியாக ஒரு பகுதி அழுகையாகவும் ஒரு பகுதி சிரிப்பாகவும் இரு பகுதிகளாக அமைந்துவிட்ட தன் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியை மீட்டுப்பார்க்கிறாள் யோகா.

அம்மாவின் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் ஆளாகி அழுகையும் சோகமுமாக ஆறு மாதங்களைக் கழித்த யோகாவிற்கு பாஸ்கரனின் கடிதத்தைக் கண்ட பின்னர் கொஞ்சம் நிம்மதி. ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்புக்கு யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டதாகவும் வகுப்பு முடிய இரண்டு வருடங்கள் ஆகும் என்று கடிதத்தில் அறிவித்திருந்தான். இதிலிருந்து அவர்களுக்குள் கடிதப் பரிமாற்றங்கள் நடந்து வந்தன.

இந்த வாரம் வருவதாக பாஸ்கரன் கடிதத்தில் எழுதியிருந்ததால் அவனையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள் யோகா.

அவளின் எதிர்பார்ப்பு வீணாகவில்லை தோளில் தொங்கிய தோல்பையுடன் வந்து நின்றான் பாஸ்கரன்.

தாங்கிக்கொள்ள முடியாத சந்தோசம் துலங்க ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிய ஆவலோடு எழுந்தாள் யோகா.

குழந்தை அரங்கன் தத்தித் நடந்து வந்து தாயின் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டான். சட்டெனக்குனிந்து அரங்கனைத் தூக்கினான் பாஸ்கரன். அவன் கன்னங்களில் மாறிமாறி கொஞ்சினான் அரங்கன் சிரித்தான்.

“பிள்ளையின்ர பேர் என்ன?” செல்லமாக கொஞ்சிக் கொண்டே கேட்டான். நீங்கள் கடிதத்தில் எழுதியனுப்பிய பேர் தான் என்றாள் யோகா.

“அரங்குக்கு வராத அரங்கேற்றத்தில் இவன் தானே கதாநாயகன்” என்ற பாஸ்கரன் யோகாவை ஒருமாதிரியாகப் பார்த்துச் சிரித்தான். யோகாவின் முகம் வெட்கத்தோடு குனிந்து கொண்டது.

“அம்மாகிட்ட எல்லா உண்மைகளையும் தெளிவாய்ச்

சொல்லிப்போட்டன். அவ்வால் மறுத்துப் பேச முடியாமல் இருக்கு” “சில உண்மைகள் தெளிவு இல்லாமல் இருக்கிறதால் உறங்கிப் போய்க்கிடக்குது, அது தெளிவாகும் போது விழிச்சுக் கொள்ளுது. அதால் எந்தவிதக்குழப்பத்திற்கும் இடமே இல்லை. அதைத்தெளிவாக்கியவன் இந்த அரங்கன் தான்” என்று பாஸ்கரன் அரங்கனின் கன்னத்தில் செல்லமாக மெல்ல கிள்ளினான்.

இப்படியும் சீல மனிதர்கள்

“தம்பையா இப்ப நீ என்ன சொல்லு கிறாய்?” என்று கொஞ்சம் ஆவேசமாகக் கேட்டார் சோதிலிங்கம்.

“அம்மாவிட்ட எல்லாம் விபரமாகச் சொல்லி இருக்கிறன். அவ சொல்ல இல்லையோ உங்களுக்கு”

“ஓம் அவ சொன்னவதான் நீதான் நிதானமில்லாமல் பிரண்டு பிரண்டு பேசறாய்” மாப்பிளைக்கு நாப்பது வயது ஆறு வயசில ஒரு சின்ன பிள்ளை மட்டுந்தான் இருக்கு. அவர் பெரிய கோடிஸ்வரர் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய இரும்புக்கடை வைத்திருக்கிறார். பெண் சாதி செத்துப் போனா பிள்ளையின் துணைக்காகத்தான் அவர் இப்ப கலியாணம் செய்ய விரும்புறார்” என்று அன்றைக்கு வந்த போது அம்மாவிட்ட சொல்லி இருக்கிறாய் இல்லையா? இன்றைக்கு வந்து நாலு பிள்ளைகள் என்றும், மூத்தவளுக்கு பன்னி ரெண்டு வயதும் அதற்குக் கீழ்ப்பட்டவர் களுமாக கணக்குச் சொல்றாய். அவருக்குச் சீதனமே தேவை இல்லை என்று அன்றைக்குச்

சொன்னாய். இன்றைக்கு வந்து நின்று கொண்டு சீதனம் என்ன மாதிரி என்று கேட்கிறாய். என்ன மனுஷனப்பாநீ!”

“பிள்ளையின்ற சாதகக் குறிப்பை என்னட்ட தரய்க்க கால் ஏக்கர் காணியும் பத்துப்பவுண் நகையும் ரெண்டு லட்சம் பணமும் தருவம் என்று நீங்கள் தானே சொன்னியள்”

“ஓம் சொன்னோம். அதுக்கு மறுப்பு இல்லையே! எல்லா பிள்ளைகளும் கட்டிப் போயிட்டுதுகள். கடைசியா இந்தப்பிள்ளை தான் இருக்கு. மிச்சம் மீதி எல்லாம் இதுக்குத்தானே குடுக்க வேணும். மாறி மாறி வந்த இடம்பெயர்வுகளால் கையிருப்பிலிருந்த காசு கனக்கக் கரைஞ்சு போச்சு. அதால அவரின் கலியாணமும் தடைப்பட்டு வந்திட்டுது. வயசும் ஏறிக் கொண்டு போகுது. எங்களுக்கும் வயது போயிட்டுது நாங்கள் செத்துப்போனால் இந்தப் பிள்ளை அந்திரமாய் நிற்கப் போகுது என்றதை எண்ணித்தான் உன்னட்ட மனம் விட்டுக் கதைச்சம் விளங்குதோ? என்றார் சோதிலிங்கம்.

உங்களின்ற நிலமை தெரிஞ்சு தான் ஐயா இந்தச் சம்பந்தத்தைப் பேசி வந்த நான். உங்களின்ற பிள்ளைக்கு வயது கூடி விட்டுது. மாப்பிள்ளை தேடுறது வலு கஷ்டம். இந்தக் காலத்துப் பொடியள் பதினாறு வயசிலேயே வேலி தாண்ட வெளிக்கிடுறாள் கள். அந்தக் காலத்தைப் போல் கூடிய வயதுக்குப் பொறுமையாய் இருக்க மாட்டாங்கள். அது உங்களுக்குந் தெரியுந்தானே. அப்படி ரெண்டு ஒன்று இருந்தாலும் கோடிக்கணக்கில் சீதனம் கேட்கிறாள் கள். அதிலும் யாழ்ப்பாணம் என்றால் கேட்கவா வேணும். பெண் எடுக்கிறதென்றால் சாதி, சமயம், தகுதி அது இது என்று எத்தனையோ விண்ணானம் பார்ப்பினம். யாழ்ப்பாணத்தார் கொஞ்சப்பேர் தங்களுக்குள்ளை ஒரு வட்டத்தைப் போட்டு வைத்துக் கொண்டு வன்னியைக் கேவலமாய் நினைக்கினம். நான் பேசி வந்தவர் வசதியான ஆள். அங்க போனால் உங்களின்ற பிள்ளை நல்லாயிருக்கும். அவரின்ற பிள்ளைகளையும் பராமரித்துக் கொண்டு சுகமாய் இருக்கும்.

யாழ்ப்பாணத்தார் வன்னியை கேவலமாய் நினைக்கிறார்கள்

என்று நீதான் நினைக்கிறாய். யாழ்ப்பாணத்தார் எல்லோரும் இந்த வன்னியிலதானே குவிந்து கிடக்கினம். ஒரு சமூகத்தைப் பிரித்து கணக்கிடக்கூடாது. தம்பையா எல்லா மனிதரும் ஒன்றுதான் எல்லா மதமும் ஒன்றுதான்; எல்லா இனமும் ஒன்றுதான் எல்லா மொழியும் ஒன்றுதான்”

அதே சமயம் தேனீர் சில்வரோடு அங்கு வந்த சோதி லிங்கத்தின் மனைவிலட்குமி.

“ஏனப்பா தம்பையாவோடு ஏறிவிழுகிறியள்” என்றபடி தேனீரை தம்பையாவுக்குக் கொடுத்தாள். நான் ஆருடனாவது கோவிக் கிறனானே? புரோக்கர் மாரெல்லாம் அப்படித்தான் தம்பையா பாவம் பொய்யையும் புரட்டையும் சொல்லி கலியாணத்தை ஒப்பேற்றி முடித்தால் தானே அவரின்ர சீவியப் பாட்டை ஒட்டலாம். இது எனக்கு விளங்காமலில்லை.”

“பிள்ளையை இப்படியே வைத்துக்கொண்டிருந்து என்ன செய்வது என்றுதான் சுனாமியாலோ ஷெல் அடியிலோ செத்துப் போன குடும்பத்தில் தனிமைப்பட்ட பையன் என்றாலும் பரவா யில்லை என்று தம்பையா விட்ட நான்தானப்பா சொன்ன நான்”

அது சரி லட்குமி அதுக்காக நாலுபிள்ளைகளை பராமரிக்க எங்களின்ர குமர்ப்பிள்ளையை அந்தக் குடும்பத்திற்கு வேலைக்காரி யாய் அனுப்பி வைக்க முடியுமா? எங்களோடு கனகாலமாய்ப் பழகி வந்த தம்பையாவுக்கு இது விளங்காதா? எங்களை வந்து கேட்கலாமா? தன்ர பிள்ளையாய் இருந்தால் அதைத்தம்பையா செய்யுமா? அங்கே போயிருந்து துன்பப்படுறதை விட எங்களின்ர பிள்ளை எங்களோடு இருந்திட்டுப்போகட்டும் அவளுக்கொரு வாழ்க்கை வராமலா போய்விடும்”

“சரி ஐயா நான் போயிட்டு வரப்போறன்” என்று எழுந்தான் தம்பையா.

மகள் துர்க்காவை நினைக்கும் போதெல்லாம் சோதி லிங்கத்தை கவலை வாட்டி எடுத்தது. மற்றைய எல்லாப்பிள்ளைகளையும் கரை சேர்த்து முடித்து விட்டவருக்கு இது பெரும் சில்லெடுப்பாய் இருந்தது. நாளுக்கு நாள் துர்க்காவின் வயதும்

ஏறிக்கொண்டு போகுது. ஆண் என்றால் சமாளித்துக்கொள்ளலாம். பெண்ணுக்கு அப்படி அல்லவே வயது கூட அவளை இலகுவாக விலைப்படுத்த முடியாது என்பதை அவர் அறியாதவரா என்ன?

“கடவுளே எனக்கு ஏன் இந்தச் சோதனை?” சோதிலிங்கத்தின் நெஞ்சம் குழறியது அப்போதுதான் உள்மனதில் உறங்கிக்கிடந்த உணர்வு ஒன்று வெளியே வருகின்றது “நீ பிரேமாவுக்குச் செய்த நம்பிக்கைத் துரோகம் உன்னை எப்படி வதைக்கிறது பார்த்தாயா?” ஆம் அவருடைய மனச் சாட்சி அவரைக் கேட்கின்றது. அவரால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. பிரேமா என்னை மன்னித்துக் கொள்ளும்மா” வார்த்தைகள் வெளியே வரவில்லை மனதிற்குள் கத்தினார்.

மூன்று மாதங்கள் உருண்டோடி விட்டன. சாய்வு நாற்காலியில் சரிந்து கிடந்து கண்களை மூடி சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தார். சோதிலிங்கம் “ஐயா” தம்பையாவின் குரல் கேட்டதால் கண்களை திறந்து பார்த்தார்.

எதிரே தம்பையாவும் இன்னும் ஒருவரும் நின்று கொண்டிருந்தனர் வாருங்கோ அந்தக் கதிரைகளை இழுத்துப்போட்டு இருங்கோ” என்றுபடி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

ஆளுக்கொரு பிளாஸ்டிக் கதிரைகளை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு இருவரும் உட்பார்ந்து கொண்டனர்.

“லட்சுமி இஞ்ச வந்திட்டுப்போ” என்று மனைவிக்குக் குரல் கொடுத்தார் சோதிலிங்கம் பொறுங்கப்பா வாரன் உங்களுக்குத் தேத்தண்ணி ஊத்திக்கொண்டிருக்கிறன்” என்று பதில் குரல் கொடுத்தாள் லட்சுமி.

“தேத்தண்ணி வேண்டாம் மூன்று டீ போட்டுக்கொண்டு வா” என்றவர் பேச்சை வந்தவர் பக்கம் திருப்பினார். “தம்பி தம்பையா இந்தத்தம்பி ஆர் பார்வைக்கு புதிசா தெரியுது. இவர் இங்கே வந்து கொஞ்சக்காலந்தான் தற்போதைக்கு என்ற வீட்டில் தான் தங்கியிருக்கிறார். பேர் சிறிசேன உங்களைத்தானும் பார்க்க வேண்டும் என்றுஎன்னோடு கூடிக்கொண்டு வந்தவர்.”

“அப்படியா ரொம்பச் சந்தோசம் தம்பி எங்கே வேலை

பார்க்கிறியள்” சிறிசேனவைக்கேட்டார் சோதிலிங்கம்.

“நாம முந்தி ஆமியில இருந்தது இப்ப விலகியாச்சு பெரிய கட்டிங் எடுத்து வேலை செய்யுறது”

“சரி சரி ஆமியில இருக்கேக்க கன பேரைச்சுட்டுத் தள்ளி இருப்பியளே” என்று சிரித்துக் கொண்டு கேட்டார் சோதிலிங்கம்.

“நாம சும்மா சுடுறதில்லே நீங்க சுட்டா நாங்களும் சுடுறது சரிதானே!” சிறிசேனவின் பதிலைக்கேட்டு சோதிலிங்கமும் தம்பையாவும் சிரித்தனர்.

“தம்பிக்கு அம்மா அப்பா மனைவி மக்கள் எல்லோரும் இருக்கினமோ” சோதிலிங்கம் கேட்டார்

“நான் கலியாணம் செய்ய இல்லை. அப்பா அம்மா ரெண்டு பேரும் பஸ் அச்சிலெண்டிலே செத்திட்டாங்க முந்தி அப்பா அம்மா எல்லாம் இந்த ஊரிலே இருந்திருக்காங்க”

“அப்படியா எந்த இடத்தில இருந்தவையாம்”

“பரவிப் பாஞ்சானில் இருந்தது”

“ஒகோ பரவிப் பாஞ்சானில் இருந்தார்களா? அப்படியென்றால் எனக்கும் தெரியவேணும் நானும் இங்கதானே இருந்தேன்”

“அப்போ நான் பொறுக்க இல்லை”

“உங்களின்ர அப்பாவின்ர பேர் என்ன தம்பி”

“அப்பாவின்ர பேரு பேதுரு அப்பு”

“அம்மாவின்ர பேர் என்ன?”

“அம்மாவின்ர பேரு பொடிமெனிக்கா”

“அப்பாவுக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்கவேணுமே”

“ஓம் இருக்காங்க”

“அவ பேரு பிரேமாவதி”

மின் அலைதாக்கிய அதிர்ச்சி தட்டியது சோதிலிங்கத்துக்கு

“அவ ஒரு சிங்கள டீச்சர் தானே”

“ஓம் ஓம்”

இதுவரை காலமும் சோதிலிங்கத்தின் நெஞ்சுக்குள் உறங்கிப்போய்க்கிடந்த உணர்வு மெல்ல மெல்ல வெளியே

எட்டிப்பார்க்க ஆரம்பித்தது. சோதிலிங்கம் சாதாரண உயர்தரப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வீட்டில் இருந்த காலம் அது, அவர் குடும்பம் வசதி வாய்ப்புக்களோடு இருந்தது. பக்கத்துக் காணி பேதுரு அப்புவினுடையது. பேருது அப்பு நீர்ப்பாச இலாகாவில் தலைமை மேசனாக வேலைசெய்து வந்தார். அவர் தங்கை பிரேமாவதி அவர் வீட்டில் தங்கியிருந்து அந்தப்பகுதியில் உள்ள தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் சிங்கள ஆசிரியையாகப் பணிபுரிந்து வந்தாள். இரு குடும்பங்களும் அன்னியோன்யமாக நெருங்கி பழகி வந்தனர். ஓய்வு கிடைக்கும் போதெல்லாம் சோதிலிங்கம் பேதுரு அப்பு வீட்டுக்குப் போய் வருவார். அதே போல் பிரேமாவதியும் சோதிலிங்கம் வீட்டுக்கு வந்து போவாள் காலப் போக்கில் இருவர் இடையேயும் காதல் மலர்ந்தது. ஒருவரை ஒருவர் விட்டு ஒருவரைப் பிரிக்க முடியா அளவுக்கு அவர்களின் அன்பு வலுப்பெற்றதால் உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகி பிரேமாவதி தன் கற்பை சோதிலிங்கத் திற்குப் பூஜித்தாள். அந்தக்காலத்தில் தமிழ் சிங்கள இனக்கலவரம் வெடித்தது.

தென் பகுதியில் சிங்கள காடையர் தமிழ்மக்களை அடித்தும் வெட்டியும் கொல்ல, வடபகுதியில் தமிழ்காடையர் சிங்கள மக்களின் வீடுகளைக் கொழுத்தி அட்டகாசம் செய்தனர். பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று தஞ்சமடைந்த தமிழ் மக்களை வட பகுதிக்கும், வடபகுதி பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்று தஞ்ச மடைந்த சிங்கள மக்களை தென்பகுதிக்கும் அரசாங்கம் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தது.

கலவரம் அடங்கி, சுமுக நிலை வந்தபோது மீண்டுட் கலவரம் ஏற்படலாம் என்ற சந்தேகத்தால் பேதுரு குடும்பம் மீண்டும் குடியிருக்க வரவில்லை. ஒரு வருடம் கழிந்து விட்டு பேதுரு அப்பு வந்து காணியை விற்று விட்டுப்போனார். அப் பொழுது பிரேமாவதியும் அவரோடு கூடிவந்து, சோதிலிங்கத்தை தனிமையில் சந்தித்து தன்னை எப்படியும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கண்ணீர் விட்டுக்கொஞ்சினாள்.

இக்கட்டான நிலையில் சோதிலிங்கம் தட்டிக்கழித்து

விட்டார். அன்றோடு அந்தத் தொடர்புகளே அற்றுப்போய் விட்டன.

“என்ன ஐயா கனக்க யோசிக்கிறியள்” என்று தம்பையா சோதிலிங்கத்தைக் கேட்டபோது தான் சுய நிலைக்கு சோதிலிங்கம் திரும்பினார்.

“இப்போ நீங்கள் ஆரோடு இருக்கிறியள்தம்பி!”

“மாமியோட இருக்கிறது”

“நான் அவசரம் அவரைப் பார்க்கவேண்டும்” என்று சோதிலிங்கம் அவசரப்பட்டார்.

“இப்போ வாங்க போவம்” என்று சிறிசேன சொன்னதும் மூவரும் கிளம்பினார்கள்.

வீட்டை அண்மித்ததும் “மாமியோட கதைச்சிட்டு இருங்க நான் கடைக்குப் போயிட்டு வாரது” என்று கூறிவிட்டு சிறிசேனா பிரிந்து சென்றான்.

“தம்பையாவும் கதையுங்கோ வாரன் என்று தன்வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்.

“சோதிலிங்கத்தைக் கண்டதும் பிரேமாவதி”

“வாங்க வாங்க உள்ளுக்கு வாங்க” என்று சிரித்த முகத்தோடு வரவேற்றாள்

அவளையே ஏற இறங்கப் பார்த்தபடி நின்றார் சோதிலிங்கம். இளமையின் அடையாளத்தை முதுமை மறைத்திருந்தாலும் அவளுடைய பணிவான குரலும் குழி விழுந்த கன்னமும் பிரேமாவதிதான் என்பதைப் பறைசாற்றிக்கொண்டிருந்தன.

“ஏன் நிற்கிறீங்க உட்காருங்கோ” உட்கார்ந்தார் கதிரையில் இருந்து கொண்டு அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் சோதிலிங்கம்

“ஏன் அப்படி பார்க்கிறீங்க?”

“பிரேமா நாங்கள் ஆளை ஆள் சந்தித்து ஐம்பது வருஷத் திற்கு மேலே இருக்கும் இல்லையா?”

“ஆமா”

“உங்களின்ர அவர் எங்கே?” சோதிலிங்கம் கேட்டார்.

“எவரைக்கேக்கிறீங்க”

“உங்களின்ர புருஷனைக் கேட்கிறன்”

பிரேமாவதி கலகலத்துச் சிரித்தாள்

“அப்படி ஒருவரும் நமக்கு இல்லை”

“நீங்க கலியாணமே செய்ய இல்லையா?”

“இல்லையே!”

பிரேமாவதியின் முகத்தில் சோகம் படர்ந்த சிரிப்பு வெளிப் பட்டது.

“ஏன் செய்யவில்லை”

“எனக்கு விருப்பம் வர இல்லை நீங்க சுகமா இருக்கிறீங்களா?”

பதில் எதுவும் கூறாமல் வீட்டுச் சுவரையே வெறித்துப் பார்த்தபடி மௌனமாக இருந்தார் சோதிலிங்கம்.

“நீ காதலித்தவளை கைவிட்டு விட்டு கலியாணம் செய்து கொண்டாய் அவள் சொன்னது போல் கலியாணமே செய்து கொள்ளாமல் காலத்தைக் கடத்தியிருக்கிறாள்” என்று அவருடைய மனச்சாட்சி உள்ளே இருந்து குத்திக்காட்டியது.

“சரிபோனதுகளை விடுவம் இப்போ நம்மட பேச்சுக்கு வருவம் உங்களுக்கு இப்ப கலியாணம் முடிக்காத புள்ள ஒன்று இருக்குத்தானே அதைப்பத்தி தம்புலையா நம்மோடு கவலையாய் கதைப்பார் உங்கட புள்ளையைப் பாக்கத்தான் தம்புலையாவோட மருமகனை அனுப்பி வைச்சநான் அவர் புள்ளையை பார்த்தாரோ பார்க்க இல்லையோ நமக்குத் தெரியாது எப்படிப் போனாலும் நான் சொன்னா அவர் கேட்பார். உங்களுக்கு விருப்பமெண்டால் எங்கட மருமகனை உங்களுக்கு மாப்பிள்ளையாதாறம். உங்களைப் போலவே சீதனம் கேக்க மாட்டம் ஒங்களுக்கு விருப்பமா?”

பிரேமாவதியை நிமிர்ந்து பார்க்கவே சோதிலிங்கத்திற்கு வெட்கமாய் இருந்தது.

“ஓம்” என்று தலை மட்டும் அசைந்து கொடுத்தது.

கரைசேராப்படகுகள்

காலைப்பத்து மணிக்கே வெயில் மண்டையைப் பிளக்குமாற் போல் கொடூரமாய் எரித்துக்கொண்டிருந்தது. திருநகர் வீதியில் இருந்து குறுக்காகப் பிரிந்த வீதியில் இறங்கி, கனகபுரம் சந்தையை நோக்கி மெல்ல மெல்ல நடக்கிறார் கதிரல்வேல். அவருக்கு எழுபத்தைந்தைத் தாண்டிய வயது. முதுமை முகாந்திரம் பெற்று முக்கால் பகுதிக்கு வந்து விட்டதால் முதுகு சற்று விளைந்து கால்களும் துரிதமற்று இருந்தன. பருமனோ கட்டையோ இல்லாத உடல்வாகு.

எப்போதும் சிரித்த முகம் என்பதால் முகத்தில் அவ்வளவாகச் சுருக்கங்களை விழவில்லை. நாலு முழ வேட்டி, தோளில் ஒரு துவாய்த்துண்டு அதற்கும் இதற்கும் ஆசைப்படாத அடையாளமாக அடக்கமா கைவிச்ச முதுமையின் அடையாளம் தெரிந்தாலும் அதைச்சுமையாகக் காட்டிக்கொள்ளாத கம்பீரம், பத்து நாட்களுக்கு மேல் சுகவீனமாக ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்து விட்ட உடற் சோர்வு “ஈஸ்வரா இது என்ன வெயில்! என்ன வெயில்”

வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டே, தோளில் கிடந்த துவாயை எடுத்து தலையில் போட்டுக்கொண்டு நடக்கிறார் கதிர்வேல்.

கனகபுரம் வீதிக்கு ஏறியதும் சந்தை மைதானத்தை ஏறிவிட்டுப்பார்த்த கதிர்வேலுவுக்கு பெரிய ஏமாற்றமாய் இருந்தது.

சந்தை மைதானம் மயானம் போல் காட்சியளித்தது அறைஅறையாகக் கட்டப்பட்ட விற்பனை நிலையங்கள் எல்லாம் உடைக்கப்பட்டு கதிர்வேலுக்கு வெயிலில் வந்த களைப்பு மூச்சு வாங்கியது. தலை சுற்றுவது போலிருந்தது.

வீதி ஓரமா மரத்தின் நிழலை நாடி மெதுவாக உட்கார்ந்து கொண்டார். கனகபுரத்தின் வீதியில் வீதி அமைப்பு வேலைகள் மும்முரமாக நடந்து கொண்டிருந்தன. வீதியைக் கிளறி கூழாங் கற்களைப் பரவி தண்ணீர் வார்த்து, உருளையால் அழுத்தி இயந்திரங்கள் செய்து கொடுக்க தாரைக் காய்ச்சி உருக்கி வார்க்கும் வேலைகளை ஆட்கள் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

எப்போ எங்கே போனாலும் மாறிமாறி றோட்டு வேலை தான் நடக்குது. இது முடிவுக்கு வாறதென்றால் முப்பது வருஷங்களாவது பிடிக்கும்.

வெளிமாவட்ட மக்கள் இங்கு உல்லாசமாக வந்து போவதற்கு இந்த மாவட்டம் எவ்வளவோ முன்னேற்றம் பெற்றிருக்கின்றது. என்பதை வருவோருக்கு எடுத்துக்காட்டுவதற்கான ஜால வித்தையா? இங்கு வாழும் பழங்குடிமக்கள் பொருட்களின் பல மடங்கு விலைச்சுமையை சுமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை மூடி மறைக்கவா? காலம் காலமாக வாழ்ந்த வன்னி மக்களின் அவலம் பாதியில் பங்கீடு செய்ய வந்தவருக்குத் தெரியுமா? தெரியாதது போல் நடிக்கிறார்களா? இல்லை என்றால் கோயில் நிலம், மக்கள் குடியிருப்பு விவசாயப்பண்ணைகள் இவை எல்லாம் ஏன் பகிஸ்கரிக்கப்படுகின்றன. மக்களின் முன்னேற்றந்தானே நாட்டுக்குச்சிறப்பு, கதிர்வேலரின் இயலாமையின் வேகம் இப்படி முரண்டு பட்ட எரிச்சல் சிந்தனைகளாக வெடித்தன.

வீரர் என ஒடிவந்த மோட்டார் சைக்கிள் அவர் பக்கத்தில் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து ஒரு இளைஞன் இறங்கி வந்தான். அவன்

சந்தையில் மரக்கறிக் கடை நடத்தும் சுசுமார். பலகாலமாக வாடிக் கையாளராக இருக்கின்ற படியால் அவன் அவருக்கு பரீட்சியமான வன் “என்னையா இஞ்ச உட்கார்ந்திருக்கிறியள்” அவன் கேட்டான்.

“சந்தைக்கு வந்தனான் இந்த வெயிலில வந்தது களையாய் கிடக்கு இதில குந்திட்டன் சந்தை மயானம் போல் கிடக்கு ஏன் சந்தை இல்லையே”

“ஏன் உங்களுக்குத் தெரியாதே அஞ்ச நாளைக்கு முதலே சந்தையை டிப்போ சந்திக்கு மாற்றிப்போட்டினம்”

“எனக்குத் தெரியாது தம்பி எனக்குச் சுகமில்லாமல் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்திட்டன் இன்றைக்குத்தான் இந்தப்பக்கம் வாரன் தம்பி சந்தைப்பக்கந்தானே போறாய் என்னையும் அதில கொண்டு போய்விடேன்”

“நான் சந்தைக்குப்போக சுணங்கும் இடையில் வந்து திரும்பிவிடுவன் அதுவரைக்கும் வாருங்கோ” மோட்டார் சைக்கிளை ஸ்டார்ட் ஆக்கி “ஐயா ஏறுங்கோ” என்றான்.

வழியில் சாராயத்தவறணை உள்ள இடத்திற்கு வந்ததும் நான் நிற்கப்போறன் என்று சைக்கிளை நிறுத்தினான் சுசுமார்.

கதிர்வேல் இறங்கி சந்தை இயங்கும் டிப்போ சந்தியை நோக்கி நடந்தார். அங்கும் இங்கும் பார்த்துவிட்டு சாராய பாருக்குள் நுழைந்தான் சுசுமார்.

சந்தை புதுப்பொழிவோடு விளங்கினாலும் இட விசாலிப்பு போதாமையால் சனங்கள் முட்டிமோதிக்கொண்டிருந்தனர். அந்த மாவட்டத்திற்கு ஏற்ற பரப்பளவு குறுகிய பரப்புக்குள் பெருவாரி யான வர்த்தக நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. அதைப் பார்த்தபோது இடம்பெயர்ந்த போது குறுகிய எல்லைக்குள் லட்சக் கணக்கா மக்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தது கதிர்வேலின் நினைவுக்கு வந்தது. பழம், மரக்கறி, வெற்றிலை, மீன், கருவாடு, தேங்காய், சட்டிபாணை, பெட்டிபாய், அலுமினியப்பாத்திரம், பலசரக்கு, மருந்து, உடுப்பு, மணிப்பெட்டி, இறைச்சிவகை, போன்ற கடைகள் ஒவ்வொன்றும் சிறுசிறு பகுதி அறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இருந்தன.

புதுச்சந்தைக்கு ஆரம்ப வருகையாக இருந்ததால் தன் வாடிக்கையாளரைக் கண்டு பிடிப்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது கதிர்வேலுக்கு. ஒவ்வொரு பகுதியாக நுழைத்துப் பார்த்தார் முதல் தடவையாக மீன் கடைக்குள் நுழைந்துவிட்டார். அப்பப்பா! அந்த வாசனையை அவரால் தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. குமட்டிக் கொண்டு வந்தது வெளியே ஓடி வந்தார். இப்ப பல பகுதிகளுக்கும் நுழைந்து கடைசியாக மரக்கறிக் கடையைக் கண்டு பிடித்தார். “அப்பா” என்ற குரல் கேட்டது நின்று திரும்பிப் பார்த்தார். சிரித்த முகத்தோடு ஜானகி நின்றாள்.

“யார் ஜானகியா?”

“ஓம் அப்பா வாங்கோ! கொஞ்ச நாளாய் உங்களை சந்தைப் பக்கம் காண இல்லையே”

“வருத்தமாய் கிடந்திட்டன் பிள்ளை வயது போயிட்டா வாற வருத்தங்களைக் கேட்க வேணுமே”

“நல்லா வாடிப் போயிட்டியன் அப்பா, வெளியில வெயிலாய் கிடக்கு உள்ளுக்க வாருங்கோ அப்பா”

கதிர்வேலு உள்ளே போய் ஒரு ஓரமாக உட்கார்ந்து கொண்டார்.

அன்றைக்கு வீட்டு அலுவலாய் வெயிலில அலைஞ்சிட்டன். தலையைச் சுற்றி மயக்கமாய் வந்திட்டுது என்ற மகள் ஒருத்தி ஆட்டோவைப் பிடிச்சுக் கொண்டு போய் ஆஸ்பத்திரியில விட்டுப் போட்டாள். அங்க மறிச்சுப் போட்டினம். படம் எடுத்துப் பார்த்தினம் சலம் சோதிச்சுப் பார்த்தினம். ரெத்தம் குத்தி எடுத்தினம். கடைசியா பிரஷர் எண்டிச்சினம். ரெத்தம் குறைஞ்சி கிடக்கிற கிழவனில ரெத்தத்தைக் குத்தி எடுத்தால் எப்படி இருக்கும். எனக்குக் கூடுதலாக மயக்கம் வந்து சோர்ந்து போனேன் பிள்ளை. அஞ்ச நாளைக்கு பிறகு வீட்டுக்கு வந்தன். அவர்கள் தந்த குளிசை களைப் போட்டன் எழும்பி நடக்க முடியாமல் போச்சு. மகளக்காரி விடஇல்லை. அவள் என்னோடு அதிகளவு பாசம் நான் செத்துப் போவனோ என்ற பயம் அவளுக்கு. அவள் என்னை வேறு வேறு டாக்டர்மாரிட்டையும் கூட்டிப் போனாள். அவர்கள் எல்லாரும்

உங்களுக்குப் பிரஷர் இல்லை பெலக்குறைவு உடம்பு பெலவீனப் பட்டிருக்கு நல்லா ஓய்வு எடுங்கோ என்று சொன்னார்கள்”

வெளி வியாபாரத்தையும் கவனித்துக் கொண்டு கதிர்வேலு வின் பேச்சுக்கும் செவி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் ஜானகி. கதிர்வேல் தொடர்ந்தார். “இப்ப அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கும் டாக்டர் எல்லாம் இளம் பொடியன். முதுமை வைத்தியம் பால சோதிடம் என்று சொல்லுவார்கள் அனுபவம் பத்தாது. படிக்கச் செலவழித்த பணத்தைச் சம்பாதிக்க வேணும் என்ற ஆசையும் இருக்குந்தானே. ஜானகி குறுக்கிட்டுச் சொன்னாள். “அப்பா நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி இல்லை இது விஞ்ஞான யுகம் கொம்பியூட்டர் மூலம் நோயைக் கண்டு பிடித்து வைத்தியம் செய்யினம். உங்களின்ற காலத்தில ஒரு ஆஸ்பத்திரியில் ஒருவர் இருவர் டாக்டர்மார் இருந்திருப்பினம் நோயாளிகளும் குறைவாய் இருந்திருப்பினம். இப்ப அப்படி இல்லையே. இப்போ ஒவ்வொரு டொக்டரும் எங்களின்ற ஒவ்வொரு உறுப்பையும் தனித்தனியாகப் படித்து சிறப்புப் பெற்று வந்து வைத்தியம் செய்யினம்” என்றாள் ஜானகி.

“நீ இந்தக்காலத்துப் பிள்ளை பதினோராம் ஆண்டு படித்த நீ அதால அப்படிச் சொல்லுறாய் என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு டாக்டருக்கு ஆத்ம பலம் இருக்க வேணும். ஆத்ம தூய்மை பெற்றால் ஆத்ம பலம் பெருகும் ஆத்ம பலம் பெருகினால் இறை சக்தி பரவும். அது, நிச்சயம் எந்த நோயாளியையும் குணப்படுத்தும் நீ சொல்கிற விஞ்ஞானமும் நான் சொல்கிற மெஞ்ஞானமும் ஒன்றுதான். அப்போது மெஞ்ஞானி சொன்னதை இப்போது விஞ்ஞானி ஆராய்ந்து செய்கிறான். இரண்டையும் வேறுபடுத்தி பார்த்தால் உண்மை விளங்காது பிள்ளை.

ஆஸ்பத்திரி மாத்திரமில்ல அரசாங்க அலுவலகங்கள் எல்லாவற்றிலும் அசட்டையினம் இருக்கு. என்ன செய்ய படித்து விட்டோம் பதவியைத் தாருங்கள் என்று முண்டி அடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்களே எப்படியோ ஒரு சிலருக்கு வேலை கிடைக்குது. நாலுபேர் வேலை செய்ய வேண்டிய இடத்தில்

பத்துப்பேர் நிரப்பப்படுகிறார்கள். அனால் அவர்கள் பதவிக்கேற்ற அதிகாரம் அவர்களுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. மேலிடத்து ஓடர் வரவேணும் என்பார்கள். காத்திருப்பவன் பல் பிடுங்கப் பட்டவன் மாதிரி ஆ... ஊ... என்று சுத்திக் கொண்டு காத்திருக்க வேண்டியது தான். இதுதான் இன்றைய வெளிப்பாடும் நாட்டு நிலவரமும் சரி அது போகட்டும் எனக்கு இப்ப சூப்பு வைத்துக் குடிக்க மரக்கறி தர வேணும்” என்றார் கதிர்வேல்.

“இறைச்சி எலும்புகள் போட்டல்லோசூப்பு வைக்கிறவை.”

“ஐய்யோ அதெல்லாம் வேண்டாம். அந்தக் கடைப்பக்கம் போகவே குமட்டிக் கொண்டு வருது. மச்சம் மாமிசம் சாப்பிடக் கூடாது பிள்ளை”

“என் அப்பா அப்படிச் சொல்லுறியள்”

“அதைப்பற்றி சொல்ல இப்ப நேரமில்லை. இன்னொரு நாளைக்குச் சொல்றன்”

மரக்கறி ஒவ்வொன்றிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்து ஒரு பைக்குள் போட்டு கதிர்வேல் கையில் கொடுத்தாள் ஜானகி.

“காசு எவ்வளவு பிள்ளை”

“வேண்டாம் அப்பா கொண்டு போங்க”

“சே.. சே... அதெல்லாம் கூடாது” வேட்டித்தலைப்பில் முடிந்து வைத்திருந்த காசில் நூறு ரூபாயை எடுத்து அவள் கையில் திணித்தார் கதிர்வேல்.

பொழுது மையம் என்பதால் கடைக்கு ஆட்களின் வருகை நிறைந்திருந்தது. கதிர்வேல் கிளம்ப ஆயத்தமானார்

பழக்கடை வைத்திருக்கும் கண்ணன் கடைக்கு வந்தான் . திராட்சை அப்பிள் பழங்கள் நிரம்பிய பையை ஜானகியிடம் நீட்டினான். அதை அவசரமாக வாங்கிக் கொண்டு இப்ப ஏன் வந்த நீங்கள். கெதியாப் போங்க என்று அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி அவதிப்பட்டாள் ஜானகி.

“ஏன் ஜானகி இன்றைக்கு இப்படிச் சொல்லுறாய்.” ஒன்றும் விளங்காமல் கேட்டான் கண்ணன். கண்ணா இப்ப போங்க பிறகு சொல்றன். கண்ணன் தன் பழக்கடைப்பக்கம் போனான். அவன்

மறையும் வரை பார்த்து நின்று விட்டு கதிர்வேலிடம் வந்தாள் ஜானகி.

“கண்ணனை ஏன் பிள்ளை அவசரப்பட்டுக் கலைச்ச நீ, என்ன பிரச்சினை?” என்று கேட்டார் கதிர்வேல்.

அவருக்கு பக்கத்தில் வந்து தன் நிலையைச் சொல்லத் தொடங்கினாள் ஜானகி.

“எனக்கு அப்பா இல்லை. அம்மா மட்டுந்தான் இருக்கிறா. குடும்பத்தில் நானும் அண்ணாவுந்தான் பிள்ளைகள். உங்களை என் அப்பாவாக எண்ணித்தான் சொல்றன். அதட்டிக் கேட்க ஆள் இல்லாமல் அண்ணா பொறுப்பற்று வளர்ந்திட்டார். முரட்டுக் குணம். முன்கோபக்காரர். அந்த பாமாவின் சிநேகிதம் கிடைத்த பிறகு கடையைச் சரியாகக் கவனிக்கிறதில்லை. பாமா வீட்டில் தான் படுகிடையாய் கிடப்பார். அதால்தான் நான் வந்து நிற்கிறன்.

“ஆர் பிள்ளை அந்த பாமா?” என்று இடைமறித்துக் கேட்டார் கதிர்வேல்.

தனக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைதான் வேணும் என்று கனகாலமாய் இருந்தவள் எப்படியோ வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை கிடைத்தது. கலியாணம் முடிஞ்சு ஒரு மாதம் இருந்துவிட்டு அங்கே போய் அழைக்கின்றேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனவன் தான். இன்னும் விசா கிடைக்க இல்லையாம். சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்த மாதிரி அவனின்ற வாழ்க்கை ஆகிவிட்டுது. இன்றும் தான் இந்த சனங்களுக்கு வெளிநாட்டுப் பைத்தியம் போக இல்லை. வெளிநாட்டை சொர்க்க பூமியாக நினைக்கினம். அங்கே அதுகள் பாடுறபாடு ஆருக்குத் தெரியும். அங்க சதந்திரம் இல்லாத வாழ்க்கை ஓய்வு இல்லாத உழைப்பு, உலாவித்திரிய முடியாத முடக்கம் இது தான் பிள்ளை வெளிநாட்டு வாழ்க்கையின் சுருக்கம். அங்கே ஐம்பது ரூபாய் போட்டால் இங்கே ஐம்பதினாயிரமாய் கிடைக்கிறது. பணத்திற்காகத்தான் இந்த பரிதவிப்பு” என்றார் கதிர்வேல்.

“கண்ணனும் நானும் படிக்கிற காலத்தில் இருந்தே ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிட்டம். அண்ணா அதை எதிர்க்கிறார். நீயும் கண்ணனும் கதைத்து திரியுறதாய் கேள்விப்பட்டேன். இனிமேல்

அவனுக்கும் உனக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இருக்கக்கூடாது. எனக்குத் தெரிந்தால் அவனைச் சும்மா விடமாட்டேன் என்ற நண்பன் மூர்த்திக்கு தான் உன்னை ஒழுங்காக்கி இருக்கிறான் என்று அண்ணா நேற்று ஏசினார். ஒரு முரடன் நினைக்கப் பயமாய் இருக்கு. இப்ப குடிக்கவும் பழகியிருக்கிறார். நான் என்னப்பா செய்ய. கண்ணனுக்கு ஏதாவது என்றால் நான் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன்” மனம் கலங்கிவிம்மினாள் ஜானகி.

கண்ணனிலும் ஒரு குற்றமும் இல்லை. உன்னிடமும் ஒரு குற்றமும் இல்லை. பருவத்திற்கேற்ற பருவதாகங்கள் இருக்கத்தான் செய்யும் உன்னோடு பழகின மாதிரி கண்ணனோடும் பழகி வாறன். அவன் குற்றம் குறை இல்லாத பிள்ளை. நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப் படாதே! அவசரப்படாதே பிள்ளை, நாளைக்கு நான் வந்து உன் அண்ணாவோடு கதைக்கிறேன். எல்லாம் சரிவரும்” இன்றைக்கு கண்ணன்ரை கடைப்பக்கம் போக நேரமில்லை. நாளைக்குப் பார்ப்பம் என்று எழுந்தார் கதிர்வேல். உருத்திரபுரம் பஸ் இப்ப வரும். அதில போனால் திருநகரில் இறங்கி விடுவன் என்று எண்ணியபடி துவாய்த்துண்டை உதறி தலையில் போட்டுக் கொண்டு வீதியில் இறங்கி நடந்தார் கதிர்வேல்.

இரவு நீண்ட நேரமாக கண்ணன், ஜானகி பற்றிய நினைவு தான் கதிர்வேலருக்குத் தொல்லை கொடுத்தது. கண்ணனுக்கு ஏதாவது நடந்தால் நான் உயிரோடு இருக்க மாட்டேன் என்று ஜானகி சொன்னாளே அது அவள் ஆத்ம வைராக்கியத்தை அல்லவா எடுத்துக்காட்டுகிறது. உள்உணர்வுகள் ஒன்றோடு ஒன்று ஐக்கியமாகும் போது தான் உண்மைக்காதல் பிறக்கிறது. அங்கே உடம்பு விலகி நிற்கிறது. ஆயினும் மனஅலட்சியால் ஏற்படுகிற ஒரு பலவீனம் பருவத்தில் தோன்றுகின்ற இன ஈர்ப்பு. இது இளம் வயதினரை பலமாகப் பற்றிக் கொள்வதால் அது நிறைவேறாத பட்சத்தில் எத்தனையோ பேர் தற்கொலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

மது சிகரெட் பாவிப்பவன் இலகுவில் அதை மறக்க முடியாமல் தவிப்பதைப்போன்ற மனச்சுமை. அதை உள் நுழைந்து

உற்று உணர்ந்து பார்த்தால் சர்வசாதாரணமாகத் தோன்றும்.

பல வருடங்களாக கண்ணன் ஜானகி இருவரோடும் மிக நெருக்கமாகப் பழிகியவர் கதிர்வேல். பல உதாரணங்களை எடுத்துச் சொல்லி குமாரை எப்படியும் தன் வழிக்குக் கொண்டுவர முடியும் என அவர் முழுமையாக நம்பினார். அதிகாலை சுகுமார்தான் கடைக்கு வந்த காய்கறிகளை கொள்முதல் செய்வான். அதன் பின் தான் ஜானகி வருவாள். அதற்குள் போய் ஒரு இணக்கப்பாட்டை சுகுமாரோடு கதைத்து கொண்டு வரலாம் எனவும் எண்ணினார். பொழுது விடிந்ததும் தான் நினைத்துக் கொண்டபடி பஸ் ஏறி சந்தைக்கு வந்தார். ஜானகியின் மரக்கறி கடை மூடப்பட்டிருந்தது. கண்ணனின் பழக்கடைக்குப் போனார். அதுவும் திறக்கப்படவில்லை. கொஞ்ச நேரம் இரண்டு கடைகளுக்கும் மாறிமாறி நடந்து பார்த்தார். பக்கத்து கடைக்காரன், ஆரைத் தேடுறியள் என்று கேட்டான்.

“கண்ணன் வர இல்லையா தம்பி”

“உங்களுக்கு விடயம் தெரியாதா? நேற்று மாலை சுகுமார் வெறியில் வந்து கண்ணனோடு வாக்குவாதப்பட்டு அடிபட்ட இடத்தில் கண்ணன் செத்துப்போனான்” என்றான் அவன்.

ஐயோ இறைவா என்று தலையில் கையை வைத்து கதிர்வேல் ஜானகியின் மரக்கறி கடைக்கு வந்தார். அங்கும் அவருக்குக்கிடைத்த செய்தி ஜானகி நஞ்சு மருந்து குடித்துச் செத்துப் போனாள். கொஞ்ச நேரம் அசையாமல் அப்படியே நின்றார் கதிர்வேல். நிமிடங்கள் கழிந்தன. தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல வீதிக்கு வருகிறார். மறைந்தும் மறையாத கவிஞர் ஒருவரின் பாடல் வரிகள் நெஞ்சில் வந்து மோதுகின்றன.

வாழ்க்கை என்பது வியாபாரம் அதில் ஜனனம் என்பது வரவாகும், மரணம் என்பது செலவாகும்.

•

போரில் புலர்ந்த வாழ்வு

காலவெள்ளத்தால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு புயலுக்கும் பூகம்பத்திற்கும் முகம் கொடுத்து மறைந்து போகாத கதா பாத்திரங்களாக மீண்டும் உலா வந்து கொண்டிருக்கும் குடும்பம் அது.

தந்தை குமர வேலு. மனைவி பாக்கிய லட்சுமி மகன் குமரன் அவன் மனைவி வாசுகி அவளுடைய மகள் வேணி ஆகியோர் அந்தக் குடும்பத்தில் அடங்கியிருந்தனர். குமரன் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருக்கிறான். வாசுகிக்கு வீட்டு வேலைகளையும் செய்து கொண்டு மகள் வேணியையும் கவனித்துக் கொள்ளவே நேரம் சரியாக இருக்கிறது. குமரவேல் கோயில், நூல் நிலையம் என்று போவார் வருவார். அதுதான் அவரது தொழில். குமரவேலுவின் மூத்தமகன் ஒருவன் சிங்கப்பூரில் இருக்கிறான். அவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். அவன் எப்போதாவது கொஞ்சப் பணம் அனுப்புவான். குமரனுக்கு ஆசிரியர் சம்பளம் கொஞ்சம் வரும். இவை தான் அந்தக் குடும்பத்தின் வருமானம். ஆரம்பத்தில்

தாராளமாகச் செலவழிக்கப் பணம் போதுமானதாக இருந்தது. இப்போதெல்லாம் விலைவாசிகள் கூடிக்கொண்டு போவதால் கணக்குப் பார்த்தே செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆயினும் பணத்தட்டுப்பாடு வராமல் மிகச் சிக்கனமாகச் செலவழித்து வாழ்க்கை வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அவர்கள்.

நாட்டில் கொடிய யுத்தம் வராவிட்டால் குமரவேலுவிடம் நிறையப்பணம் இருந்திருக்கும். இடம்பெயர்வினால் எவ்வளவோ பணம் கரைந்து போய் விட்டது. மனைவி பாக்கிய லட்சுமியையும் குண்டுத்தாக்குதலுக்கு இரை கொடுத்திருக்கிறார். பாக்கிய லட்சுமி பெயருக்கேற்ற புண்ணியவதி கருணை உள்ளம் கொண்டவள். அந்த அன்புள்ளத்தால் தான் வாசுகி அந்தக்குடும்பத்தின் மருமகளாக அங்கத்துவம் பெற்றாள்.

வாசுகியின் குடும்பம் பெரிய வசதியான குடும்பம் அல்ல. தாயும் தந்தையும் இரண்டு அண்ணன்மாரும் அவருந்தான். அந்தக் குடும்பத்தின் அங்கத்தவர்கள். கிளிநொச்சி முல்லைத்தீவு மாவட்டங்கள் எல்லாம் இயக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த கால கட்டம் அது. வாசுகியின் மூத்த அண்ணன் ஏற்கனவே இயக்கத்தில் இணைந்து கொண்டான். சில காலத்தின் பின்னர் அடுத்த அண்ணனும் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டான். மதுவுக்கு அடிமையாகி இருந்த தந்தையும் நோய் வாய்ப்பட்டு இறந்து போனார். வாசுகி ஏ.எல் பரீட்சை எழுதிவிட்டு வீட்டோடு இருந்தாள். தன்னை ஒரு கண்ணியவானாகக் காட்டிக் கொண்டு அந்த வீட்டோட பழகத் தொடங்கினான் அன்ரன்.

நாளடைவில் அன்ரனும் வாசுகியும் காதல் வலைக்குள் சிக்குண்டு விட்டனர். காதல் பார்வையோடு தொடங்கி கட்டி அணைத்து முத்தம் கொடுக்கும் பாதைக்கு மாறி உணர்ச்சிப் போதைக்கு அடிமையாகிவிட்ட அவர்கள் எதிர்காலத்தில் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கத் தவறிவிட்டனர்.

காலப் போக்கில் வாசுகி கர்ப்பவதி ஆனாள். அன்ரனைச் சந்தித்த போது அவனிடம் சொல்லி அழுதாள் வாசுகி. அன்ரனால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. விளையாட்டுப் போல் செய்த வினை

விபரீதமாக முடிந்ததைக் கேட்டு கதிகலங்கிப் போனான் அன்ரன்.

அவனுக்கு மூத்த சகோதரிகளும் இருந்ததால் வாசுகியை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத அவல நிலை. நாரை கொழுத்தி மீன் விழுங்கிய கதை ஆயிற்று அன்ரனின் நிலை. அத்தோட வாசுகி வீட்டுப் பக்கம் போவதை நிறுத்திக் கொண்டான் அன்ரன்.

ஒரிரு மாதங்கள் ஓடிமறைந்தன.

அறையில் ஆடினாலும் ஒரிரு நாள் அம்பலத்திற்கு வரத் தானே செய்யும் வாசுகியின் நிலை அவள் தாய்க்குத் தெரிந்ததும் அதிர்ந்து போய் குய்யோ முறையோ என்று குளறியபடி வாசுகியையும் கூட்டிக்கொண்டு அந்தப்பகுதி காவல்துறைக்கு ஓடினாள். பொறுப்பாளரிடம் முறையிட்டாள்.

“சரியம்மா நீங்கள் இப்போ கவலைப்படாமல் போங்கோ அன்ரனைக் கூட்டிவந்து விசாரிப்போம் நாளைக்கு வாங்கோ என்று சொல்லி அனுப்பினார் பொறுப்பாளர். அவள் சொன்னபடி இருவரும் அடுத்தநாள் வந்தார்கள் அன்ரனும் வரவழைக்கப் பட்டிருந்தான். போய்வந்தது உண்மை. நான் பிழையாக நடந்து கொள்ளவில்லை. அதற்கு நான் பொறுப்பாளி இல்லை என்று கடைசி வரை வாதிட்டான் அன்ரன். உண்மையை வரவழைக்கத் தன்னால் முடிந்தவரை முயற்சித்தும் பொறுப்பாளரால் முடியவில்லை. இறுதியில் அழுத கண்ணீரோடும் துயரோடும் எதிர் பாராத ஏமாற்றத்தோடும் தாயும் மகளும் வீடு திரும்பினர்.

எதையும் பொருட்படுத்தாது நாட்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

இரண்டாயிரத்து எட்டில் உள்நாட்டுப்போர் உக்கிரம் பெற்று, இடம்பெயர்ந்து... கிளிநொச்சி மக்கள் முல்லைத் தீவுப் பக்கமாக ஓடத்தொடங்கினர் வாசுகி குடும்பமும் ஒவ்வொரு இடமாக மாறி கடைசியில் அம்பலவன் பொக்கணையில் கூடாரம் அமைத்துக்கொண்டு குடியிருந்தனர். பொக்கணைக் கடற்கரை அண்டிய பகுதி. அங்கு நின்ற பனைமரங்களைத் தறித்து மக்கள் பதுங்கு குழிகளைத் தங்கள் கூடாரத்தோடு இணைத்துக்கொண்டனர்.

கடற்கரைப் பகுதியில் பிள்ளையார் கோயிலும் மேட்டு

நிலப்பரப்பில் ஒருபிள்ளையார் கோயிலும் அமைந்திருந்தன. மிக நெருக்கம் நெருக்கமாக அமைந்திருந்த கூடாரங்களில் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் பரந்திருந்தனர். மேட்டு நிலப்பரப்பில் அமைந்திருந்த பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சமீபமாக வாசுகியின் கூடாரமும் அதற்குச் சற்றுத் தள்ளி குமரவேலு குடும்பத்தின் கூடாரமும் அமைந்திருந்தன. நாளடைவில் இரு குடும்பத்திற்குள்ளும் சுமுகமான பழக்கவழக்கம் உண்டாயிற்று. இங்கு தான் வாசுகி பல மாற்றங்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவள் வயிற்றுச் சுமை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. அதன் காரணமாக இடையிடையே மாத்தளனில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு போய்வரவேண்டிய தேவை அவளுக்கு ஏற்பட்டது. மாத்தளனில் தன் உயிரைப் பணயம் வைத்து மருத்துவம் செய்து கொண்டிருந்தவர் டொக்டர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் இவர் மனிதநேயம் கொண்ட மாமனிதர் மற்றவர் துன்பத்தை உணர்ந்தவர் அந்த வன்னித்தாய் பெற்றெடுத்த மைந்தன். வன்னியிலுள்ள இந்துக்கல்லூரியிலேயே கல்வியைப்பெற்று உயர்ந்தவர். அந்த வைத்தியகலாநிதி சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் இவரின் உண்மையான உறுதியான சேவைக்கு பின்னாளில் அமெரிக்காவில் விருதைப் பெற்று கௌரவிக்கப்பட்டதே அதற்குச்சான்று. கால ஆகாரமாக ஒரு சிலவர் தேனீரோடு ஆஸ்பத்திரிக்கு நடந்து போய் மருந்து எடுத்துக்கொண்டு வருவாள் வாசுகி.

ஐந்தாறு நாட்கள் ஓய்ந்திருந்த யுத்தப்போரிகையின் முழக்கங்கள் என்னைவிட்டு ஓடிப்போக முடியாது என்று பேய்ச் சிரிப்போடு முழங்கத் தொடங்கின. யுத்த விமானங்கள் வட்டமிட ஆரம்பித்தன. வான ஊர்திகள் பறக்கத்தொடங்கின. கொத்துக் குண்டுகள் சிதறிப்பாய்ந்தன. துப்பாக்கி ரவைகள் “விண்” கூவத் தொடங்கின. “ஷெல்” குண்டுகள் ஆங்காங்கே சிந்தி வெடித்தன. மக்களின் அம்பலம் வர்ணிக்கப்படாத பேரவலம் பதுங்கு குழிகளே தஞ்சமென்று மக்கள் நடமாடித்திரிந்திருந்தனர்.

ஒரு நாள் வாசுகிக்குப் பிரசவவலி கடுமைப்படுத்தியது. அவள் தாயும் பாக்கியலட்சுமியும் சேர்ந்து அவளைக்கொண்டு

போய் மாத்தளன் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துவிட்டு திரும்பி வந்தனர். பாக்கிய லட்சுமிதன் இருப்பிடத்தில் நிற்க, வாசுகியின் தாய் தன் இருப்பிடத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருக்க அவள் பக்கமாக விழுந்த “ஷெல்” அவளைச் சின்னாபின்னப்படுத்திவிட்டது. கூடாரங்களுக்கு ஒதுக்குப்பறமாக மண்ணைத் தோண்டி மிச்சம் மீதியுள் சடலம் புதைக்கப்பட்டது. ஈமக்கிரியைகள் எதுவும் இல்லை மக்கள் இடம்பெயர்ந்ததில் இருந்து சடலங்களை அதற்குரிய இடங்களில் புதைப்பதோ எரிப்பதோ ஈமக்கிரியைகள் செய்வதோ வழக்கத்தில் இல்லை. கூடியிருந்து அழுவதற்கும் நேரம் இருக்கவில்லை. வாசுகி மாத்தளனில் பல இடர்பாடுகளுக்கு இடையில் ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். அனாதை ஆகிவிட்ட வாசுகியைக் கூட்டி வந்து தங்களோடு சேர்த்து வைத்துக்கொண்டாள் பாக்கிய லட்சுமி.

இயக்கப்போராளிகள் இளைஞர் யுவதிகளை தங்களோடு இணைத்துக்கொள்ளும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தனர். வாசுகிக்கு மகள் வாணி பிறந்து இன்றோடு முப்பது நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. கோயில் பூசைக்காக குழந்தை வாணியோடு பிள்ளையார் கோயிலுக்கு வந்திருந்தாள் வாசுகி. அவளோடு குமரவேல் பாக்கிய லட்சுமி ஆகியோரும் வந்திருந்தனர் மதியப்பூசை நடந்து கொண்டிருந்தது. இரண்டு இளைஞர்கள் ஆளுக்கொரு பக்கமாக வந்து குமரனின் கைகளை இறுக்கமாப் பிடித்தார்கள். குமரன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனுக்கு விடயம் விளங்கிவிட்டது. கையை விடுவிக்க முயன்றான் முடியவில்லை. நீங்கள் எங்களோடு வரவேண்டும் ஒரு இளைஞன் சொன்னான். ஏன்? என்று கேட்டான் குமரன். “எங்களோடு சேர்ந்து போராட” என்றான் அவன். இதைக் கவனித்த பாக்கியலட்சுமி பதறிக்கொண்டு பக்கத்தில் வந்தாள். “ஏன் தம்பிமாரே அவரைப் பிடிக்கிறியள் அவரை விடுங்கோ என்று கெஞ்சினாள். அவர்கள் கேட்பதாய் இல்லை. திடுக்குற்றுத் திரும்பிய வாசுகி குழந்தையைக் கையில் ஏந்தியபடி அவர்களுக்கு முன்னே வந்து நின்றாள். “அண்ணே அவரை விடுங்கோ” “நீங்கள் ஆர்?” திருப்பிக்கேட்டான் இளைஞன். நான் அவருடைய மனைவி.

இது அவருடைய குழந்தை வாசகியையும் குழந்தையையும் மாறிமாறி பார்த்த இளைஞர்கள் மெல்லக்கைளை விட்டுவிட்டு அப்பால் நகர்ந்து சென்றனர். இதைப்பார்த்த பாக்கியலட்சுமி ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக வாசகியைக் கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

மரண ஓலங்களுடன் ஒருமாதம் ஓடிமறைந்து அன்று அதிகாலை சரியாக விடிவதற்கு முன்னரே குண்டு விமானங்கள் வானத்தில் வட்டமிடத் தொடங்கின. குண்டு முழக்கங்கள் பரவலாகப் பரவி இராணுவம் முன்னேறி வருவதை எடுத்துக் காட்டியது. பதுங்கு குளிக்குள் மக்கள் அலைமோதித் தவித்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர் பிள்ளையார் கோயிலடிக்கு ஓடினார்கள். அங்கும் இங்கும் சிதறிக் கொண்டிருந்தனர் மக்கள்.

சிலர் செத்தும் பலர் காயப்பட்டும் கிடந்தார்கள். எங்கும் நிற்கவோ இருக்கவோ முடியாத இக்கட்டான நிலை. இறுதியில் எல்லோரும் இராணுவத்தை நோக்கி ஓடத் தொடங்கினர். அப்போது தான் பாக்கியலட்சுமிக்கு துப்பாக்கி ரவை பாய்ந்தது. கீழே சாய்ந்த பாக்கியலட்சுமியை பக்கத்தில் வந்த குமரவேல் தாங்கிப் பிடித்தார்.

“என்னை பார்க்காதேயுங்கோ நீங்கள் கெதியா ஓடிப் போங்கோ, வாசகியை தவிக்க விடாமல் குமரனுக்கே கட்டி வையுங்கோ” என்றதோடு பாக்கியலட்சுமி கண்களை மூடி விட்டாள். முன்னே போய்க்கொண்டிருந்த குமரனும் வாசகியும் ஓடிவந்தனர். குமரன் அம்மா அம்மா என்று கத்தினான். வாசகி புரண்டு புரண்டு அழுதாள். நீண்ட நேரம் அழுவதற்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. மக்கள் முட்டி மோதியவாறு வந்து கொண்டிருக்க பாக்கியலட்சுமியை அப்படியே விட்டு மக்களோடு மக்களாக அவர்களும் கலந்து கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. மக்கள் ஒரு வருடத்தை முள்வேலிமுகாமுக்குள் கழித்துவிட்டு இரண்டாயிரத்துப் பத்தாம் ஆண்டு அவரவர் இருப்பிடங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். குமரவேலும் குடும்பமும் தம் இருப்பிடத்திற்கு வந்து வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தனர். வாசகியைத் தன் மருமகளாக ஏற்று,

குமரனுக்குப் பதிவுத்திருமணம் செய்து வைத்தார் குமரவேல். அன்று முருகன் கோயில் தேர்த்திருவிழா குமரனும் வாசுகியும் குழந்தை வேணியோடு கோயிலுக்குப் போயிருந்தார்கள். குமரவேலு மட்டும் வீட்டில் இருந்தார். ஐயா! என்று கூப்பிட்டபடியாரோ ஒரு இளைஞன் வந்து முற்றத்தில் நிற்பதைக் குமர வேலு கண்டான். “அது நான் ஐயா” என்றான் இளைஞன்.

“நான் என்றால் ஆர்” உள்ளே வா என்று அழைத்தார் குமரவேல்.

“ஐயா நான் ஒருவரைத் தேடிக் கொண்டு வந்த நான். விசாரித்ததில் இந்த வீட்டிலுத்தான் இருப்பதாகச் சொல்லிச்சினம்” என்றான் இளைஞன்.

நீ எங்கே இருக்கிறாய்? ஆரைத் தேடுகிறாய்? என்று கேட்டார் குமர வேல்.

“நான் பளையிலிருந்து வாறன். வாசுகி என்றவவைத்தேடிக் கொண்டு வந்த நான். அவ எனக்கு நல்லா தெரிஞ்சுவ.” என்றான் அவன்.

“வாசுகி கோயிலுக்குப் போயிருக்கிறார் வரட்டுக்கும் வந்து இரு” என்று அவனை உட்கார வைத்தார் குமரவேல். வெளியே பார்த்தபடி இழந்த பொருளை மீட்டெடுக்கும் சிக்கலான சிந்தனைக்குள் நுழைந்தான் அவன்.

“பொடியள் எல்லாம் சேர்ந்து ஆயுதப் போராட்டம் என்று தொடங்கினியள். இப்ப எங்களின்ற வாழ்க்கை திரிசங்கு சொர்க்க மாய்க் போச்சு” மௌனத்தைக் கலைத்தார் குமரவேல்.

அவர் பக்கமாகத் திரும்பினான் இளைஞன்.

நீங்கள் எல்லோரும் அகிம்சைப் போராட்டம் நடத்திப் பார்த்தீர்கள்தானே பலன் கிடைச்சதா? அதன் பிறகு தானே... ஆயுதம் தூக்கிப் போராட வேண்டி வந்தது. அது பிழையா? எத்தனையோ நாடுகள் போராட்டம் நடத்தித்தானே விடுதலை அடைஞ்சிருக்கு அது பொய்யா என்று கேட்டான் இளைஞன்.

பிழை என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அதனுடைய பரிமாணத்தைச் சொன்னேன். யுத்தத்தால் எத்தனை எத்தனை

பிரிவினைகள் எத்தனை எத்தனை உயிரழிவுகள் எவ்வளவு பொருள் அழிவுகள் இவைகளை இனி எம்மால் ஈடு செய்ய முடியுமா? நம்முடைய தோல்விக்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கு. ஒன்று எம்மிடையே ஒற்றுமை இல்லை. அடுத்தது ஆத்ம பலம் இல்லை.

இது எம்முடைய மதம். இது எம்முடைய இனம். இவர் என்னுடைய ஊரவர். இவர் என்னுடைய உறவினர். இவர் பணக்காரர். இவர் பரம ஏழை. இப்படி எல்லாம் பக்கச் சார்பாக மனம் ஒருமைப்பட்ட காரணிகளால் எம்மிடையே இன ஒற்றுமை சீர் குலைந்து விட்டது. இது இன்று நேற்றல்ல, என்றோ விதிக்கப்பட்ட விதியாகி விட்டது. அதனால்தான் சமநிலை பேணி பிறர் நலம் நோக்குவார் எம்மில் எவருமே இல்லை. ஆகவே தான் இன்றைய சமகால வாழ்க்கையைச் சமப்படுத்தி வாழ வேண்டுமானால் நேற்றையையும் நாளையையும் புறந்தள்ளிவிட்டு இன்றைய தினத்தில் வாழ்வதுதான் ஒரே வழி. அடுத்து ஆத்மபலத்தைப்பற்றி ஆராய்வோமானால் ஆத்மபலம் அன்பினால் உண்டாவது. அது என்றும் அழியாத சக்தி. மனோபலம் அகங்காரத்தால் உண்டாவது அது அழிந்து போகும் சக்தி ஆயுதத்தால் செய்ய முடியாததை அகிம்சையால் செய்ய முடியும். இதற்குச் சரித்திரங்களே உண்டு. மனோபலத்தை ஆத்ம பலம் என்று நாங்கள் நினைத்துக் கொள்கின்றோம். மனோபலத்திற்கு பயணத்தடை ஏற்படும் சாத்தியம் உண்டு. ஆத்மபலம் அப்படிப்பட்டதல்ல. எந்த ஆபத்தையும் எதிர் கொண்டு தன் பயணத்தை எல்லை வரை கொண்டு செல்லும் சக்தி ஆத்மபலத்திற்கு உண்டு. உதாரணத்திற்கு ஒரு விமானத்தையும் ஒரு விண்கலத்தையும் எடுத்துப் பார்ப்போமானால் மனோபலம் விமானத்தைப் போன்றது. ஆத்மபலம் விண்கலத்தைப் போன்றது. விமானத்திற்கு காற்றின் உதவி முக்கியம் தேவை. புயல் பூகம்பங் களுக்கு தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் விமானம் தன் பயணத்தை இடையில் தவற விடும் வாய்ப்பு உண்டு. ஆனால் விண்கலத்திற்கு புயல் பூகம்பம் எது வந்தாலும் அவைகளை ஊடறுத்துச் செல்லும் சக்தி உண்டு. மனம் என்னும் மாயா சக்தியின் ஏமாற்றுக்கு அடிமை ஆகி ஒன்றை ஒன்று தெரியாமல் குழம்பிப் போகிறோம்.

“போராட்ட காலத்தில் குறளி வித்தை பார்ப்பது போல் நாம் எல்லோரும் கூடினோம். பார்த்தோம். பிரிந்தோம். அன்று இயக்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த மக்கள் இயக்கத்தை போற்றினார்கள் அரசை தூற்றினார்கள். இன்று அரசுகட்டுப் பாட்டில் இருந்து கொண்டு இயக்கத்தைத் தூற்றுகிறார்கள். அரசைப் போற்றுகிறார்கள். இது தான் சமநோக்கு இல்லாத பக்கச்சார்பின் வெளிப்பாடு.

ஒரு மாற்றம் ஏற்படும் பொழுது ஒருவருக்கொருவர் நன்மையாகவும் இன்னொருவருக்குத் தீமையாகவும் தோற்றமளிக்க லாம். மாற்றத்தைக் கண்டு தடுமாற்றம் அடையாமல் இருந்தால், ஏமாற்றம் என்பதே இருக்காது. இதை உணராமல் சில மக்களும் பத்திரிகையாளர்களும் பக்கச் சார்பாக பேசுகிறார்கள், எழுது கிறார்கள். மற்றவர்களையும் பேச எழுதத் தூண்டுகிறார்கள். நடந்து முடிந்தவைகளையும் இனி நடக்கப் போகின்றவைகளையும் எண்ணிப் பார்க்கும் பழக்கம் என்னட்ட இல்லை. இன்றைய காலத்தையே கணக்கு வைத்துக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் தொலைக்காட்சியில் பலவிதமான கட்சிகள் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் அதை நிறுத்தினால் அவைகள் மறைந்து விடும். மிஞ்சி இருப்பது டி.விமட்டுந்தான். அது மறையாது இது யதார்த்தம்.

ஆனால் ஒன்றுமட்டும் உண்மை. இன்று நாங்கள் சாகப் போகிறோம் என்று தெரிந்து கொண்டும் கூட சிரித்த முகத்தோடு சென்று தங்கள் உயிர்களைத் தியாகம் செய்தார்களே அந்தப் போராளிகள் அவர்கள் தான் தெய்வமாகப் போற்றப்பட வேண்டியவர்கள். அவர்களை எவராலும் என்றும் மறக்க முடியாது. மனிதன் பிறக்கும் போது அழுது கொண்டுதான் பிறக்கிறான். ஏன் தெரியுமா இந்தப் பாவ பூமியில் பிறந்து துன்பங்களை அனுபவிக்கப் போகிறோமே என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் ஆத்மாவின் பிரதி பலிப்பு அது. இறக்கும் போதாவது சிரிக்கிறானா? இல்லையே. இறக்கும் போதும் அழுது அழுது அடுத்த பிறவிக்கு அடிக்கல் நாட்டிவிட்டுப் போகிறான். இதுதான் தம்பி உலக வாழ்க்கையின் ரகசியம்” என்று குமரவேல் சொல்லிக் கொண்டிருந்த போது

கோயிலுக்குப் போயிருந்த குமரனும் வாசுகியும் வந்தார்கள்.

“பிள்ளை உனக்கு இவரைத் தெரியுமா?” என்று வாசுகியைப் பார்த்து குமரவேல்கேட்டார்.

வாசுகி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். நெஞ்சுக்குள் ஒரு பொறி தட்டி மறைந்தது. தெரியாது” என்று ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிட்டு உள்ளே போய் விட்டாள் வாசுகி. குழந்தை வாணியுடன் குமரனும் அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

“நான்தான் ஐயா இடம் மாறி வந்திட்டன்” என்று எழுந்தான் இளைஞன். அன்று வாசுகிக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை இன்று அந்த இளைஞன் சந்திக்கிறான்.

•

ஈர்ப்பு

அன்று ஒரு அமாவாசை நாள் வெளி எங்கும் இருட்டுப் பரவி இருக்கிறது. நான் படுத்திருந்த அறையில் அறைகள் விளக்கு மங்கிய ஒளியில் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. பாயில் அங்கு மிங்குமாக புரண்டு கொண்டிருக்கின்றேன். என் பக்கத்தில் படுத்திருந்த சுதனை விழித்துப் பார்க்கின்றேன். என்னை அறியாமல் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றது. அந்தக் கண்ணீரால் என் மனத்தீயை அணைக்க முடிய வில்லை. இந்தச் சம்பவத்திற்கு முகம் கொடுத்த என்னால் அழுவதா? ஆத்திரப்படுவதா? என்று ஒன்றுமே புரியவில்லை. மனதை ஆத்மாவுக்குள் அடக்க முயற்சிக்கின்றேன். மனம் புண்ணாகி வலித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நான் ஏன் அழுகின்றேன்? எதற்காக அழுகின்றேன். மகள் வேணி ஏன் அப்படி மாறினாள்? யார் அவளை அப்படி மாற்றினார்கள்? எனக்குப் பக்கத்தில் படுத்திருந்த சுதன் என்பக்கமாகப் புரண்டு படுக்கின்றான். தம்பி சுதன்! மெல்ல அவனைக் கூப்பிட்டு

பார்க்கின்றேன். விழிப்பா? நீ நித்திரையா என்பதை அறிந்து கொள்ள... அரைத் தூக்கத்தில் கிடந்த அவன் கண்களைத் திறந்து “என்ன அப்பா?” என்கிறான்.

“என்னதான் வந்தாலும் நான் கவலைப்படுவதில்லை. நீ கவலைப்படுறியா? அவனைச் சீண்டிப் பார்க்கின்றேன்”

“இல்லை அப்பா நான் கவலையை மறந்து விட்டேன் கவலைப்பட்டு என்ன பிரியோசனம்” அந்த வார்த்தை எனக்கு ஆறதலாக இருந்தது. “அப்பா நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதையுங்கோ நான் கவலை இல்லாமல் இருக்கிறேன்” அவன் என்னைத் தேற்ற முற்படுகின்றான். அவனது அப்பா என்னும் சொல் என் ஆத்மாவைத் தொடுகின்றது. அவன் என்னைச் சந்தித்த காலம் தொட்டு என்னை அப்படித்தான் அழைப்பான்.

“தம்பி! பிள்ளையை நான் ஏமாற்றவில்லை அப்படி நான் எண்ணியதும் இல்லை. இப்படி நடக்கும் என்று நான் எதிர்ப் பார்த்ததும் இல்லை”

“உங்களின் சொல்லுக்கும் கட்டுப்பட்டு நான் கவலைப் படாமல்தானே இருக்கிறேன் பிறகு நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்” அவனுடைய அன்பான பேச்சால் என் மனத்தீயின் சுவாலை மெல்ல மெல்லத் தணியத் தொடங்குகின்றது. எம் இருவருக்கும் ஏன் இந்த நிலை... ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னால் எமது ஊரில் உள்ள சண்முகத்தின் தேனீர் கடையில் அவனை நான் முதன்முதலாகச் சந்தித்தேன். அன்றிலிருந்து தான் நான் அவனோடு பழக்கம். சண்முகம் பத்திரிகைகள் எடுப்பதால் பார்ப்பதற்காக அந்தக் கடைக்குப் போய்வருவேன். அவனும் வந்து தோசை இடியப்பம் எதையாவது சாப்பிட்டுத் தேனீர் குடித்து விட்டு பத்திரிகை பார்ப்பான். போய்விடுவான். இப்படிப் பலமுறைகள் அவனைச் சந்தித்தேன்.

அவன் எவரோடும் அவசியமற்றுப் பேசமாட்டான். பேசினால் காரணத்தோடும், தெளிவோடும், மெதுவாகவும் அமைதியாகவும் பேசுவான். எப்போதும் சிரித்த முகம் வாட்ட சாட்டமான உயர்ந்த உடற்கட்டு சற்று கருமையான நிறம்.

ஒருமுறை பேச்சுக்கொடுத்தேன்.

“தம்பி நீங்கள் எங்கே இருக்கிறியள்” எப்போதும் உங்களை இங்காலுப் பக்கம் காணுறதில்லை ஏன்?” என்றேன்.

“நான் பருத்தித்துறையில் இருக்கிறேன். அங்க சொந்தக்காரர் ஒருவரின் வேன் ஒடுறன். பெண்சாதி குடும்பம் இங்க இருப்பதால் லீவான நாளில் வந்து போவன். உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ பருத்தித்துறைப் பலகாரங்களுக்கு ஒரு தனியான மதிப்பு. அப்பா அப்படிச்சுவையாய் இருக்கும். சண்முகம் ஐயாவின்ர ஐட்டங்களும் கிட்டத்தட்ட அதுமாதிரி இருக்கும் அதாலதான் இந்தக்கடைக்கு வாற நான்”

“என்ர சொந்தக்காரர் அங்கேயும் இருக்கினம். முந்தி அங்க வாற நான் இப்ப கொஞ்சம் ஏலாது அதால பயணங்களைக் குறைச்சிட்டன் அங்கத்தைய தோசை சாப்பிட்டவன் எங்கையும் சாப்பிடமாட்டான். அப்படி இருக்கும் சுவை. கனகாலம் போக இல்லை இப்ப எப்படியோ தெரியாது”

“முந்தின பழைய வியாபாரிகள் இல்லை இப்ப கொஞ்சம் மட்டந்தான் அப்பா” என்றதோடு அவன் போய்விட்டான்.

உள் நாட்டுப்போர் தொடங்கியதால் இடம்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டு இரண்டு வருடங்கள் கழிந்து மக்கள் மீளக்குடியமர்ந்த பின்னர் தான் மீண்டும் அவனைச் சந்திக்கக் கிடைத்தது”

“பிள்ளைசுகமாய் இருக்கிறியா” என்று அவனைக் கேட்டேன்

“ஓம் அப்பா நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த படியால் தப்பி விட்டேன். நீங்கள் தான் பெரிய துன்பப்பட்டிருப்பியள் நீங்கள் உயிரோடு திரும்பி வந்திட்டியள் இதுவே பெரிய சந்தோசம் அப்பா”

“அந்தத் துன்பத்தை சொல்ல முடியாது ஆயிரக்கணக்கான மக்களைப் பலி குடுத்திட்டுத்தான் வந்திருக்கிறம். உள்ள பொருள் பண்டமெல்லாததையும் இழந்து போட்டு வெறுங்கையோடு தான் வந்து நிற்கிறம். இதுவரைக்கும் எந்த வித விமோசனமும் இல்லை”

“இந்த இடம் பெயர்விலே என்று மனுசியும் செத்துப் போயிட்டா நான் தனியாகத்தான் என்ர அப்பா அம்மாக்களோடு இருக்கிறேன் என்று கண்கலங்கச் சொன்னான்”

“உனக்கு இப்போது எத்தனை வயது?” என்று கேட்டேன்

“இருபத்தைந்தாம் திகதி பிறந்த நாள் இப்போது எனக்கு முப்பத்தேழு வயது” என்றான் “இப்படியே தனிக்கட்டையாக இருந்து என்ன செய்யப்போறாய் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து கொள்ளலாம் தானே” என்று அவனைப்பார்த்தேன். அவன் பதில் ஏதும் கூறாமலே போய்விட்டான்.

அடுத்த முறை அவனைச் சந்தித்த பொழுதும் அவன் கலியாணத்தைப்பற்றியே வற்புறுத்தினேன்.

“என்ற அக்கா அத்தான் மாசெல்லாம் எனக்கும் கலியாணம் பேசினவைத்தான் எனக்கு விருப்பம் இல்லை மறுத்து விட்டேன்”

“அப்படிச் சொல்லாத பிள்ளை நீ கலியாணம் செய்து சந்தோசமாக இருக்க வேண்டும் எனக்கு சரியான ஆசை”

“சரியப்பா யோசித்துப்பார்க்கிறேன்”. அத்தோடு அவன் போய் விட்டான்.

என்னை அறியாமலே எனக்குள் ஓர் ஈர்ப்புசக்தி அவன் மீது அக்கறை கொள்ள வைத்தது அதுவும் அல்லாமல் அவன் என்னோடு அண்மித்திருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு அவா.

அவனோடு பழகியதிலிருந்து அவனுடைய குணாதியங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் என்னைக் கவர்ந்து வந்தன.

அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாமல் அமைதியாக இருப்பவன் அறிவு ஆற்றல் இருந்தாலும் அதை மற்றவருக்கு பகிரங்கப் படுத்தாதவன் செல்வத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சியோ கஷ்டத்தைக் கண்டு கவலையோ அடையாதவன் சாதாரணத் தோற்றத்தில் இருந்தாலும் பெரும்பாண்மையான விடயங்களைத் தன் மனதில் அடக்கி வைத்திருப்பவன். எந்தத்தொழிலையும் செய்யத் தயங்காதவன் அவனை நம்பி எந்தக் காரியத்தையும் ஒப்படைத்தாலும் செய்து முடிக்கும் வல்லமை உள்ளவன். நேர்மையானவன், கடும் உழைப்பாளி, தளம்பாத நிறைகுடம், அவனை யாருமே வெறுக்க முடியாது. அவனைப் புரிந்து கொள்வது கடினம். புரிந்து கொண்டால் அவனைவிட்டு விலகவே மனம் வராது. அவன் எனக்கு ஒரு காவிய நாயகன். அவன் யாராக இருந்தாலும் என்ன ஆத்மீகப்

பற்றுக்கொண்ட என்னால் அவனை ஒரு பிள்ளையாகவே கருத முடிகின்றது. பிள்ளைப்பருவத்தில் மட்டுமே மனிதன் தூயவனாக இருக்கிறான். வளர்ச்சி அடைய அடைய மனோமயப்பட்டு எப்படி எல்லாமோ வாழப் பழகிக்கொள்கின்றான். பிள்ளையாக இருக்கும் வரையில் அவன் இறைத்துவத்தோடு தான் விளங்குகின்றான். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தான் எல்லாக்கோயில்களிலும் பிள்ளையார் முதற்கடவுளாக வைக்கப்பட்டு வணங்கப்படுகின்றது. என் ஆத்மீக வளர்ச்சியில் எனக்கு ஏற்பட்ட தெளிவு இது. நாத்திய வாதி தான் உண்மையான ஆத்மீகவாதி என்பதை நான் உணர்ந்திருந்த படியால்தான் நான் அவனை எடைபோட முடிந்தது. தோற்றத்தில் அவன் பெரிய மனிதனாக இருந்தாலும் எனக்கு அவன் பிள்ளையாகத்தான் தோற்றமளிக்கின்றான். இப்படிப் பிள்ளை மனம் கொண்ட ஒரு சிலரை மட்டுமே நான் வாழ்க்கையில் சந்தித்திருக்கிறேன். அவன் செயல்களின் மூலம் என் நெஞ்சத்தில் ஒரு அங்கமாக அவன் பதியப்பட்டு விட்டான். நாட்கள் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் அவனைச்சந்தித்தபோது இன்று நீ தட்டிக் கழிக்காமல் என்னோடு வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினேன்.

என் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நன்றியுள்ள நாய்க்குட்டி போல் என் பின்னால் வந்தான்.

“ஏன் அப்பா என்னைக் கூட்டிப்போகிறீர்கள்” என்று என்னைவழியில் கேட்டான்.

“உனக்கா ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து வைத்திருக்கிறேன் அவளைக் காட்டத்தான்” என்றேன். அவன் ஒன்றுமே பேசவில்லை. எங்கள் வீட்டுக்காணிக்கு வந்ததும் வெளிக்கதவைத் திறந்து கொண்டு இருவரும் உள்ளே வந்தோம். தூரத்தில் நின்று கொண்டே “உனக்கு நான் தெரிவு செய்த பெண் அவள் தான். உனக்குப் பிடித்திருக்கா? பார்! என்று வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற மகள் வேணியைக் காண்பித்தேன்.

நிமிர்ந்து ஒருமுறை அவளைப் பார்த்துவிட்டு “இது ஆர் அப்பா” என்று என்னைப் பார்த்தான். “என்னுடைய மகள் என்றேன்”

“உங்களுக்குச் சம்மதம் என்றால் எனக்குவிருப்பம்” என்றான்.

அடுத்த மாதம் கலியாணம் நீ போய் உன் அம்மா அப்பா அக்காமாருக்கும் சொல்லிவை நானும் உன்வீட்டுக்கு வந்து உன்ர ஆக்களோட கதைக்கிறேன்” என்று அவனை அனுப்பிவைத்தேன்

ஒரு நாள் நான் வீட்டுக்குச் சென்று அவனுடைய அம்மா அப்பா அக்காமார்களோடு கலந்து பேசி சீதன விபரங்களையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களின் ஒப்புதலோடு திரும்பி வந்து நாளை நிர்ணயித்தேன்.

வேணிக்கும் அவனுக்கும் உடுப்புக்கள் வாங்கியாகி விட்டது. கலியாணப் பதிவு உத்தியோகத்தருக்கும் அறிவித்தல் கொடுத்தாகி விட்டது. கலியாணத்திற்கு இன்னும் மூன்று நாட்களே இருந்தன. அப்போதுதான் பெரிய பூகம்பம் ஒன்று வெடித்தது.

“மகள் வேணி இந்தக் கலியாணத்திற்கு மாட்டாளாம் மனைவி தங்கம்மா ஓடிவந்து சொன்னாள்”

“அவளுடைய விருப்பத்தை பல தடவைகள் கேட்டுத்தானே இந்த ஒழுங்கு செய்த நாங்கள் இப்போது என்ன வந்தது அவளுக்கு”

ஆருக்குத்தெரியும் அடியோடு மாட்டேன் என்கிறாள். அப்படித் தன்னை வற்புறுத்தினாள் மருந்து குடிப்பேன் என்கிறாள். நான் என்ன செய்யட்டும்” என்று தலையில் கைவைத்தபடி குந்தினாள் தங்கம்மா.

ஆங்காங்கே இருந்த மகன்மார் மருமக்கள் மார் எல்லோருக்கும் அறிவித்தேன். எல்லோரும் ஓடிவந்து விட்டார்கள். வீடே அல்லோல கல்லோலப்பட்டது. ஆள்மாறி ஆள் வேணியிடம் போய் மன்றாடிப் பார்த்தார்கள். பலன் கிட்டவில்லை. விடயத்தைச் சொல்லாமல் கைதொலைபேசி மூலம் உடனே வரும்படி சுதனுக்கு அழைப்பு விடுத்தேன். மாலை ஐந்து மணியளவில் அவன் வந்து என்னால் முடியவில்லை எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு அவனுக்குச் சொன்னேன்.

“வேணிக்கு விருப்பமில்லையாம் வற்புறுத்தினால் சாவேன் என்கிறாள். நான் என்ன செய்யட்டும் அவள் உனக்குச் சரிப்பட்டு வரமாட்டாள்” அவன் விறைத்துப்போய் நின்றான்.

“ஆரும் சாகவேண்டாம் நான்தான் அப்பா சாகப்போறேன்

கலியாணம் குழப்பியதற்காக இல்லை என் குடும்பத்தார் எனக்கு பேசிவந்த கலியாணத்தை எல்லாம் நான் மறுத்துவிட்டேன். அதால் அவர்கள் என்னோடு கோபப்பட்டு இருந்தார்கள். உங்களின் அன்புக்காக உங்களின் நிலையை உணர்ந்து அதற்கு ஒம்பட்டேன் என் குடும்பத்தார் எல்லாம் கலியாணத்துக்கு வரப்போகிறார்களே என்ன பதிலைச்சொல்வது?" பிள்ளைத்தனமாக அழுதான்.

"நீ மட்டுமல்ல நானும் தானே பதில் சொல்ல வேண்டும் அதை நான் சமாளித்துக்கொள்ளன் நீ கவலைப்படாதே" என்று அவனிடமிருந்த கைத்தொலைபேசியை வாங்கி "மணமகள் வாகனவிபத்தொன்றில் சிக்கி வைத்தியசாலையில் காயப்பட்டு இருப்பதாகவும் கலியாணத்தைத் தள்ளிப்போட வேண்டியதாகவும் ஒரு பொய்ச் செய்தியை அவன் உறவினர்களுக்கு சொன்னேன்.

"சரிதானே இனி நீ கவலைப்பட தேவை இல்லை. சாகப் போறன் என்றியே சீ... சீ.. என்ன பேச்சு இது. கோழைத் தனமான பேச்சு. சா... தானாக வரவேண்டும் நாமாக அதை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. உன்னிடமுள்ள குறை என்ன தெரியுமா சாதனை செய்யக்கூடிய சாமர்த்தியம் இருந்தும் தன்னம்பிக்கை அற்றவனாய் இருக்கிறாய். ஒரு மாத்திற்குள் ஒரு பெண்ணைத் தேடி உன் குடும்பத்தாரின் விருப்பத்தோடு கலியாணம் செய்து வைப்பேன் இது சத்தியம்.

பெற்றோரின் செயலை உற்றுநோக்காத என் பிள்ளை மீது இனியும் பற்று வைப்பேன் என்று நினைக்கிறியா இல்லவே இல்லை இன்று முதல் அவன் மீதிருந்த அக்கறை ரத்தாகிவிட்டது. இது உண்மை. என்னுடைய அன்பான பேச்சால் அவனை அமைதி நிலைக்குக்கொண்டு வந்தேன். இரவு என் அறைக்கு அவனையும் கூட்டிப்போய் என்பக்கத்தில் படுக்க வைத்துக் கொண்டேன். அவனுடைய கவலையை மறப்பிப்பதற்காக அவனை அடிக்கடி கூப்பிட்டு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லிக்கொண்டிருந்த நான் அப்பிடியே உறங்கி விட்டேன். காலைப்பொழுது விடிந்ததும் அவன் எனக்கு முன்னேரே ஊருக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

“பிள்ளை ஒன்றுக்கும் கவலைப்படவேண்டாம். கூடிய விரைவில் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து ஒழுங்காக்கிக்கொண்டு உனக்கு அறிவிப்பேன் நீ மறுக்காமல் வரவேணும் நடந்தவைகளை எல்லாம் மறந்துவிடு” என்று அவனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினேன்.

நான் அவனுக்கு வாக்களித்தபடி ஓடிஓடி அலைந்து ஒரு நல்ல பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். அவனும் என் சொல்லைத் தட்டாமல் வந்து பெண்ணைப்பார்த்து சம்மதம் தெரிவித்தான். அவனது குடும்பத்தினரின் விருப்பத்தோடு திருமணம் நடக்கப் போகின்றது.

அவனுடைய அவமானத்திற்கு நானே காரணமாய் இருந்தேன். என்ற அவப்பெயர் வராமல் இதன்மூலம் அதை ஈடுசெய்து கொண்டேன். இறைவனின் ஈர்ப்புசக்தி என் உள்ளே இருந்த படியால்தானா இந்த நல்ல காரியத்தை என்னால் செய்து முடிக்க முடிந்தது.

இப்போது நான் அவன் திருமணத்திற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

குறையும் நிறைவும்

மகாதேவன் வந்து விடப் போகிறானே என்று அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். முகத்திற்குக் கிறீமையும் பவுடரையும் தடவிக் கொண்ட பின்னர் தலையை அழகுபடுத்த முனைந்து சீப்பைக் கையில் எடுத்தேன். ஏற்கனவே வாசனை எண்ணெய் பட்டிருந்த சீப்பில் ஏறும்புக் கூட்டம் மொய்த்திருந்ததால் சீப்பைத் தட்டிவிட்டு தலையை வார ஆரம்பித்தேன். மயிர்கள் சரியாகப் படியாமல் நிமிர்ந்து நின்றதைக் கண்ணாடியிற் கண்ட போது சினம்சினமாய் இருந்தது. இந்தப் பாழ்பட்டுப் போன தலைக்கு நான் செய்த பக்குவம் எத்தனை! மற்றவரைப் போல் அருள் பெற்று அழகாய் இருக்க வேண்டும் என்ப தற்காக நான் பட்ட பிரயத்தனம் கொஞ்ச நஞ்சுமா? யாரோ சொன்னதைக் கேட்டு மயிர் சுருளும் என்று எண்ணி ஒரு நாள் முட்டை வெண்கருவைத் தலையிற் தப்பி இன்னொரு நாள் கரடி எண்ணெயையும் தலையில் பூசிக் கொண்டு பாடசாலைக்குப் போய் அங்கே

மாணவ நண்பர்களாலும் ஆசிரியர்களாலும் சிரித்துப் பரிகசிக்கப் பட்டதை என்னால் இன்னும் மறக்க முடியவில்லை. சில சமயங்களில் நான் என் தலையைப்பற்றி சினம் கொள்ளும் போது “நீ சொல்லுக்கு அடங்காத மாதிரி உன்ர தலையும்” என்று அம்மா சொல்லுவாள்.

“ஆண்டவனை வணங்குவதற்காக இந்தத்தலை பணிகின்றது இல்லையே. என்று கவலைப்படுவதை விட்டு விட்டு அழிந்து போகும் உடலைப்பற்றி கவலைப்படுகிறாயே! என்று சைவப் பழமான நண்பன் மகாதேவன் அடிக்கடி சொல்லுவான். “அருளானந்தா!” என்று அம்மா கூப்பிட்டதும் மனம் பிசுபிசுப் போடு ஒரு மாதிரியாகத் தலையை வாரி கையில் விட்டுத் திருப்தி இல்லாமல் வெளி வந்தேன். “ஏனம்மா கூப்பிட்டாய்” என்று கேட்டேன்.

“வயற் களத்திற்குப் போய் அப்பாவுக்கு சாப்பாட்டைக் குடுத்திட்டு வா தம்பி” பாஸ்கட்டை ஏந்திக் கொண்டு நின்றாள் அம்மா.

“பக்கத்து வீட்டு பாஸ்கரனிட்டக் கொடுத்து அனுப்பலாமே?”

“தம்பி நீ என்ன சொல்லுறாய் ஒரு நாளைக்கு அயலவர்கள் உதவி செய்தார்கள் என்றால் எப்போதும் அவர்களைத் தெண்டிக் கலாமா?”

“அப்பா ஏன் வயல் களத்தில் கிடக்கிறார். வந்து சாப்பிட்டுப் போகலாந்தானே!

“நல்ல கதை! வயற்களத்தை விட்டுப் போட்டு அவர் வரலாமா? காலம் பொல்லாத காலமாச்சே விளைஞ்ச கதிரையே வெட்டிக் கொண்டு போற காலத்தில வயற்களத்தை விட்டுப் போட்டு வரலாமா? அந்த வயல் நிலம் இல்லாவிட்டால் நாங்கள் வயிறு குளிரச் சாப்பிட்டு உன்னை இவ்வளவு தூரம் ஆடம்பரமாக வளர்த்திருக்க முடியுமா? விவசாயத்தைப் பெருக்க வேணும் உத்தியோகத்தை நம்பக்கூடாது என்று புத்தகங்கள் பத்திரிகைகள் எல்லாம் எழுதுகினம் நீயும் படிக்கிறாய்”

என் விருப்பத்திற்கெல்லாம் சரி என்று தலை ஆட்டும்

அம்மாவின் முகத்தில் வெறுப்புணர்ச்சி கிளம்புவதைக் கவனித்தேன்.

“நீ அந்த மகாதேவனோடு அதிகமாகக் கூடித்திரியாதே தம்பி”

“என் உள்ளத்தில் திக்! என்றொரு ஏக்கம் மின்னி மறைந்தது.”

வேறு எவரோடும் நான் கூடிப்பழகுவதை விரும்பாத அம்மா, மகாதேவன் என்றால் தடை சொன்னதே இல்லை. அவனையும் தன்பிள்ளையாகவே கருதி வந்தாள். அவனுக்கென்று ஒரு தனியான அன்பை இருதயத்தில் வைத்திருந்தாளே! அவளுடைய நாக்கு ஏன் இன்று தடம் புரண்டது. பெரியதொரு திகைப்புக்குறி இதயத்திலிருந்து கிளம்பி முகத்தில் வந்து நின்றது.

“ஏனம்மா அப்படிச் சொல்லுறாய்?” என்று அம்மாவைப் பார்த்தேன்.

“ஊரெல்லாம் சாதிக்கலவரம் நடக்குது மகாதேவன் கார்த்திகேசுவின் பொடியளுக்குப் படிபிக்கப் போறான் இதைப் பற்றி இந்த ஊரெல்லாம் கதைக்குது”

இதைக் கேட்டதும் நான் விழுந்து விழுந்து சிரித்தேன் “இது ஒரு குற்றமா இன்னும் கொஞ்சக் காலத்தால் இந்தச்சாதிப் பிரிவெல்லாம் மாறிப் போகும் பொறுத்திருந்து பாருங்கோ. அவன் இப்பவே அதைச் செய்கிறான்.” என்றேன்.

வயற்களத்திற்கு போய் சாப்பாட்டைக் கொடுத்து விட்டு வரும் போது மகாதேவனைச் சந்தித்தேன். மகாதேவன் கார்த்திகேசு வீட்டுக்கு “டியூசன்” கொடுக்கக் கிளம்பிக் கொண்டு நின்றார். இருவரும் கார்த்திகேசு வீட்டுக்குள் நுளைந்தோம். வீட்டில் ஆரவாரம் எதுவும் இல்லை. “செல்வன்!” என்று மகாதேவன் கூப்பிட்டதும் அறையின் உள்ளிருந்து சிறுவன் செல்வன் ஓடி வந்தான். மகாதேவனைக் கண்டதும், திரும்பவும் உள்ளே போய் பாடப் புத்தகங்களுடன் வெளியே வந்தான். ஒரு பழைய மேசையும் அதற்குத் தகுந்தாற்போல் மூன்று நாற்காலிகளும் இருந்தன. ஒரு நாற்காலியை எணக்குச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு தான் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தான் மகாதேவன்.

மகாதேவன் பாடத்தை ஆரம்பித்தான்.

“தம்பி ஏதோ கணக்குகள் விளங்கவில்லை என்றாயே மாமாவிடம் கேட்டு கவனமாகப் படி” என்று அறையின் உள்ளே இருந்து செல்வனின் தமக்கை நவமணியின் குரல் கேட்டது. அவர்களின் பெற்றோர் எவரையும் அங்கு காணவில்லை வெளியில் எங்கோ போயிருக்க வேண்டும்.

அடுப்படிப்பக்கம் போன நவமணி இரண்டு தேனீர் கப்புடன் திரும்பிவந்து அவற்றை மேசையில் வைத்துவிட்டு உள்ளே போனாள். அவற்றில் இருந்து குடான ஆவி பறந்து கொண்டிருந்தன.

மகாதேவன் பாடத்தை முடித்துக் கொண்டதும் இருவரும் கிளம்பினோம். வழியில் வசதி படைத்த குடும்பம் ஒன்று போய்க் கொண்டிருந்தது. கணவனும் மனைவியும் இளமைத் துடிப்போடு கைகோர்த்தபடி கதைத்து சிரித்தபடி போவதைக் கண்டதும் காரை எங்கோ விட்டுவிட்டு காலாற நடந்து போகிறார்கள் என எண்ணிக் கொண்டேன். அவர்களுக்குப் பக்கமாக அவர்களின் குழந்தையைக் கையில் பிடித்தபடி சிறப்புடை எதுவும் அணியாத கோலத்தில் சிறுமி ஒருத்தியும் போய்க் கொண்டிருந்தாள். நாங்கள் இருவரும் அவர்களை முந்திக் கொண்டு கொஞ்சத் தூரம் தள்ளிப் போனதும் அதில் வருபவர்களைக் கவனித்து பார்த்தியா அருள் என்று கேட்டான் மகாதேவன். ஒருமுறை பின்னால் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு “ஏன்? எதற்காக?” என்றேன் அவர்களுக்கும் குழந்தையைக் கூட்டிவரும் சிறுமிக்கும் வித்தியாசம் தோன்ற இல்லையா அந்தச் சிறுமி அவர்களுடைய வேலைக்காரியாக இருக்க வேண்டும். பணக்கெளரவத்தின் சமுதாயப்பிரிவினையைப் பார் ஒன்று பணக்காரக் குடும்பம். ஒன்று ஏழைக்குடும்பம். சமுதாயம் மனிதர்களை இப்படித்தான் பிரித்து பார்க்கிறது. தங்களுடைய பிள்ளையைப்போல் அந்தச் சிறுமியையும் அழகுபடுத்திக் கூட்டி வந்திருக்கலாமே! மனிதருக்குள் எத்தனை வேற்றுமை பார்த்தியா? எதற்கெடுத்தாலும் வெள்ளைக்காரனைப் பின்பற்றுகிறோமே. தனக்குச் சமைப்பவன் கூட சுத்தமாக அழகாக இருக்க வேண்டும் என்று அவன் விரும்புவதைப்போல் நாம் ஏன் விரும்புவதில்லை பணத்தடிப்பு. வேலைக்காரி வேலைக்காரி தானே எப்படி இருந்தால்

என்ன வேலைக்காரிக்கு சலுகை காட்டினால் அவள் நம்மையும் மிஞ்சி விடுவாள் எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இருந்தால் உலகம் இயங்குமா?" என்றேன் நான்.

தனித்தனி மனிதனாகச் சேர்ந்து தான் சமுதாயம் தோன்றுகிறது. எனவே ஒவ்வொரு மனிதனும் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி புதிய மாற்றங்களைச் செய்ய முன் நிற்க வேண்டும். வழியில் போகிறபோது ஓர் இடத்தில் துர்நாற்றம் வீசுவது தெரிந்தும் கையால் மூக்கைப் பொத்திப்பிடித்துக் கொண்டு அப்பால் போகிறார் ஒருவர். பின்னால் வருபவர்களும் அவரைப் பார்த்து அதையே செய்கிறார்கள். மூக்கை கையால் பிடிக்காமல் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு போகலாமே. எல்லாரும் போலிக் கௌரவம். அவர்கள் மேல் குற்றம் இல்லை படிக்க வேண்டிய வயதில் பாடசாலைக்கு அனுப்பாமல் வீட்டு வேலைக்கு விடுகிறார்களே அவர்கள் மேல்தான் தவறு. இல்லாக் கொடுமைக்கு இப்படியா செய்வது. ஆசை மேலீட்டால் அதிகப் பிள்ளைகளைப் பெறுவது. பின்னால் அவதிப்படுவது. ஏழை ஏழையாக வாழ்வதற்கு இதுவும் ஒரு காரணம்" என்றான் மகாதேவன்.

இப்படியே பேசிக் கொண்டு இருவரும் அவரவர் வீட்டுக்குச் சென்றோம். ஒருமாதம் ஒடிக் கழிந்தது. சீவல் தொழிலாளி கார்த்திகேசுவின் மகள் நவமணியும் மகாதேவனும் ஊரை விட்டு ஓடிவிட்டார்கள் என்ற செய்தி ஊரெல்லாம் அடிபட்டது. இதுதான் மகாதேவன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த "குறையை நிறைவு செய்த காரியமா?" என்று என்னையே நான் கேட்டுக் கொண்டேன்.

நாற்பத்தைந்து வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. இன்று அவனுடைய பிள்ளைகள் சீரும் சிறப்போடும் வாழ்க்கை வசதிகளோடு மற்றவர் பார்த்து மதிக்கத்தக்கதாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை என் கண்களால் காண்கிறேன்.

மனித நேயம்

காலைப்பொழுது மெல்ல மெல்ல விடிந்து கொண்டிருந்த போது மரணச் செய்தி ஒன்றை ஒலிபெருக்கி அறிவித்தது. படுக்கையில் கிடந்த தருமலிங்கத்திற்கு அது அதிர்ச்சிச் செய்தியாக இருந்தது. அங்குமிங்குமாகப் புரண்டு கொண்டிருந்தார் அவர்.

இன்றைய மனிதன் போலிக் கௌரவத்திற்காக பணம் பதவி என்று பேயாய் அலைகிறான். கடைசியில் இவன் காண்பதென்ன? பணம் பணம் என்று நாகேஸ்வரன் ஓடி ஓடித்தேடினான் ஒன்று போதாது என்று மூன்று காணிகளை வாங்கினான். மாடிவீடுகளைக் கட்டினான்; வாங்கினான் வாடகைக்கு விட்டான் வங்கிப் புத்தகத்தைப் பணம் பணமாக நிரப்பினான். மக்கள் எல்லோரும் வெளிநாட்டிலே, மனைவியும் ஒரு மகனும் கொழும்பு வாழ்க்கை. கொழும்பும் கிளிநொச்சி யுமாய் அலைந்தான். கடைசியில் வாகன விபத்தில் சிக் கிச் செத்துக் கிடக்கின்றான்.

நாகேஸ்வரன் தருமலிங்கத்தின் உயிர்

நண்பனாய் இருந்தவன் இருவரும் ஒரே ஆண்டில் பிறந்தவர்கள்.

1952 ஆம் ஆண்டளவில் நாகேஸ்வரன் குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கிளிநொச்சிக்கு நிற்க்கதியாய் வந்த போது தருமலிங்கத்தின் குடும்பந்தான் அடைக்கலம் கொடுத்து ஆதரித்தது. தங்கள் காணியில் ஒரு வீட்டை அமைத்துக் குடியிருக்க விட்டார்கள். தருமலிங்கத்தின் குடும்பமும் ஏற்கனவே பல்லாண்டு காலமாக வசதி வாய்ப்புகளுடன் இருந்தவர்கள். அவர்களுக்கு இருபது ஏக்கர் வயல் நிலமும் தென்னந்தோட்டமும் இருந்தன. தருமலிங்கத்தின் தாய் பூரணம் கருணை உள்ளம் கொண்டவர். அதனால் பணம் பொருள் போன்ற உதவிகளை பலருக்கும் செய்தனர்- நாகேஸ்வரன் குடும்பம் செல்வச்செழிப்போடு வாழ்ந்ததற்கு ஒரு வரலாறே உண்டு.

அப்போது இலங்கை பிரிட்டிசாரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. மட்டக்களப்பு உன்னிச்சை கிளிநொச்சி இரணைமடு குளக்கட்டு வேலைகளுக்கு இந்தியாவிலிருந்தே ஆட்கள் வரவழைக்கப் பட்டார்கள். அதில் பலசாதியினரும் கலந்திருந்தனர். அப்படி வந்தவர்களில் ஒருவன் தான் தருமலிங்கத்தின் பேரனார் குருசாமி. உன்னிச்சைக் குளக்கட்டு வேலையின் போதுதான் மட்டக்களப்புப் பெண்ணான வள்ளிப்பிள்ளையை மணம் செய்தார் குருசாமி. அவர் தான் தருமலிங்கத்தின் பேத்தியாராவார்.

குருசாமி, தச்சு, கட்டிடம், சிற்பம், கொல், வேலைகள் அனைத்திலும் நிபுணத்துவம் பெற்றிருந்தார். ஒரு பொறியிலாளருக் குள்ள அறிவும் ஆற்றலும் அவருக்கு இருந்தது.

1922 ஆம் ஆண்டளவில் இரணைமடுக்குளக்கட்டு வேலைகள் பொறுப்பெடுத்து குருசாமி செய்து வந்தார். அவரின் கீழ் பல கூலி ஆட்கள் வேலை செய்து வந்தனர். அந்தச் சமயத்தில் தான் பெரியதம்பி என்பவரும் மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்து அவர் களோடு கூலியாக வந்து அவர்களோடு இணைந்து கொண்டார். அப்போது கில்மன் என்னும் வெள்ளக்காரத்துரை பொறியியலாள ராக இருந்தார். குறிப்பிட்ட வேலை முடிவுற்றதும் அதற்குரிய மொத்தப்பணமும் டிக்கட் புத்தகவடிவில் குருசாமிக்கு வழங்கப்

படும். டிக்கட் புத்தகத்திலிருந்து கிழித்து அவரவர்க்கு ஏற்ற கூலியை குருசாமி கொடுப்பார். மிகுதிப்பணம் குருசாமி குடும்பத்துப் பணப்பெட்டியில் ஏனோ தானோ என்று இழுபடும்.

கல், மண், கிறவல், இவைகளை ஏற்றி இறக்க ஒன்பது சோடி மாடுகளும் ஒன்பது வண்டில்களும் குருசாமியிடம் இருந்தன. அதற்கான கூலி ஆட்களும் இருந்தவர். அதில் வண்டில் சாரதியாக இருந்தவன் தான் பெரியதம்பி.

குருசாமி வள்ளிப்பிள்ளை தம்பதியினரின் ஒரே மகளான பூரணம் இப்போது பதினெட்டு வயது பருவக் குமரியாக இருந்தாள். பூரணத்திற்கும் பெரியதம்பிக்கும் காதல் மலரத்தொடங்கியது. இருவருக்கும் திருமணத்தை முடித்து வைத்தார் குருசாமி. அவர்களுக்கு மூன்றாவது மகனாய் பிறந்தவன் தான் தருமலிங்கம்.

இரணைமடுக்குளக்கட்டு வேலைகள் எல்லாம் முடிவுற்ற தும். அரசாங்கத்திடம் காணிபெற்று சாதி சாதியாகப் பிரித்து வெவ்வேறு பகுதியாகக் குடியேறினார்கள். வாய்க்கால்களை அண்டிய பகுதிகளில் கில்மன், வில்சன், எமர்சன், பூல், டெயிலர், போன்ற வெள்ளைக்காரப் பொறியிலாளர்கள் வீதிகளை அமைத்தார்கள். அவர்களுடைய பெயர்தான் வீதிகளுக்கு சூட்டப்பட்டன. பிற்காலத்தில் இலங்கைப் பொறியியலாளர்களான ஆறுமுகம் சில்வா, சிவசுந்தரம் போன்றோரின் பெயரிலும் வீதிகள் உருவாகின. இதுவும் வரலாற்றின் அம்சமாகும்.

குளத்தின் மண் அணைக்கட்டு மழைக்குக் கரைந்து போகாமல் புல்லுக்கத்தைகளை ஒட்டிச் சீர்படுத்தியதாலோ என்னவோ இவர்கள் ஒட்டர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். வேறு சிலர் காட்டுக்குச் சென்று ஒருவிதக் கொடிகளை வெட்டிவந்து கூடைகளைப்பின்னி, ஆண்கள் கொடுக்க, பெண்கள் கூடைகளைத் தலையில் சுமந்தவாறு வீதி வீதியாகச் சுமந்து விற்பார்கள். ஐயர் மார் பூணூல் போட்டிருக்கும் அமைப்பில் சிறு சேலையைத் தோளில் கட்டித்தொட்டிலாகத் தொங்க விட்டு தங்கள் பால்குடிக் குழந்தையைப் போட்டுக்கொண்டு கூடை, கூடை என்று கூவிக் கொண்டே போவார்கள். குழந்தை பசிக்கும் போது தாயின்

முலையைச் சூப்பித் தனக்குத் தேவையான பாலைக் குடித்துக் கொள்ளும் இவர்கள் குறவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

இந்த இரு இனத்தின் பரம்பரை இன்றும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இன்று இனம் காணமுடியாத அளவுக்கு வளர்ச்சி பெற்று விட்டார்கள்.

இவர்களுக்கெல்லாம் பணம் பொருள் என்று பற்பல உதவிகள் செய்து வந்தார் தருமலிங்கத்தின் தாய் பூரணம்.

இப்படியெல்லாம் சரித்திரம் படைத்தது தான் தருமலிங்கம் குடும்பம்.

நாகராஜன் குடும்பம் குடிவந்ததும், நாகராசனுக்கும் தருமலிங்கத்திற்கும் நெருக்கமான நட்பு உண்டாயிற்று. இருவரும் பாடசாலைக்குப் போவார்கள் வருவார்கள் இடைநேரங்களில் சுண்டுவில் கட்டி குருவிவேட்டை ஆடுவார்கள். இடைஇடையே சண்டையும் பிடிப்பார்கள் உடனே சமாதானம் ஆகிவிடுவார்கள்.

நாகராசன் குடும்பத்திற்கு அரசாங்கத்தால் குடியிருப்புக் காணி வழங்கப்பட்டதும் அவர்கள் குடும்பம் தருமலிங்கம் குடும்பத்தைவிட்டு விலகிச் சென்றது. இருப்பினும் முக்கிய உதவி களுக்குத் தருமலிங்கத்தின் குடும்பத்தை நாடி வரத்தவறவில்லை.

வருடங்கள் உருண்டோடி காலங்கள் மாறின நாகேஸ் வரனும் தருமலிங்கமும் வளர்ந்து வாலிபர்கள் ஆனார்கள். அவரவர் காதலித்தவர்களையே திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். நாகேஸ் வரனின் மூத்த மகள் வசதியான ஒருவனைக் காதலித்து அவன் மூலம் வெளிநாடு சென்று விட்டாள். அவனைத்தொடர்ந்து இன்னும் மூன்று பிள்ளைகள் வெளிநாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டனர். தருமலிங்கத்தின் பிள்ளைகள் அந்த மாவட்டத்திலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். நாகேஸ்வரனின் கடைசிமகள் வசதியான உத்தியோக மாப்பிள்ளையைக் காதலித்து கலியாணம் செய்து கொண்டாள். அவளுக்கு ஆண் ஒன்றும் பெண் ஒன்றுமாக இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தனர்.

நாகேஸ்வரனின் வாழ்க்கை உயர்ந்து உச்சியில் நின்ற போது தருமலிங்கத்தின் வாழ்க்கை பள்ளத்தில் நின்றது. தருமலிங்கத்தைச்

சந்திப்பதெல்லாம் நாகேஸ்வரன் நிறுத்திக்கொண்டான் கண்டாலும் காணாதவன் போல் நழுவிவிடுவான். நண்பன் என்ற வகையில் தருமலிங்கம் எப்போதும் போல் நேரம் கிடைக்கும் போது நாகேஸ்வரன் வீட்டுக்குச் சென்று அவனைச் சந்தித்துக் கதைத்து வருவான். ஒரு முறை அவன் வீட்டுக்குச் சென்றபோது நெஞ்சு வலி காரணமாக வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாக அவன் மனைவி சொன்னதும் துடித்துப்போனார். “உயிருக்கேதும் ஆபத்து வருமா?” வைத்தியரைக் கேட்பது போல் அழாக்குறையாக தருமலிங்கத்தைக் கேட்டான் நாகேஸ்வரன்.

“சே...சே... அப்படி ஒன்றுமில்லை இது சளி அடைப்பு நீ... என்னை விட நீண்டகாலம் இருப்பாய்” என்று தைரியமுட்டி விட்டு வந்தார் தருமலிங்கம்.

கொஞ்ச நாட்களில் பூரண சுகமடைந்து உலாவித்திரிய ஆரம்பித்தான் நாகேஸ்வரன். அதன் பின்னர் ஒருநாள் தருமலிங்கத்தின் மகளின் கலியாணச் செலவுக்குப் பணப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்ட போது நாகேஸ்வரனை நாடிப்போனார் தருமலிங்கம். அது சமயம் நாகேஸ்வரன் அந்தப் பகுதியில் உள்ள பிள்ளையார் கோயிலில் பெரிய அன்னதானப் பூசை ஒன்றை நடத்த ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டிருந்தான். தருமலிங்கம் தான் வந்த விடயத்தை எடுத்துக்கூறி காசு இருபத்தையிரத்தைக் கடனாகக் கேட்டார். வழக்கத்திற்கு எதிர்ப்பார்க்காத விடயமாக இருந்ததால் நாகேஸ்வரன் தடுமாற்றம் அடைந்தான்.

“நீ இங்கே பார்க்கிறாய் தானே கோயில்ப் பூசைக்கு ஆயத்தப் படுத்திக்கொண்டிருக்கின்றேன். இதற்கு ஒரு லட்சம் வரை செலவாகும் என்னட்டையும் காசு மட்டுமட்டாய்த்தான் கிடக்கு என்ன செய்யப் போறேனோ தெரிய இல்லை. என்னட்ட இருந்தால் தருவேன் என்று உனக்குத்தெரியும் தானே என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுறாய்” என்று மழுப்பினான் நாகேஸ்வரன்.

“இருந்தால் நீ எனக்குத் தருவாய் என்று எனக்குத்தெரியும் இல்லாததற்கு என்ன செய்யலாம். நான் போயிட்டு வாரன்” என்று புறப்பட்டார் தருமலிங்கம்.

“நின்று பூசைமுடிய விட்டுப்போவன்” என்றான் நாகேஸ்வரன்.

“எனக்கு முக்கிய அலுவல் எல்லாம் இருக்கு. நான் போயிட்டு வாறன்” என்று கிளம்பினார் தருமலிங்கம்.

அன்று சகவீனமாக் கிடந்த போது தனக்குள்ளாக வைத்துக்கொண்டே நேர்த்திக் கடனுக்காகத்தான் இந்தப் பெரிய பூசையை நாகேஸ்வரன் நடத்துகிறான் என்பது தருமலிங்கத்துக்கு விளங்கிவிட்டது.

தருமலிங்கத்தைக் கடவுள் கைவிடவில்லை பக்கத்தில் உள்ள மாதா கோயிலுக்குப் பூசைக்கு வரும் கிறிஸ்தவத் தந்தை, அவரின் கஸ்டமான குடும்ப நிலையைக் கண்டு பண உதவி செய்தார். இது தருமலிங்கத்தால் என்றுமே மறக்க முடியாத சம்பவம்.

எத்தனையோ காலகாலமாகப் புகைந்து கொண்டிருந்த உள்நாட்டு யுத்தம் மும்முரம் பெற்று மக்களை இடம்பெயர வைத்தது. அந்த இடம் பெயர்வின் போது நாகேஸ்வரனின் மகளின் கணவன் குண்டுத் தாக்குதலுக்கு இலக்காகி கொல்லப்பட்ட பின்னர் மகளையும் பிள்ளைகளையும் வெளிநாடு அனுப்புவதற்காக அவர் களையும் கூட்டிக்கொண்டு கொழும்புக்குப் போனார்கள். வெளிநாட்டுப்பயணம் தாமதப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால் அவன் மனைவிக்கும் மகள் பிள்ளைக்கும் இன்றுவரை கொழும்பு வாழ்க்கையாகிவிட்டது.

மூன்று காணிகளை வாங்கி மாடிவீடுகளை கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருந்ததால் வாடகைப் பணத்தை வசூலிக்க நாகேஸ்வரன் கிளிநொச்சிக்கு வருவான். கொஞ்ச நாள் தங்கிவிட்டுக் கொழும்புக்குப் போவான். இது அவனுடைய உல்லாச வாழ்க்கை. தருமலிங்கம் வறுமைக்கோட்டுக்குள் தள்ளப்பட்டிருந்தாலும் போதும் என்ற மனத்தோடும் வாழ்க்கையை அமைத்து அன்பு சுருணை பணிவோடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். பொய்யான உடம்பை நம்பி, போலிக் கௌரவத்தோடு பவனி வந்தான் நாகேஸ்வரன். பறந்து பறந்து தேடிய பணம் இன்று கைகொடுக்க வில்லை. மனிதவடிவில் உலாவி வந்த நாகேஸ்வரன் இன்று வினோத வடிவமாக மாறிப்போய்விட்டான். இது தான் வாழ்க்கையின் ரகசியம்.

அந்தப் பிணத்தை மயானத்திற்கு அனுப்புவதற்காக தருமலிங்கம் புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் மனித நேயத்துடன். ●

கரைசேராய் படகுகள்

திருநகர் நடராசா

கிளிநொச்சியில் திருநகர் கிழக்கைச் சேர்ந்த ஒரு முதிர்ந்த எழுத்தாளர் தான் "திருநகர் நடராசா". 1968 ஆம் ஆண்டு இவரது கன்னிப்படைப்பான "வாடா மல்லிகை" என்னும் சிறுகதை தின்பதிப் பத்திரிகையில் வெளியாகியதன் மூலம் சிறுகதை உலகில் உற்று நோக்கப்பட்டுள்ளார்.

இதனைத் தொடர்ந்து "சுதந்திரன்", "தினக்குரல்", "வீரகேசரி" போன்ற பத்திரிகைகளிலும் மல்லிகை போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும் நனது சிறுகதைப் பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். இவரது "ஓய்வு" என்ற சிறுகதைத் தொகுதி கரைச்சி கலாசாரப் பேரவையால் 2012 இல் வெளியிடப்பட்டது.

இவரது இலக்கிய முயற்சிக்காக கரைஎழில் விருது, கலைக்கிளி விருது, ஆளுநர் விருது, கலாபூஷணம் விருதும் வழங்கிக் கொளரவிக்கப்பட்டுள்ளார்.

தற்பொழுதும் எழுதி வரும் இவரது அண்மைக்காலங்களில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளைத் தொகுத்து மீண்டும் கரைச்சி கலாசாரப் பேரவையாலும் ஜீவந்தியாலும் 'கரைசேரா படகுகள்' என்ற தொகுப்பாக வெளியிடப்படுகின்றது. இவரது சிறுகதைகள் ஆன்மீகம், பெண் சமத்துவம், ஒழுக்கம் போன்றவற்றை முன்னிலைப்படுத்துவதாக உள்ளது. ஒரு சாதாரண வாசகனும் விளங்கிக் கொள்ளக் சவுடியவகையில் அமைந்திருக்கும் இவரது மொழி இயல்பான காட்சிகளுக் கூடாக கதைகளை நகர்த்திச் செல்வது சிறப்பிற்குரியது.

— சி.வ. ஏழுமலைப்பிள்ளை
மலையாளபரம்

ஜீவந்தி வெளியீடு - 45

கரைசேரா படகுகள் (சிறுகதைத் தொகுதி)

200/-

பரணி அச்சகம், நெல்லை. T.P: 0775991949